

کلیلی به ختیاری

۱ - خوشه ویستی خودا بو مروّف

سرووشت و ئاشکرا بوون ههردوو وهک یهک گهواهی ددهن له سهه خوشه ویستی خودا. باوکی ئاسمانیمان سههراوهی ژیان و زانست و شادمانیه. پروانه دیمه نه جوان و سههیره کانی سرووشت، سهه رنج بده له جوړی ری ککه وتن و سازبوونیان بو نیازه کانی به ختیاری نهک ههه تهها مروّف، بهلکو گشت گیانه وهه رانیکی زیندوو. خوړ و باران که زهوی ده بووژینه وه و رهنگ و پرووی تازهی ده که نه وه، چیا و دهشت و ده ریا گشتیان سهه بارهت به خوشه ویستی دروستکه ریان له گهه ماندا ده دوئی ن؛ نه و یهزدانهی که رزقی روژانهی {KB 3.1} : هه موو زینده وهه رانیکی ده دات. نه و وشه جوانانه له ئایه تی کدا هاتوو

هه موو چاویان له توپه

تا له کاتی خویدا خوړاکیان پی بدهی

دهستی پر به ره که تی خوئیان بو بکه یته وه

{KB 3.2} بو تی کردنی ئاره زوی گشت گیاندارانیکی

(سروود ۱۴۵ : ۱۵ ، ۱۶)

خودا، مروّفی شادمان و پیروژ، وه زهوی جوان دروست کرد، دوور له ههه نه فرین و خراپیه ک . سهه ریچی له یاسای خودا . که یاسای خوشه ویستی نه فرین و مردنی هیئا. ههه رگیز سهه لئشیوان و ئازار که له نهه نجامی گونا هه وه بی ئاشکرا بوونی خوشه ویستی خودا چاره سهه نابیت . وهک نوو سراوه “خودا له بهه مروّف غهزه بی له زهوی گرت” (پهیدا بوون ۳ : ۷) ، دپک و دال، سهه ختی و تهنگ و چه له مهی ژیان ته نیا به شیکن له پلانی باوکی ئاسمانیمان بو تاقی کردنه وهی پلهی خودا په رستی له نیو مروّفدا، خودای مهزن له ریئی نه و تهنگ و چه له مانه وه مروّف له گونا هه پاک ده کاته وه . نهه ش مانای نه وه نیه که ژیان تهها ئازار و ناخووشی تی دایه، سرووشت بو خوئی ههه لگری په یامی هیوا و دل خووشی و ئاسووده یه،

{KB 3.3} گول ھەن بە سەر درکەزىيەو، وە درکىش ھەن بە گول داپۆشراون

خودا خۆشەويستى يە، ئەمە لە سەر ھەر خونچەيەكى پشکوتو، لە سەر ھەر تالە گيايەكى بە ھار، لە ئاوازی بولبول، لە بۆنى خۆشى گول، لە پرووى ھەر گەلایەكى سەوزى زىندووى درەختى دارستان، نوسراو، گشتيان شايەتى دەدەن لە سەر چاودىرى و ئاگالىبوونى دلسۆزانەى خودا بۆ ئىمە، وە لە سەر ئارەزووى باوکانەى بۆ خۆشحالى و بەختيارى مندالانى {KB 4.1}

وتەکانى خودا سيفاتى خودايان دەرخت . خودا خۆى خۆشەويستى و بەزەى بى سنوورى خۆى بۆ مروڤ درکاند، کاتىک موسا لە نوپۇدا داواى لە خودا کرد “شکۆمەندى خۆتم پيشان بەدە” (دەرچوون؛ ۳۲: ۱۹، ۱۸)، خودا سيفاتەکانى خۆى بۆ موسا دەرخت، وەک دەفەرموئت؛ “خودا خۆى بەخشندە و لىبوردەيە، کەم توورەيە، خىر و چاکەى فراوانە، پارىزەرى رەحمەتى ھەزارانە، لە گوناه و سەرىچى دەبوورئت.” (دەرچوون ۳۴: ۷، ۶)، “کەم توورەيە و زۆر {KB 4.2} (مېھرەبانە” (پۇنان ۴: ۲)، “چونکە لە بەرەکەت خۆشحالە” (مىخا ۷: ۱۸

بەم جۆرە خودا دللى ئىمەى بۆ لای خۆى راکئشاو بە و ئايەت و نیشانانەى کە لە ژمارە نايەن لە ئاسمان و لە زەوى . لە رىئى سرووشت و پەيوەندى زەمىنى قوول و ناسکەو خۆى بۆ ئىمە دەرختوو، گەرچى ئەمانە خۆشەويستى ئەو کەم و کوور پيشان دەدەن، ھەرۆھەا شەيتان توانىوبەتى ئەقل و چاوى مەردووم کوور بکات و کارى بنوئىئت کە خەلکى بە چاوى ترسەو پىروانە خودا، بى ھىوا بن لە مېھرەبانى و بەخشندەى ئەو، بە خودايەكى سەخت گير و ناداد پەروەرى لى تىبگەن کە نەرەحمى ھەيە و نەبەزەيى. شەيتان خوداى واپيشان داو کە بە چاوى رقەو دەروانىتە ھەلە و چەوتى مروڤ تا تۆلەيان لى بستىئىت . بۆرامالپىنى ئەم سايە تارىکە، وە بۆ دەرختتى خۆشەويستى بى سسنوورى خودا بوو {KB 4.3} . کە عيسا ھات تا لە نىوان خەلکيدا بڑى

رۆلەى خودا لە ئاسمانەو ھات تا باوکمان بۆدەريخت، لەبەر ئەوہى “کەس لە ھىچ کاتىکدا خوداى نەديو، تەنھا رۆلەى تاقانەى، کە لە باوہشى باوکدايە، ئەو خوداى ئاشکرا کرد.” (پۆحەننا ۱: ۱۸)، “وہ کەس باوک نانسئت جگە لە رۆلە، ئەو ئاشکراى دەکات بۆ ھەر کەسيک بىهويئت”، (مەتتان ۱۱: ۲۷)، لە کاتىکدا يەکئىک لە مورىدەکانى لى پىرسى “باوکمان پيشان بەدە” عيسا وەلامى دايەوہ “من کاتىكى دوور و درىژە لەگەل تاندام، کەچى ھىشتا ئىوہ من نانسن ئەى فليپۇس ؟ ئەوہى کە منى ديوہ يانى باوکى ديوہ، کەواتە {KB 5.1} (تۆچۆن دەللى، (باوکمان پيشان بەدە؟) (پۆحاننا ۱۴: ۹، ۸

عیسا په پیام و فہرمانی خوئی له سہر زہوی بہ مجورہ باس کرد؛ "خودا منی ناردووہ تا مزگئی نی
ئینجیل بدہم بہ ہہ ژاران، تا دلشکاوان تیمار بکہم، دیلہ کان سہر بہ ست بکہم، کوئی رہ کان چاک
بکہم ہوہ، پیئشی لکراوان نازاد بکہم" (لوقا ۴: ۱۸) ئەمہ کاری ئەو بوو. ہات بو تیمار و رزگار
کردنی ہہ موو ئەوانہی شہیتان دەستی بہ سہردا گرتیوون. چہندین گوند کہ ئەو پیااندا
تی پھریوو نالہی نہ خووشی تیئدا نہ ہیشتن و چاک کردنہوہ، کارہکانی شایہت بوون لہ
سہر پھیامی ئاسمانی ئەو. لہ ہہ موو کردنہوہکانی ژبانیدا خواونہی خووشہ و بیستی و
بہ زہیی و دل سوژی بوو. کاتیئک بو پیشگیری مندالانی دلی خوئی کردنہوہ، سروشت و خووی
مروقی گرت بہ خووشہوہ بوئہوہی لہ پیئوستیہ کانیاں نزیک بیئہوہ. ہہ ژارو لئقہ و ماوان لہ
نزیک بوونہوہی نہ دەسلہ مینہوہ. تہنانہت مندالہ بچوکہ کانیش لہ دەوری کوئدہ بوونہوہ و
بہ سہر ئەژنویدا ہل دەگہران و چاویان دە پریہ رووی پیر لہ بیر و بہ سوژ و خووشہ و بیستی
{KB 5.2}. ئەو

عیسا ہہ میسہ سوور بوو لہ سہر ئەوہی راستی و ہق ہہ مووی دہریخت، بہ لام
بہ گیانیکی خووشہ و بیستی یہوہ، پھیوہندی لہ گہل خہلکی لہ سہر بنہمای بایہخی زور و
بہ تہنگ ہاتن و دل سوژیہوہ بوو، لہ قسہ کردندا چاودیئری ئەدہب و نہزاکہتی دە کرد،
وشہ یہکی بہ کار نہ دەہیئا کہ دل پریہنجیئ، بہ دوای عیب دوزینہوہ و پریہخنہ گرتندا نہ دەگہرا لہ
لاوازی مروق، لہ گہل ئەوہ شدا راستی دہگوت و بہ لام ہہ میسہ لہ ریگیای خووشہ و بیستی
یہوہ. کاتیئک دژ بہ دوو رووی و بی باوہری و گوناہ دەدوا، کہ دەہاتہ سہر باسی
سہرزہ نیشت و چاوترسین قورگی پیر دەبوو لہ گریان، بہ سہر "ئورشہ لیمی قودس دا" گریا،
ئەو شارہی کہ خووشی دہو بیست بہ لام و ہری نہ گرت ہہرچہ ندہ "عیسا ری باز و راستی و
ژیانہ." خہلکی ئورشہ لیم ئەویان دایہ دواوہ و ہریان نہ گرت لہ گہل ئەوہ شدا کہ رزگار
کہریان بوو، بہ لام ئەو بہردہوام بوو لہ ریئز لئ گرتیان بہ بہ زہیی و دل پیئ سوتانہوہ.
ژیانی لہ خوئیوردن و بہ تہنگہوہ ہاتن بوو بو خہلکی دی. ہہ موو گیانیکی بوئہو بہنخ بوو،
عیسا کہ پایہی ئاسمانی ہہ بوو، بہ ریئز و بایہخ و خووشہ و بیستیہوہ ملکہچ بوو بو ہہر
ئەندامیکی خئی زانی خودا. پاراستن و رزگار کردنی ہہر گیانیکی لہ کہوتن بہ ئەرکی
ئاسمانی خوئی دەزانی. خوورہوشتہکانی مہسیح ئەوہ بوو کہ دہرکہوت لہ ژبانیدا، ئەمہ
رہوشتی خودایہ، لہ دلی باوکہوہ رویاری بہرہ کہتی ئاسمانی بو مندالانی بہ شہر لہ
ریئ مہسیحہوہ ہل قولہا. عیسا میہرہ بان و پیر بہ زہیی و رزگار کہر "خودا بوو کہ لہ
شیوہی لہ ش دہرکہوت." (۱ تیموساوس : ۳ ، ۱۶) عیسا بو رزگاری ئیئمہ بوو کہ ژبا و پریہنجی

کئشا و مرد، بوو“به پياوی په ژاره و تەنگانه” بو ئه وهی بمانکات به هاوبه شی خوئی له خووشی هه میسه ییدا. له خودا ریگای به کوریه ی خووشه ویستی خوئی دا که بیته خواری پر له چاکه و راستی، له جیهانی مه زنی و به ختیار ی ناسمانیه وه بو جیهانی خراپه و شیواو به گونا و تاریک له ژیر سی به ری مهرگ و نه فره تدا. ریگه ی دا که باوه شی خووشه ویستی باوکانه و ستایش و په رستی فریشته کان به جی بهی لی، تا بیته بو نیوان مرووف به رگری نەنگ و سووکی و شکان و کینه و مهرگ بگریته. سەر ئەنجام مرد، مردنی گونا هکارانی تاوانباران . چونکه “ناشتی ئیمه ئه و سزای دایه وه، به جی قامچیه کانی ئه و ئیمه چاکبووینه وه” {KB 6.1}. ((ئەشعیا ۵۳: ۵

بی یینه له بیابان، له “گه سیمانی” به سەر خاچه وه رۆله ی بیگهردی خودا، باری قورسی گوناھی گرتە ئه ستوی خوئی، ئه و که یه کیتی ته واوی هه بوو له گه ل خودا، له گیانیدا ههستی کرد به جیاپوونه وه یه کی به سام که گونا ده یخاته نیوان خودا و مرووفی گونا هکاره وه، وای لی کرد هاواربکات هاواریکی خه فته بار و نازارای “خودای من، خودای من، بووازت لی هی نام؟” (مهتا ۲۷: ۲۶)، هه ستکردن به باری سه نگینی گونا، به ترسناکی تاوان، به {KB 7.1}. جیاپوونه وه ی گیان له خودا، ئەمانه بوون که دلی رۆله ی خودایان شکاند

به لام ئه م قوربانییه مه زنه ی رۆله ی خودا له پیئاو ئه وه دا نه بوو که له دلی باوک خووشه ویستی بو مرووف دروست بکات، وه نه بو ئه وهش بوو که خودا وای بکات مرووف رزگار بکات، نه خیر، (“خودا ئه وه نده جیهانی خووشویست که ته نها رۆله ی خوئی پی شکه ش کرد” (یوحه تا ۳: ۱۶ {KB 7.2}

باوک ئیمه ی خوش ده وی نه ک له بهر رزگار کهرمان، به لکور رزگار کهری بو ئیمه نارد چونکه ئیمه ی خوش ده ویته. مه سیح ئامی ری ک بوو که له ری ئه وه وه خودا خووشه ویستی بی سنووری خوئی هه ل پرشت به سەر جیهانی که وتودا. “خودا له مه سیح-دا بوو که بو خوئی {KB 7.3}. “ناشتبوونه وه ی جیهانی ئەنجام دا

۲ کورنسون ۵: ۱۹)، باوک و کور پی که وه تووشی زه حمهت بوون، له گولستانی گه سیمانی، له سەر خاچی جه لجه سه، به خووشه ویستی بی پایانیان نرخ ی کربنه وه و {KB 7.4}. رزگار کردنی ئیمه یان دا

عیسا فه رمووی “باوکم منی خوش ده ویته، چونکه ژبانی خوم ده که م به قوربانی تا جاریکی دی وه ریگرمه وه” (یوحه تا ۱۰: ۱۷)، واته “باوکم ئیوه ی زور خوش ویستوه خووشه ویستی ئه و بو من زیاتر بووه چونکه من گیانی خوم دانا بو رزگار کردن و کربنه وه ی ئیوه، من رازی بووم که بیم به جی گرتان و که فیلیتان، قه رزده ره وه و هه لگری گونا هتان، له ریگای قوربانی

و خوږه ختکردنی منه وه خودا ده توانیت دادپهروهر و به خشنده بیټ بوټو و کهسهی که بروا {KB 7.5}. به عیسا ده هیټیت

هیچ کهس نهیتوانی ئیټمه نهجات بدات و بمانکړیټه وه جگه له رولهای خودا، هیچ کهس نهیتوانی خودا ناشکرا بکات جگه له و کهسهی که له باوه شیدا بوو، جگه له و کهسهی که بهرترین و قوولترین خوږه و بستی خودای ناسی و توانی دهری بخات؛ قوربانی بیسنوری مه سیح له پیناوی مروقی سهر لیشیټواودا، دهر برینی خوږه و بستی خودا بوو بوټو مروقیایه تی ون بوو. خودا نه وه نده جیهانی خوږ و بستی که رولهای تاقانه خوئی پئشککش کرد، پئشککش کرد که نهک ههر ته نهها له ناو مروقددا بژی، بهلکو گوناوه کانیشیان ههل بگری، بوټو قوربانی نهوان بمریټ، نهوی به دیاری دا به نه ژادی مروقی سهر لیشیټواو. مه سیح خواست و و بستی و سوودی مروقی کرد به خواست و و بستی و سوودی خوئی، نهو که له گهل خودا یهک بوو، خوئی به جورئیک له گهل مروقی بهسته وه که ههر گیز نه یه ته پچران. "عیسا لاری له وه نیبه نهوانه ی باوه بریان پئیټه تی به برا ناویان به ری." (عیبرانییه کان ۲: ۱۱)، نهو قوربانی و پاریزهر و برای ئیټمه یه. له بهر دهمی عهرشی خودا شیټوه ی مروقی ئیټمه به خوږه وه ده گریټ، نهو بوټو همیشه یه کئیکه له و په گزه ی که رزگاری کرد و خوئی کرد به قوربانی. نه مانه هه موو بوټو بهر ز کردنه وه ی مروقی له سهر لیشیټوان و نزمی گوناوه؛ که له وانه یه {KB 8.1}. باوه ری لاواز بکات به رانه به شداری له خوږی و پاکی و خوږه و بستی یه زدان 8.1}

نهو نرخه گرانه ی درا بوټو رزگار بوون و کړیټه وه ی ئیټمه، واته قوربانی بیټ سنووری باوکی ناسمانیمان به به خشین رولهای خوئی که بمریټ له پیناوی ئیټمه دا بهلگه یه له سهر نهو پایه بلندی یه ی که پئی ده گین له ریگه ی مه سیحه وه. ههر وهک یاوه ری مه سیح، یوحه نا ههستی به پایه بلندی و فراوانی و قولی خوږه و بستی خودا کرد بوو بوټو نه ژادی مروقی سهر لیشیټواو، خوئی که پر بوو له ریټو خوږه و بستی، نهیتوانی وشه ی شیواو په یدا بکات بوټو دهر برینی مه زنی و سوژی نهو خوږه و بستی یه، داوای له جیهان کرد که لئی پروانن، ووتی "بیین که خودا وه ندچ خوږه و بستی کی به ئیټمه به خشیوه تا ناو ببریټن به مندالانی خودا" (۱ یوحه ننا ۳: ۱)، چه ند به نرخه شوئیټه واری مروقی له نه نجامی نهو خوږه خت کردنه! له ریگای سهر پئیچی و گوناوه وه کوری مروقی بوو به بابه تیټک بوټو شیتان، له ریټی باوهر به خوږه خت کردنی مه سیح-ی رزگار کهرمان، مندالانی نادم ده توانن بین به مندالانی خودا. مه سیح به قبول کردنی سرووشتی مروقی، مروقیایه تی بهر ز کردنه وه و شوټنه واری مروقی گوناوه کار و سهر لیشیټواوی گه یانده نهو جیټه ی که شایسته ی ناوی"

{KB 8.2} . مندالانى خودابن

ئەم جۆرە خۆشەويستىيە بى ھاوتايە، كە مندالانى پادشاي ئاسمان يىن، بەلىنىكى بەنرخە، بابەتىكە كە شاپەنى بىرى قوولە، بابەتى خۆشەويستى بى وئەنى خوداپە بۆ جىھاننىك كە ئەوى خۆش نەدەويست ! ئەم بىرە ھىزىكە كە دەتوانى گيان گوئى رايەل بكات و ئەقلى بخاتە زىروستى خوداۋە. ھەرچى پتر لە رەوشتى خودا بكوولينەۋە لەبەر رۇشنايى تىشكى خاچ، پترھەست بەمىھرەبانى و بەزەيى و لىبوردن دەكەين شان بەشان لەگەل يەكسانى و داد پەروەرى ، ۋە رووناكتر نىشانەى خۆشەويستى يەكى پتر لە بەزەيى و دل سۆزى بى سنوور دىتە بەر چاومان، كە بەرزترە لە سۆز و خۆشەويستى دايكىك بۆ {KB 8.3} . مندالى ئاۋارەى

۲ - پئیوستی گوناھبار به مهسیح

مروّف هەر له سه ره تاي دروست بوونیه وه، خودا توانا و نه قل و پیری پی به خشییوه، بویه ژبانی بووه ژبانیکی ته و او پریک که وتن له گه ل خودا، بیره کانی خاویئن و نامنجه کانی پیروژ بوون . به لام که یاخی بوو سه ریچی له فرمانه کانی خودا کرد، گومرایی و خویه رستی جئی خۆشه و بستی و بروای گرتیه وه، مروّف نه وه نده لاوازه بی ده سه لات بوو که نه یوانی به هیژی خوی به رگری له هیژی ته فره و گوناھ بکات، چونکه شهیتان دیلی کردبوو. نه گه خودا چاوی خۆشه و بستی و پرهمه تی و یارمه تی له مروّف نه بوايه، بو هه میشه شهیتان مروّفی له چنگی خۆیدا ده هیشته وه . مه به سستی شهیتان تی کدان و پووچهل کردنی پلان و نه خشی خودا بوو به رانه ر به مروّف، بو نه وه ی له ریگی مروّفه وه زه وی پریکات له گوناھ و به لا و ده رده سه ری، تا گشت به دی و خرابیه کان بخاته پال خودا له خولقاندنی مروّفدا

{KB 9.1}

مروّف په یوه ندییه کی پاک و خوش و بی گه ردی له گه ل خودا هه بوو "نه وه ی هه موو گه نجینه ی دانایی و زانستی تی دا شاراهه ته وه" (کولوس ۲: ۳)، به لام پاش گوناھ و لادان له پاک و بی گه ردی، خوشی و به خته وه ری به دی نه ده کرد، به په یوه ندی و پروو کردنه خودا دل خوش نه ده بوو، بویه هه ولی خۆشاردنه وه ی ده دا له خودا. گوناھکار غیرهت و توانای تی که لاوی و پروو به پروو بونه وه ی خودا و فریشته کانی نییه و له زه تی لی نابینی. نه گه ری پی بدریّت به ره و به هه شتی ناسمان بچیّت، بو نه و خوشی تی دا نابیّت. گیانی له گه ل گیانی به پرهم و خۆشه و بستی پاک و ره وشت به رزی که له وی فرمان ره وایه، وه دلی له گه ل دلی خۆشه و بستی بی سنووری نه وی یه ک ناگری ته وه. گیانی پر گوناھ و راری نه و له گه ل گیانی پاک و بی گوناھی نیشته جئی نه وی بی گانه و نا کوکن و ده بنه ناوازیکی ناساز و نه گونجا و له گه ل ناوازی بی گه ردی ناسمانیدا. ناسمان بو نه و ده بی ته جئی نازار و نه شکه نجه، ته نانهت ده یه ویّت خوی بشاری ته وه له وه ی که سه رچاوه ی پرووناکی و مه لپه ندی خوشی نه وی یه. بی به ش بوونی گوناھکارانه له چوونه ناسمان کاری نییه به فرمانی خوداوه، به لکو گوناھ و به دکاری خویان ری گه یان لی ده گریّت. مه زنی و پایه به رزی خودا لی یان ده بیّت به ناگرو قووتیان ده دا، تا ده پارینه وه و پروو ده که نه مه سیح که

{KB 9.2} زه حمه تی کیشا و مرد بو قوربانی و پرزگاری نه وان

مه حاله پرزگارمان بیّت له چالی گوناھ که تییدا نوقومین، دل و ده رونی نیمه به دکاری و

خراپه‌ی تئدایه و که له تواناماندا نییه بیگۆرین، هەر وهک ئه‌یوب باسی ده‌کات و ده‌لئیت “کئ پاکئ له گلا و ده‌رده‌هئینئیت؟ هیچ کهس” (ئه‌یوب ۱۴: ۴)، به‌پئئ ووته‌ی پئغه‌مبه‌ر پۆلس “بۆبه‌ بایه‌خدان به‌ له‌ ش دوزمنایه‌تی خودایه، چونکه‌ له‌ ش گوئ‌رایه‌لی یاسای خودا ناکات، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی له‌ توانایدا نییه” (رۆما ۸: ۷)، په‌روه‌رده‌ و زانیاری، فه‌ره‌ه‌نگ، مه‌شقی ده‌روونی و هه‌موو ئه‌و کۆشش و هه‌ولانه‌ی مرۆف که‌ ده‌یدن له‌ پئناوی پئشکه‌وتنی مرۆفایه‌تیدا، گشتیان نرخ و شوئنی خۆیان له‌ گۆشه‌کانی تری ژباندا هه‌یه، به‌لام له‌م باسه‌دا نرخ و ده‌وریکی ئه‌وتوبان نییه، ده‌شئ له‌ چاککردن و راستکردنه‌وه‌ی ره‌وشتی مرۆف وهک هۆکاریکی ده‌ره‌کی کاریگه‌ر بن، به‌لام ناتوانن له‌ ناخه‌وه‌ دل بگۆرن و سه‌رچاوه‌ی ژبان پاک بکه‌نه‌وه. چونکه‌ گواسته‌وه‌ له‌ ژبان گوناوه‌ و به‌دخووی و کینه‌ بۆ ژبانی چاکه‌ و راستگۆیی و خۆشه‌ویستی، پئویستی به‌ هئزیکه‌ که‌ توانای گۆرینی مرۆفی هه‌بئیت له‌ ناوه‌و، بۆ نیاز و چاوه‌روانی ژبانئکی نوئ که‌ له‌ سه‌ره‌وه‌ ده‌ست ده‌که‌وئیت؛ ئه‌م هئزه‌ش مه‌سیحه. ته‌نها به‌خشنده‌یی و ره‌حمه‌تی ئه‌و ده‌توانئ گیانی مردوو بژئینئته‌وه‌ و له‌ خودا نزیک بخاته‌وه‌ و {KB 10.1} . بیخاته‌ ژبانئکی پاک و پیروزه‌وه

عیسا ووتی “که‌س ناتوانئ پادشاهئتی خودا ببینئت غه‌یری ئه‌و که‌سه‌ی که‌ له‌ ناسمان له‌دایک ده‌بئ” (یۆحه‌ننا ۳: ۳) یانی ده‌بئ دلئکی نوئ، ویستیکی نوئ، بیر و باوه‌ریکی نوئ، نامانجئکی نوئ هه‌بئت، که‌ بریتیه‌ له‌ ژبانئکی نوئ. ئه‌و بیر و رایه‌ی که‌ ده‌لئیت ته‌نها ئه‌وه‌ پئویسته‌ که‌ بریتیه‌ له‌ ره‌وشی چاکه‌ و باشی که‌ به‌شئوه‌یه‌کی سرووشتی له‌ ده‌روونی مرۆفدا هه‌یه‌ په‌ره‌ بستیئئ و پئ بگات، ئه‌وه‌ بیروکه‌یه‌کی هه‌ل‌غریوئنه‌ره. “مرۆف به‌و هه‌سته‌ سرووشتییه‌ی که‌ هه‌یه‌تی ناتوانئ ئه‌وه‌ی که‌ هی رۆحی خودایه‌ وه‌ری بگرئیت، چونکه‌ ئه‌مانه‌ هه‌موو له‌ سه‌روو توانای تئگه‌یشتی ئه‌ودایه‌ و ناتوانئ تئیان بگات، چونکه‌ وه‌رگرتنی پئویستی به‌ هه‌ستی رۆحی هه‌یه.” (۱ کۆرنسۆ ۲: ۱۴)، “سه‌رت سورنه‌مئینئیت که‌ به‌تۆم ووت پئویسته‌ سه‌ر له‌ نوئ له‌ دایک بیته‌وه” (یۆحه‌ننا ۳: ۷) ئه‌مه‌ له‌ لایه‌ک وه‌ له‌ لایه‌کی تریشه‌وه‌ ته‌نها مه‌سیح به‌م جوړه‌ له‌ سه‌ری نوسراوه‌ “ژبان له‌ودا بوو، ئه‌و ژبان‌ه‌ش رووناکی مرۆف بوو” (یۆحه‌ننا ۱: ۴) وه‌ هه‌روه‌ها “ته‌نها له‌ ریگه‌ی عیساوه‌ پرزگار ده‌بین، چونکه‌ جگه‌ له‌ و له‌ ژئ ناسماندا ناوئکی دی نییه‌ خودا پئشکه‌شی کردبئیت به‌ مرۆف ده‌بین، چونکه‌ جگه‌ له‌ و له‌ ژئ ناسماندا ناوئکی دی نییه‌ خودا پئشکه‌شی کردبئیت به‌ مرۆف {KB 10.2} . (به‌هۆبه‌وه‌ پرزگارمان بئیت” (کرداری نئ‌ردراوان ۴: ۱۲)

ته‌نها به‌س نییه‌ هه‌ست به‌ مه‌ره‌بانی خودا بکه‌ین، وه‌ له‌ ره‌وشتی سۆز و به‌زه‌ی باوکانه‌ی تئبگه‌ین، به‌س‌یش نییه‌ هه‌ست به‌ زانیی و دادپه‌روه‌ری یاسای ئه‌و بکه‌ین،

وه ببینن که له سهر پایه ی پروا و خوښه و بستی هه میسه یی دامه زراوه. پۆلس گشی ئەمانه ی دیوو که ووتی “من ئەو یاسایه په سه ند ده که م چونکه باشه” وه “یاساکه پیرۆزه، ده ستوره که ی پیرۆز و دادپه روهر و چاکه”. به لّام به دلّی پر له ژان و نائومی دبییه وه له سهری رۆبشت و ووتی “من له شم فرۆشراوه به گوناوه” (رۆما ۷: ۱۴، ۱۲، ۱۶)، ئەو شه پیدای پاکی و راستی بوو، به لّام له ده روونی خویدا نهیده توانی پێیان بگات، بۆه هاواری کرد “وای له من که چند به دبه ختم، کئ له لاشه ی ئەم مهرگه رزگارم ده کات؟” (رۆما ۷: ۲۴)، ئەم جوړه هاواره هه میسه هه ستاوه له ههر سهرده م و له ههر شوئینیکدا له وانیه که دلّیان به گوناوه قورس بووه، وه بۆ هه موو ئەم که سانه ته نه ا یه ک وه لّام هه یه که خودا فهرمووبه تی “پروانن {KB 10.3}. (که ئەمه یه به رخی خودا که گوناوه ی جیهان لاده بات.” (پۆحه ننا ۱: ۲۹

نیشانه و به لّگه زۆرن که گیانی خودا هه ولّی داوه ئەم راستیه روون بکات بۆ هه موو که سئک که ئاره زووی ئازادبوونی هه بئت له ژئرباری سه نگی نی گوناوه دا. یه کئک له و وئنانه که خودا ئاشکرای کرد بۆ راکردنی یه عقوب بوو دوای هه لّخه له تاندنی ئیسحاقی باوکی، کاتئک که یه عقوب هه سستی به قورسی باری گوناوه ده کرد و مه ترسی له گوناوه و پتر له ته نیایی و بی به شی و دووری، گیانی ده گوشه ی و ئازاری ده دا و ترسی له وه بوو که گوناوه جیای بکاته وه له خودا و له ئاسماندا دووری بخاته وه، به خه فه ت و بی زاریه وه له سهر زه وی راکشا که بی جگه له چۆل هوانی هه چی لئ به دی نه ده کرا، خه وی لئ که وت، رووناکه یه کی سه یر به بهر چاوبدا هات، دیمه نی په یژه یه کی به رینی دی له ده شته که هه لّگه رابوو به ره و ژوور بۆ ده روازه ی ئاسمان، له سهر پلکانه کانی فریشته ی خودا ده چونه سه ری و ده هاتته خواری، له قوولای سه ره وه ده نگی خودای ئاسمانی به په یامی دلّنه وایی و هیواوه بیست که بۆ یه عقوب نیاز و ئاره زووی دلّی ده رده خست، که خودای گه وره پارئزگاری ده کات، به خوښیه وه سوپاسی یه زدانی کرد که ئەو رئگه یه ی بۆ ئاشکرا کرد، که وه ک و گوناوه کارئک ده توانئت دوو باره په یوه ندی به خوداوه بکاته وه، چونکه ئەو په یژه یه ی له خه ونه که یدا دیوو ی نیشانه ی عیسا بوو، که بووه پردی نئوان خودا و مروّف

{KB 11.1}

مه سیح په نجه ی بۆ هه مان نیشانه راکئشا که له گه ل نه ته نائیل ده دووا، کاتئ که ووتی “له ئیستاوه ئاسمان به کراوه یی ده بینن، فریشته کانی خودا به سهر کوری مروّفدا سه رده که ون و داده به زن” (پۆحه ننا ۱: ۵۱)، مروّف به یاخی بوون و پشت کردنه خودا خو ی کرده بی گانه له گه ل ی، زه وی له ئاسمان دا برآ، له نئوانیاندا دانران و هه لّدی رئک دروست بوو که س نه ی توانی لئ پیه رئته وه. به لّام مه سیح بووه پردی نیوان ئەو دا بران و هه لّدی ره که گوناوه

{KB 11.2} دروستی کردبوو، نهو بووه ریځگای په یوه ندى و یارمه تی فریشته کانی خودا بو مروف

مروقی لاواز و بی چاره له ریځگای مه سیحه وه ده توانی له گه ل خودا په یوه ندى بکات که تنها سه رچاوهی هیزی له بن نه هاتوی جیهانه. بی هو ده په مروف خون به پی شکه وتن و سه رکه و ته وه بیینی، بی هو ده په بیه ویی پله و پایه ی مروقایه تی به رز بکاته وه، هه تا سوورین له سه ر پشت گوئی خستی تنها سه رچاوهی ناسمانی، که سه رچاوهی هیوا و یارمه تی کو مه ل گای مروقی بی چاره په، چونکه “هه موو دیاریه کی چاک و به هره په کی بی هه ل له خوداوه دیت” (یا قوب ۱: ۱۷)، هه روه ها بی سووده هه ولی مروف بو خو وره وشتی باش نه گه ر له مه سیح دوور بی، له بهر نه وهی مه سیح تنها ریځگه په بو گه یشتن به خودا، مه سیح ده لی “من ریځگا و راستی و ژبانم، که س نا گاته خودا له ریځگای منه وه نه بی.” (یوحنا ۱۴: ۶). {KB 12.1}

خودا دلی ده سووتی به مندالیانی سه ر زه وی له گه ل خو شه ویستی په کی به هیز له مردن، نه و خیر و خو شی به هه شتی ناسمانی له دیاریه کدا به سه ر هه مووماندا هه ل رشتووه، به خشینی ژبان، و مردنی تنها پر ولی رزگار که رمان، خزمه تگوزاری فریشته کان، نزا و پارانه وهی رووح، له سه روو هه موانه وه چاودی ری و یارمه تی و ره حمه تی باوکی ناسمانیمان. گشت نه مانه بو رزگاری مروف ته رخان کراون، رزگاریه کی هه تا هه تای.

{KB 12.2}

با پروانینه نه و قوربانیه سه ر سورمی نه ره ی که له پی ناوی رزگار کردنی ئی مه دا نه نجام درا، با با په خ و نرخ کی به رز بده بن به و وزه و کو ششه ی که له ناسمانه وه به خت ده کریت بو رزگاری سه ر لای شتی وان و گه رانه وه یان بو ری ری راست و بو مالی باوکی. وردبوونه وه و سه رنج دان له قوربانیه کانی مه سیح له هه موو شتی ک زیتر پالپشت و هاندر و بزوی نه رمانه، نایا پاداشت و خه لاتی نایاب بو نه وانه نیه که به کاری چاکه هه ل ده ستن؟ شادی ناسمانی، هاوبه شی کردن له خو شه ویستی باوک و کور، گشتی نه مانه شایسته ی نه وه نین که {KB 13.1} له کانگای دل ه وه خزمه تی ک پی شکه ش به خودا و مه سیح بکه یین؟

له لایه کی تره وه، ووته کانی خودا وریامان ده کاته وه له خزمه ت کردن به شه یتان. له گونا هکردن، نازاردان، خو وره وشت نرمی، داته پانی که سایه تی، سه ر نه نجام هه موو خراپه و ویران کاریه کی بو مان ناشکرا کردووه. نایا ناتوانین ری ز له ره حمه تی خودا بگرین؟ له وه زیادتر چی تر بکات؟ با هه ول بده بن هه لوئیستان راست بکه یینه وه به رانه ر نه وهی خو شی ویستین، خو شه ویستی په کی بی هاوتا، با سوود وه ر بگرین له و نامی رانه ی که ته رخان

كراون بوئيمه تا بگورئين و له و بچين، وه بگهريينه وه بوكوري
فريشته كاني خزمه تگوزار، له گه ل باوك و كور و گياني پيرو زدا هاوبه شئكي هارموني و
{KB 13.2}. گونجاو بين

۳ - تۆبه کردن

چۆن مروف ده توانیت له گهل خودا ریك بیئت؟ چۆن گوناھبار ده توانیت خوی خاوین بکاته وه و بیئته بی گوناھی چاکه کار؟ ئیمه له ریئی مه سیحه وه ده توانین له گهل خودا و له گهل پیروز مه ندان له هارمونی و گونجاندا بین . گهلئک کهس ئه م پرسیاره ده کهن که کاتی خوی له رۆژی په نجاهه مین خه لکئیکی زۆر که گوناھبار کرابوون، هاواریان ده کرد "ئیمه چی {KB 14.1} (بکهین؟" په کهم وه لمامی په ترۆس ئه مه بوو "تۆبه بکهن" (کرده وه ۳: ۱۹

تۆبه خه فه ته به سه ر گوناھدا و وازه ئانه لئی، ئیمه واز له گوناھ ناهئین تا شه ری نه بینین، گۆرینی راستی له ژباندا دروست نابیت تا به هه موو دل لئی دوور نه که وینه وه {KB 14.2}

زۆر کهس هه ن که ناتوانن له مانای راستی تۆبه بگهن، هه ندئک خه فه ت ده خۆن که گوناھیان کردوو و هه ول دهن به رووالت خۆیان چاک بکهن له بهر ئه وهی ده ترسن گوناھه کانیان تووشی ئه شکه نجه و نازاریان بکات . به لمام ئه مه تۆبه راستی نییه، ترسان و شیوه نی ئه شکه نجه و نازاره نه ک هی گوناھ، به سه ر هاتیان ده بیئت به سه رهاتی "عیساو" پاش ئه وهی دی که مافی هاووولاتی و خیزانی خوی له ده ستدا، به سه ر هاتیان به سه رهاتی "به لعام" ده بیئ که له ترسی ژبانی دانی نا به گوناھیدا کاتیک فریشته کان به شمشیره وه رییان لئ گرت، به لمام ئه مه تۆبه نه بوو له گوناھ، مه به ستی نه گۆرابوو، نه فرینی له خراپه و به دکاری نه کردبوو، هه روه ها "یه هودای ئه سخه ریوتی" پاش ناپاکی کردنی له گهل مه سیح و به ده سه وه دانی هاواری کرد و ووتی "گوناھم کرد که ناپاکیم له خوینی پاک و بی {KB 14.3} (گوناھ کرد" (مه تا ۴: ۲۷

ئه وشتهی که ناچاری کرد که دان به گوناھه کانییدا بنئ هه ستی ترس و له رزی حوکمدان و چاوه روانی سزای بوو که گوناھ راپیچی ده کات بو بهر دادگای خودا، به لمام خوی به گوناھبار نه زانی و په شیمان نه بووه له وهی که ناپاکی له رۆلهی خودا و لاری له پیروزمندی ئیسرائیل کردوو. هه ر کاتیک خودا فیرعه ونی مه حکوم ده کرد و به لایه کی بو ده نارد هاواری لئ هه لده ستا و دانی به گوناھه کانییدا ده نا تاکو خودا له سزادان پرزگاری بکات، هه ر که رزگار ده بوو زۆری پیئ نه ده چوو ده گه راپه وه بو گوناھکاری و سه ریچی خودا. خه فه ت و په شیمانی ئه م که سانه له هه لله و گوناھه کانیان نه بوو، به لکو ترس و له رزی {KB 15.1} پرزگارکردنی خۆیان بوو له سزای گوناھه کانیان

بهلام کاتئک مروّف دلّی خوئی ده خاته ژئ ررکئی غی گیانی خوداوه، وپژدان ده بزوی و زیندوو ده بیتهوه، وهک گوناھبار ههست بههندی له قوولّی و عه داله تی یاسای پیروزی ناسمانی دهکات که ری باز و بنچینه ی فه رمانی خودا له سهر زهوی و له ناسمان، له دلّیدا پرووناکیهک هه لدیت “ئه و پرووناکیه ی که هه ر مروّفیک بیته ئه م جیهانه وه پرووناکی پی ده به خشی” (یوچه ننا ۱: ۹) ، دلّ و ئه قلی گوناھبار ههستی به گوناھ دهکات، پاشان ههستی به راست و دروستی و دادپه روهی خودا دهکات، ترس دای ده گری له وهی که خهتا و پیسی دلّی ده ریخات له به رده م دادگای خودا، بهلام که گه وره یی و خوْشه ویستی و بیگه ردی خودا ده بیئیت، ئاره زوو دهکات پاک بیتهوه و بگه ریتهوه بو ری گای راستی په یوه ندی {KB 15.2}. ناسمانی

نوئیژ و پارانه وهی داود دوا ی که وتتی پروونی کرده وه که چند له ناخه وه خه فه تبار و په شیمانه له گوناھه کانی، هه ولّی نه دا گوناھه کانی خوئی داپوْشی و بچووکیان بکاته وه، چه زی نه کرد هه لبیت له ده ست سزای گوناھه کانی که هه ره شه ی لی ده که ن به لکو ده یخسته پروو له پارانه وهی نوئیژه کانیدا. داود خه رمانی گوناھ و خهتا و سه ری چیه کانی خوئی دی، بوئی ده رکه وتیوو که گیانی چند پیس و گل او ه. رقی له گوناھ هه ستابوو نه فره تی لی ده کرد، نوئیژ و پارانه وه کانی هه ر بو لی خوْش بوون نه بوو، به لکو له هه مان کات بو پا کردنه وهی دلّ و گیانشی بوو، ئاواته خوازی خوْشی خواپه رستی بوو، ده ست به دووعا بوو بو ئه وهی خاوین بیتهوه و په یوه ندی له گه ل خودا به ستیتهوه، هه ر وه کوله {KB 16.1}: دووعا کانیدا دیارن

به ختیار ئه و که سه یه که خه تای به خشراوه، گوناھ ی داپوْشراوه به ختیاره ئه و مروّفه ی “ {KB 16.2} ” خودا گوناھ ی لی ناگری و ویل گزی له گیانیدا نییه

(سرود ۳۲: ۱، ۲)

خودایه به خوْشه ویستی و میهره بانیت ره حمم پی بکه

به سوژ و به زه یی فراوانت خه تاکانم بسیره

چونکه من له سه ریچی و گوناھه کانم ناگادارم و

هه میشه وان له بهر ده ممدا

پاکم بکه وه به زوفا، خاوین ده بمه وه

بمشو، له بهر سپی تر ده بمه وه

خودایه دلّیکی پاکم تیدا دروست بکه وه

گیانیکی راست له مندا نوی بکهوه

له له بهردهم پرووی خۆت دوورم مه خه رهوه

له گیانی پیروژ و مه رحه مه تی خۆت بی به شم مه که رزگارم که با به به خته وهری رزگاربت
شاد بم

به گیانی به خشنده و پر به ره که تی خۆت پشتیوانیم لی بکه

نه جاتم بده له گوناھی خوین، خودایه، ئه ی خودای رزگار که رم

{KB 17.1} ”زوبانم به دهنگی به رز ستایشی داد په روهری و راستی و دروستیت ده کات

(سرود ۵۱: ۱-۱۴)

تۆبه کردنی ئابم جوړه له توانای ئه مه دا نیه، له سه رووی وزه ی ئه مه دایه . ته نها له
رئی مه سیحه وه دئ ته ده ست، مه سیح که سه رکه وت بو ئاسمان دیاری دا به خه لکی،
{KB 18.1} . یه کئک له و دیاربانه تۆبه بوو

لئ ره دا که لئ که س به هه له دا ده چن و سه رناکه ون له به ده ست هئ نانی ئه و به خشین و
یارمه تیه ی که مه سیح ئاره زووی ده کات پیان بدات، چونکه وا بیرده که نه وه که ناتوان به ره و
رووی مه سیح بینه وه نه گه ر له پی شدا تۆبه یان نه کرد بی ت، تۆبه یه که ری گای لئ خووش بوون بو
گونا هه کانیان ده کاته وه. راسته تۆبه پی ش به خشین ده که وئ ت، له بهر ئه وه پی وسته بو
که سانی گونا هبار و په شیمان. به لام ئایا ئه مه مانای ئه وه یه که گونا هبار نابئ ت به ره و
رووی مه سیح ببئ ته وه تا تۆبه نه کات ؟ ئایا تۆبه کردن ده بی ببئ ت به کو سپئک له نی وان
{KB 19.1} گونا هبار و رزگار که ردا؟

وته کانی خودا و امان فئ ناکات و نالی ت گونا هبار ده بی تۆبه بکات پی ش ئه وه ی بانگه وازی
مه سیح قبوول بکات ”وهرن بو لام ئه ی هه موو ماندووون و بارگرانه کان، من ده تان
حه سی ئنمه وه،” (مه تتا ۱۱: ۲۸)، هئ زی مه سیحه که ده مانیات به ره و تۆبه ی راستی، هه ر
وه کو په ترؤس روونی کرده وه بو به نی ئیسرا ئیلیه کان و ووتی ”به م جوړه خودا به ده ستی راستی
سه روک و رزگار که ری به رز کرده وه بو ئه وه ی تۆبه و لئ خووش بوونی گونا ه به ئیسرا ئیلیه کان
بیه خشئ ت.” (کرده وه ۵: ۳۱)، ئه مه بی مه سیح لئ خووش بوونمان ده ست گیر نابئ ت
{KB 19.2} . هه روه ها بی ئه و تۆبه شمان پی ناکرئ ت

مه سیح سه رچاوه ی هه ر روودا وئ کی راسته، هه ر ئه و ده توانئ ت دژایه تی گونا ه له دل ماندا
پروئ نی ت، هه ر ئاره زوویه ک که به ره و راستی و پاکیمان ده بات، هه ر هه ست پی کردنی ک
{KB 19.3} . به خه تا و گونا همان، به لگه یه بو کار کردنی گیانی مه سیح له دل ماندا

مه سیح وتوبه تی “کاتیئک له سهر زهوی به ههل واسراوی بهرز ده کریئمه وه هه موو که سئک بؤ لای خرؤم راده کئشم.” (یؤحه تنا ۱۲ : ۳۲)، مه سیح ده بیئ ده ری بخت بؤ گونا هکاران که وه ک رزگار که ریئک ده مرئت بؤ پاککردنه وهی گونا هگی جیهان، که ئئمه ی بهرخی خودا ده بینن به سهر خاچی جه لجه سه وه، له مانای فیداکاری تیئده گهین، چاکه و میهره بانی خودا ریئپیشانده رمان ده بیئت بؤ توبه کردن، مردنی مه سیح له پیئناوی گونا هکاراندا خؤشه ویستی یه کی ده رخست که وه سف ناکرئت، که گونا هکار له م خؤشه ویستی یه ورد بؤ وه، دلئ نه رم ده بیئت، بیر و ئه قلی ده گورئت، سرووشتی توبه و په شیمانئ دیته گیانی {KB 20.1}.

روو ده دا هه ندئ جار پرئک له خه لکی شه رمه زاری ده بن له گونا هکاری یان و ده ستی لی هه لده گرن، به لام به وه نازانن که ئه وه ده ستی یارمه تی مه سیح له ئاره زوویه کی پاکه وه به ره و چاکه یه ن ده بات، گیانیان پاکه کاته وه، ویزدانیان زیندوو ده کاته وه، ژبانیان به ره و چاکه ده گورئ. مه سیح رایان ده کئشئت پروانته خاچه که ی و بینن چؤن هه ل واسراوه و چوار مئخ کراوه له سهر گونا هگی ئه وان، ویزدانیان ده بزویئنی، به دکاری ژبانیان و گونا هگی قولی گیانیان بؤ ده رده که ویئت، په ی به هه ندئک له راستی و دروستیه کانی مه سیح ده بن، هاوار ده که ن (گونا هگی چه که ده بیئ ئه م هه موو قوربانییه ی له پیئناودا بدرئت بؤ ئه وه ی لیئ رزگار بیت؟ که ئه م هه موو خؤشه ویستییه، ئه م هه موو ره نج و زه حمه ته ی ده ویئت تا ئئمه {KB 20.2} (به گونا هگی له ناو نه چین و ژبانی هه میشه یمان هه بیئت؟

له وانیه گونا هکار به رانه ر ئه م خؤشه ویستییه بوه ستئته وه و شه یئان ریئگای به ره و عیسا ی لی بگریئت، به لام ئه گه ر خؤی نه دات به ده ست خراپه وه هه ر ده بیئت به ره و مه سیح بچیئت، ناسینی ریئگای رزگار بوون له گونا هگی به ره و خاچی ده بات و پرووی تیئده کات، توبه ده کات و په شیمان ده بیئته وه له گونا هگی کانی که بوونه هؤی ئازاردانی رؤل ه ی {KB 20.3} . خؤشه ویستی خودا

ئه وه هیئزه ئاسمانییه ی که سرووشت ده بووژنیته وه و کاری له سهر ده کات هه مان هیئزه کار ده کاته سهر دلئ مروؤف و هه ول و ئاره زوویه کی تیئدا دروست ده کات بؤ شتیئک که نیانه و جیهان ناتوانی ئه و ئاره زوویان بیئتیته دی. رووخی خودا داویان لیئ ده کات که ته نها داخوازی ئه و شتانه بکه ی که ناشتی و ئاسووده بیان بؤ ده هیئتی، واته خؤشی و چاکه و پرووناکی و پاکی و پیروزی مه سیح . به هه موو ریئگایه کی بینراو و نه بینراو رزگار که رمان کار ده کاته سهر گورینی ئه قلی خه لکی له چا وچنؤکی و له زه تی گونا هگی بؤ خئر و

بهره‌کەتی به‌ره‌مداری خودا. بۆ هه‌موو ئه‌و که‌سانه‌ی بێ‌هه‌وده‌ی دوا‌ی خواردن و خوارده‌وه‌یان ده‌که‌ون له‌ بیره‌ داته‌پیوو سه‌رچاوه‌ پیسه‌کانی جیهان، په‌یامی خودا بانگیان ده‌کات “ئه‌وه‌ی تینوبه‌تی با بێت، وه‌ هه‌ر که‌سێک ده‌یه‌وێت با ئاوی ژبان به‌خۆرای و به‌ریگری” (بینایی ۲۲: ۱۷). {KB 21.1}

ئێ‌وه‌ ئه‌ی ئه‌وانه‌ی دل‌تان ئاره‌زووی شتێک به‌رزتر و باش تر ده‌کات له‌ وه‌ی که‌ ئه‌م جیهانه‌ پێ‌ی داون، بزانی که‌ ئه‌م ئاره‌زووه‌ ده‌نگی خودایه‌ بۆ و بێ‌داتان، داوا‌ی لێ‌ بکه‌ن تۆبه‌تان پێ‌ بیه‌خشی، مه‌سیح‌-تان بۆ ده‌رخات له‌ خۆشه‌ویستی بێ‌ پایانیدا، له‌ پاکی و بێ‌گه‌ردی ته‌واویدا. ژبانی مه‌سیح‌ نموونه‌ی رێ‌بازی‌که‌ که‌ یاسای ئاسمانی تێ‌دا به‌دی ده‌کرێت، خۆشه‌ویستی بۆ خودا و خۆشه‌ویستی بۆ مرۆقه‌، چاکی و خۆشه‌ویستی جه‌وه‌هه‌ری ژبانی عیسا بوو، که‌ ئه‌وه‌ به‌دی ده‌که‌ین پیسی و گوناھی خۆمان بۆ ئاشکرا ده‌بێت، داوا‌ی ره‌حمه‌ت و لێ‌بوردن ده‌که‌ین. ئێ‌مه‌ له‌ وانه‌ خۆمان هه‌ل‌خه‌له‌تێنین، هه‌ر وه‌کو “نیکۆ دیمۆس” کردی، که‌وا بزانی ژبانی ئێ‌مه‌ راسته‌، ره‌وشتمان دروسته‌، پێ‌ویستمان به‌وه‌ نییه‌ که‌ له‌ به‌رده‌می خودا وه‌ک گونهارێکی ئاسایی سه‌ر نزم بکه‌ین، به‌لام کاتێک رووناکی مه‌سیح‌ گیانمان رووناک ده‌کاته‌وه‌، ئه‌وسا ده‌بینین کرده‌وه‌ی ژبانمان چه‌ند پیس بووه‌ به‌هۆی خۆپه‌سه‌ندی و دل‌ره‌قی و دوژمنایه‌تی خودا، ئینجا تێ‌ده‌گه‌ین که‌ راستی و دروستی ئێ‌مه‌ وه‌ک په‌رۆبه‌کی پیس وایه‌. ته‌نها خۆینی مه‌سیح‌ ده‌توانی له‌ پیسی و گل‌اوی گوناخاوی ئیمان بکاته‌وه‌، دل‌مان نوێ‌ بکاته‌وه‌ و امان لێ‌ بێت که‌ له‌ ره‌وشتی مه‌سیح‌ بگه‌ین. {KB 21.2}

تیشکێک له‌ مه‌زنی خودا و ترووسکه‌یه‌ک له‌ پاکی مه‌سیح‌ بچێته‌ هه‌ر گیانی‌که‌وه‌، هه‌ر له‌ که‌ و پیسی و گل‌اوییه‌کی تێ‌دا هه‌بێت به‌ ئازاره‌وه‌ ئاشکرای ده‌کات، هه‌ر هه‌له‌ و که‌م و کوورییه‌کی هه‌بێت ده‌یخاته‌ روو، ئاره‌زووی گل‌او و خراپه‌کاری، دل‌ره‌قی و ده‌م پیسی ده‌رده‌خات، کرده‌وه‌ی داوین پیسی و شکاندنی یاسای خودا ده‌خاته‌ به‌رچاو گوناه‌کاران، به‌ جوړێک له‌ بازار و ئاره‌حه‌تیدا خۆی ده‌بینیت له‌ ژێ‌ر کار تێ‌کردنی گیانی خودای دل‌پشکێنه‌ر، گوناه‌بار که‌ خوورپه‌وشتی پاک و بێ‌گه‌رد مه‌سیح‌ی بۆ ده‌رده‌که‌وێت رقی له‌ خۆی ده‌بێته‌وه‌. کانی دانیاڵ پێ‌غمبه‌ر، په‌یام هێ‌نه‌ری ئاسمانی دی که‌ چ شکۆ و مه‌زنییه‌کی وا به‌ده‌وره‌وه‌یه‌، تاس بردییه‌وه‌ و هه‌ستی به‌ ناته‌واوی و لاوازی خۆی کرد، ئه‌م دیمه‌نه‌ سه‌یره‌ی به‌م جوړه‌ وه‌سف کرد “هێ‌زم تێ‌دا نه‌ما، پاکی و خاوی‌نیم گۆرا به‌ پیسی، هێ‌زم بۆ دا‌ین نه‌کرا” (دانیاڵ ۸ : ۱۰). {KB 22.1}

گیاڻيڪ بهم جوڙهه روحی مه سیح کاری تی کردیٺ رقی ده بیٽه وه له خوشه ویستی خوئی پشت گوئی ده خات، له ریڳه ی راستی و دروستی مه سیحه وه به دوا ی پاکی دلدا ده گه ری، که له هارمونی دایه له گه ل یاسای خودا و سیفاتی مه سیح . پیڻه مبهری پو لیس، ده ربارهی کرده وهی ده ره وهی خوئی ووتی “له راستی و دورستی به پیی شهریعت بی که م و کوری بووم” (فیلیپی یان ۳ : ۶)، به لام کاتیڪ پو لیس سرووشتی گیانی شهریعتی ووشه به ووشه بو ده رکه وت، خوئی به گونا هبار دی، که شهریعتی له گه ل ژبانی ده ره وهی خویدا به راورد کرد، به راورد کردنیکی پروال هتی ههروهه کو خه لکی ده یکن، خوئی بی سهرزه نیشت بینی ، به لام کاتیڪ ورد بووه وروانی له قولای یاسای پیروژ، خوئی به و جوڙه دی که خودا بینی، له شهرما ملی که چ کرد و دانینا به گونا هی خویدا و ووتی “من له وه و بهر به بی یاسا ژباوم، به لام که فرمان هات، گونا ه ژبايه وه و من مردم.” (رومآ ۷ : ۹)، کاتیڪ ناوه روکی روچی یاسای ناسمانی بو ده رکه وت، گونا ه و گلآوی گونا هی لی ناسکرابوو، ههروهه هاله {KB 22.2} . خورازیبوونیشی نه ما

خودا هه موو گونا هه کان وهک یهک نابینئی حیسابی وهک یه کیان بو ناکات، خه تاکان له پله ی جیا جیادا داده نی و ده یان خه ملئیٺت، گونا ه بچووک نابیٽه وه هه رچه نده له دیدهی مرو فدا بچووک بیٺت، له بهر نه وهی حوکمی مرو ف که م و کوور و ناته واوه، خودا کاره کان وه کو خو بان ده بینئی و ده یان خه ملئیٺت، خه لکی سهر خوش به چاوی نزم سهر ده کهن و ده لئی که گونا ه لی یان ناگه ریٺت بچنه به هه شت، له کاتیڪدا زالم و زوردار و خو په رستان و له خو بایی بوان و چاوچنو کان بی سزا و سهرزه نیشت ده هی لنه وه، نه م گونا هانه به تایه تی دوژمنی خودان، له بهر نه وهی پیچه وانهی سیفاتی چاکه و دژ به خوشه ویستی پاکی نه ون. نه وهی ده که ویٽه گونا هئیکی گه وره وه له وانیه هه ست به گونا ه و شهرمه زاری بکات و خوئی لاواز و بیٺه رته تان بینئیٺت له رزگار بوونی له و به لایه، هانا ده باته بهر ده رگای ره حمه تی مه سیح، به لام که سانی زالم له خو بایی و خو په سه ند هه ست به وه ناکهن که پی ویستیان به که س هه بیٺت، ده رگای دل یان به رووی مه سیحدا داده خهن، له و خیر و چاکه {KB 23.1} . و به خشینه خو بان بی به ش ده کهن که مه سیح هاتووه پی یان بیه خشئیٺ

نه و باجگره هه ژاره ی که پارایه وه و ووتی “خودایه به منی گونا هکار ره حم بکه” (لوقا ۱۸ : ۱۲)، خوئی به پیاوئیکی به دکار ژمارد، خه لکی تریش هه ر به هه مان چاو سه پریان ده کرد، به لام نه و بینی که پی ویستی به یارمه تی خودا هیه، به باری سه نگینی گونا هی شهرمه زاریه وه هاته به رده می خودا، داوا ی ره حمه ت و به خشینی کرد، بو گیانی خودا دلی

کرده وه، تا به چاکه و نهرمی خوئی له هئیزی خراپه و گوناه پرزگاری بکات. به لام پارانه وهی فهریسی پر بوو له گیانی به خو نازین و له خو یایی بوون که به لگه بوو له سهر نه وهی دلی داخستبوو له کار تی کردن و ره حمه تی گیانی پیروژ. له بهر دووری له خودا ههستی به پیسی و گلای خوئی و به پیوستی و یارمه تی خودا نه ده کرد، له بهر نه وه هیچی ده ستگیر نه بوو. نه گهر گوناه و خه تای خو ت ده بین، جاوه ری مه که ت اخو ت چاک بکه یت، خه لکی کی زور هه ن وا ده زانن که شایسته ی نه وه نین بی ن بولای مه سیح، نایا چاوه ری نه وه ده که یت بو خو ت خو ت چاک بکه یت ؟ “نایا حه به شیه ک ده توانی ت پیستی خوئی، وه پلنگ خالی خوئی بگوری ت ؟ نه گهر وایه ئی وه ش ده توانن نه ی فی ر بوانی شه رو خراپه.” (نارومیا ۱۳ : ۲۳). یارمه تی دانمان ته نها ههر له خودا وه یه، ئی مه نابی چاوه ری هه لی با شتر بکه ین، یان {KB 23.2}. چاوه ری رازی کردنی به هئیزتر و سرووشتی و خووی پیروژتر بکه ین

ئی مه به ته نها خو مان ناتوانین هیچ بکه ین، به لکو پیوسته بی ن بولای مه سیح به و جو ره ی که هه ین. با که س خوئی فری و نه دات و ابزانی ت که خودا چونکه خاوه ن خو شه ویستی و میهره بانیه کی فراوانه، دوا که س پرزگار ده کات هه تا نه وان هه ش که خیر و چاکه ی نه و بان ره ت کردو ته وه. گوناه نه خو شیه کی سامنا که، پرزگار بوون لی مه حاله ته نها له ری ی روونا کی خاچه وه نه بی ت. نه وان هه ی که سوورن له سهر نه وه ی که خودا فره باشه و گونا هکار سزا نادات، با پروانته خاچی جه لجه سه. له بهر نه وه بوو که مه سیح بو پرزگاری مرو ف له هئیزی پیس و گلای گوناه ری گیایه کی دی نه دو زییه وه، نه یده توانی ژیان ی کی روو حییا ن بو بگه ری نه ته وه، گیانی ها وه شی له گه ل پیروژه ندان، جگه له ری گه ی نه و قوربانیه مه زنه، که تاوانی گونا هه ی گرت ه نه ستو و له جیا تی گونا هکار زه حمه تی کی شا و {KB 24.1}. مرد

خو شه ویستی و زه حمه ت و مه رگی رو له ی خودا گه واه ی له سهر خراپه ی گوناه ده دن ، مرو ف نا گادار ده که نه وه که هیوا نییه بو هه له هاتن له ده ست هئیزی گوناه، وه ئومی د نییه بو ده ست که وتی ژیان ی کی هه می شه یی، نه گهر له ری گیای ملکه چی ته واوی گیانه وه نه بی ت بو مه سیح. هه ندی جار نه و که سه ی که په شیما ن نییه له گونا هه ی هه ول ده دا پاکانه بو خوئی بکات به به راورد کردنی خوئی له گه ل که سانی زانای نی و مه سیحیه ت و ده لی (منیش وه کوو نه وان زیاتر قوربانی ناده ن و زیاتر له خو بو رد نین، له من زیاتر وریا و به ناگا نین، نه وانیش وه ک من حه ز له را بو اردن و خو شی ژیان ی خو بان ده که ن) به م جو ره پاکانه له گونا هه ی خو بان ده که ن به به راورد له گه ل گونا هه ی خه لکی، به لام نازانن که هه له و

گوناهى خەلكى هەلە و گوناھى ئىمە كەم ناكاتەو، لەبەر ئەوھى خودا وئىنەى مروۆقىكى ناتەواوى بە ئىمە نەبەخشیو بەل كورۆلەى پاك و بىئ لە كەى بە ئىمە بەخشی تا نموونەى ئەو بىن . ئەو كەسانەى سەرزەنشتى خوورەوشتى زانا مەسیحەپەكان دەكەن و هەلەكانیان دەبىن، دەبىئ خوورەوشتى خوڤان گەلپىك جوانتر و باشتەر بىئ، جىگای و {KB 24.2} . مەدح و سەناى خەلكى بن

ئەگەر بىر وراپەكى بەرز ترىان هەپە لە وەى كە خوورەوشتى مەسیحى دەبىئ چوون بىئ، ئايا گوناھى ئەوان زىادتر نى يە ؟ ئەوان راستى دەبىن و دەزانن بەلام دواى ناكەون و كردارى پىئ ناكەن . وریابە ، تۆبە كردن و وازھىئنان لە گوناھ دوانەخەى، بگەرئى بە دواى پاككردنەوھى دل لە رىگەى مەسیحەو، گەلئىك كەس لەم راستىيە نەگەشتن و زىانزىكى هەمیشەبىان لىئ كەوت، من لىرەدا نادوئىم لە سەر كورتى ژيان و دلنيا نەبوون لە ئەنجامى، بەلام دواخستن مەترسىيەكى سامناكترى هەپە لە وەى كە ئىمە دەركى پىئ دەكەين، هانا نەبردنە بەر دەرگا و گيانى پىروۆزى خودا و دواخستن تۆبە و خوڤاككردنەوھ لە گوناھ ماناى ئەوھپە كە ئىمە مانەوھ لە نىئ و گوناھدا هەل دەبئىرىن لە جياتى رزگاربوون و هانا بردنە بەر رەحمەتى خودا. گوئ پىئەدان و بە ئاسان گرتتى گوناھ هەر چەندە بچووكىش بىئ دەمانخاتە بەردەم زىانزىكى گەرەوھ، ئەگەر ئىمە گوناھ نەبەزىئىن ئەو دەمان بەزىئى و مال {KB 24.3} . وئىرانمان دەكات

ئادەم و حەوا وایان دەزانى خواردنى بەرى درەختىك كە خودا رىگەى پىئ نەداون كارىكى ئەوئەندە بچووكە كە نابىئتە هۆى ئەو هەموو زەرەر و زىان و چرمەسەرپەى كە خودا وریاى كردبوونەوھ لىئ، بەلام ئەم كارە بچووكەيان دەست درىئزى و سەرپىچى بوو لە ياساى پىروۆز و نەگۆرى خودا، ئەم سەرپىچىيە مروۆقى پچراند و لە خوداى جیا كردهوھ، لافاوى مەرگ و ئازار و دەر دەسەرى و مال وئىرانى بە جوړىك رووى كرده ئەم جیھانە كە وەسەف ناكرىئ، لە و كاتەوھ هاوار و شیوون بەرز بووھ لە نەوھیاكەوھ بو نەوھپەكى دى، بوونەوھران هەموو كەوتتە نالە و ئازار لە ئەنجامى یاخى بوونى مروۆق، ئاسمان-یش هەستى بەسەر كەشى مروۆق كرد دژ بەخودا، خاچى جەلجەسە هەمیشە ئەو قورىانپە سەیر و گەرەپە دىئىئەوھ یادمان كە دەبىئ بدرىئت لە ئەنجامى سەرپىچى و دەست درىئىئەك، هەر پشت گوئ خستن و رەت كردنەوھى چاكە و بەخشندەبى مەسیح كاردانەوھپەكى هەپە لە دەروونماندا، دل رەق و بىئ و رە و بىئ ئاگامان دەكات، نەك هەر بە تەنها مەیلمان بە لایگوئراپەلى مەسیح دا كەم دەكاتەوھ بەلكو كەم تواناشمان دەكات لە گوئراپەلى بو

گیانی پیروزی خودا و به دهنگه وه هاتنی پارانه وهی به سوژی. گه لئک که س ههن هه ولی نارام کردنه وهی ویزدان په ری شانی خو بان دهن وائی ده گهن هه رکاتی ک بیان هویت خو بان ده توانن ره وشتی خراپی خو بان بگورن، ده توانن ری بازی ژبانی خو بان بگورن، ههر چهنده به بایه خه وه گوئی رایه لئی بانگ کردنی ره حمه تی خودا نه بوین و سه ری چیان له گیانی پیروزی خودا کردی، یان به لای شهیتانیشدا دایان شکاندی. به لام نه مانه هه موو ههر وا به ناسانی نه نجام ندری، چونکه خو ره وشت و زانیاریان به تی په ر بوونی روظگار وا داری تراوه {KB 24.4}. که چهنده که سی کیان نه بییت نه وانی دی ناره زوو ناگهن وی نهی لی کچووی مه سیح بن

ههر ره وشتی کی چه وت و نازه زوو به کی گونا هکاری چاره سه ر نه کریت و بدرییت به دهمیه وه ده توانییت هیزی کاریگه ری ئینجیل که م بکانه وه، ههر چاوپوشینی ک له گونا ده توانییت کینه و بی زاری گیانی دژ به خودا به هی ز بکات. نه و که سهی که سیفاتی کفر و بی ثانی خو ی دهرده خات، پی شانی دها که بی باکه و گوئی نادانه راستی و پیروزی یاسای ناسمانی، چی چاندووه نه وه دروئی نه ده کات. له ووته کانی خودادا هه ره شهیه کی وا ترسناک دهرحق به کمدانانی شهر و گونا نیه وه که له ووتی نه و پیاوه دانایه دا هاتووه و ده لییت که گونا هکار “به پتی گونا هی خو ی ده گیرییت” (پهنده ۵: ۲۲) ، مه سیح ناماده یه له گونا رزگارمان بکات، به لام بو نه م کاره زورمان لی ناکات. نه گهر ئی مه خو مان سوور بین له سه ر خراپه، ناره زوو ی رزگار بوون نه که یین، نه گهر ره حمه ت و به خشنده ی نه و قبول نه که یین، ئیتر نه و ده توانی چیمان بو بکات؟ ئی مه به ره تکرده وهی خو شه ویستی نه و خو مان له ناو ده به بین “بینن، ئی ستایه کاتی قبول کردن، بینن، ئی ستایه روژی رزگاری”، “نه مرؤ، نه گهر (گویتان له دهنگی خودا بوو، دلتان ره ق نه بییت.” (۲ کورنسو س ۶: ۲)، (عیبرانیه کان ۳: ۸، ۷ {KB 25.1}

مرؤف دهروانیته چاوو رواله تی دهره وه، به لام خودا دهروانیته دل. (ساموئیل ۱۶: ۷)، “به لی، دهروانیته دل مرؤف که جوره ها نا کوکی و ههستی خوش و ناخوشی تی دایه، دلی سه ر لی شی واو، که پره له درو و گونا و پیسی. خودا هه موو مه بست و راز و نیازی ک ناو دل ده بینن. نهی گونا هبار روو بکهره خودا، به هه موو خراپه و پیسیه که وه خو تی بخهره به رده م، هه موو نهی نی یه کی دلی خو تی بو دهرخه چونکه نه و ناگای له هه موو شتی که، هاوار بکه و وو شه کانی داود بل ئیره وه که ووتی “خودایه بم پشکنه و دلیم بناسه، تا قیم بکهره وه بیرو رام بناسه، بیننه نه گهر له سه ر ری گای چه وت و خراپه م بمخهره سه ر ری گای راستی هه می شه یی” {KB 25.2}. (سرود ۱۳۹: ۲۳، ۲۴

گه لئیک کهس ههن ناین به شیوهی بیرکاری پتی (عه قلابانی) له وئنهی خودا ناسیدا قبول ده کهن، له کاتی کدا هیشتا دلپان پاک نه بوته وه، با نوئژ و پارانه وه یان نه مه بیئت "خودایه دلکی پاکم تیدا دروست بکه، گیانی کی راست له دهر ونمدا نوئ بکه وه" (سرود ۵۱: ۱۵) راسته له گهل دهر وونی خوت، هه موو هه ولئیک بده بو به ته نگه وه هاتن و راستی، نه گهر له به رده م مه ترسی له ده ستدانی ژبانیشتا بیت، نه مه کاری که که ده بی له نیوان خوت و خودادا به کلا بیته وه، چونکه پشت به ستن به هیوایه کی خه یالی، نه م کاره به ته نها به سه بو له ناو بردنمان وشه ی خودا له نیو پارانه وهی نوئژدا بخوئنه، یاسای خودا، ژبانی مه سیح، بروای پاکیی و پیروزی بو تو ده ناسی نیئت، که "بی نه و کهس خودا ناینیئت" (عییرانیه کان ۱۲: ۱۴)، له سه ر گونا هه کانت رازیت ده کات، ریگه ی رزگاریت به روونی بو دهر ده خات، گوئ رایهل به له ده نگه ی خودا که له گهل گیانت ده دوئیئت، که هه ست به گه وره ی گه ناه و ده که بیت، و خوت بو ناشکرا ده بیئت به و شیوهی به که هه ییت، ته سلیمی نائومی دی مه به مه سیح له پی ناوی {KB 25.3} . رزگاری گونا هه کاراندا هات

چ خشه ویستییه کی سهیره ! ئی مه له گهل خودا ناشت ناینه وه، به لکو نه و له ریگه ی مه سیحه وه "جیهان به خوی ناشت ده کات وه" (۲ کورنسووس ۵، ۱۹)، خودا به خو شه ویستی و به زه ییه وه دلنه وایی مندالانی ناواری ده کات، هیچ باوکیک له به شهری سه ر پرووی زه وی هئنده هئمن و نارام نییه کی وه کو خودا به خشنده و به سوژه بو گونا هه کاران؟ نایا لیوی مروف پارانه وهی پر له هه ست و ناسکتری ههل پرشتوو به و جوړه ی که خودا ده یکات بو مروقی سه ر لی شی واو؟ راسته، هه موو به لئنه کانی، وریا کردنه وه کانی، بریتین له شه مالی {KB 26.1} . خو شه ویستییه کی بی وئنه

که شه یان دی دلت کرمی ده کا و پیئت ده لئیت تو گونا هه کاری، گونا هه کاری گه وره . پروت بکه ره رزگار کهرت و له گه وره یی و ده سه لاتی نه و بدوی، روانین له رووناکي نه و یارمه تیت ده دا که دان به گونا هه کاتدا بنیئت، به لام به دوژمن بلئی "عیسا مه سیح هات بو جیهان که گونا هه کاران رزگار بکات" (۱ کورنسووس ۱؛ ۱۵)، عیسا پرسپاری کی له سومعان کرد سه بارهت به دوو قه رزار، په کی کیان قه رزی کی که می له سه ربوو نه وی که یان قه رزی کی زور، سه روکه که یان له هه ردوکیان خوش بوو، کامیان سه روکه که ی زیادتر خوش ده وی و سوپاسی ده کات؟ سومعان له وه لامدا ووتی "نه وهی زیادتر به خشراوه" (لوقا ۷؛ ۴۲)، ئی مه گونا هه کاری گه وره بووین به لام مه سیح مرد تا ئی مه به خشریین، گه وره یی و له خو بو ردن و قوربانییه کانی مه سیح شایسته ی نه وهن که تکای لی خوش بوونمان بو بکات له لای باوک .

ئەوانەى كە خودا زىادتەر بە خشيونى پتر ئەويان خوۆش دەوى، نزيكتر دەبن له عەرشى بۆ ستايشى خوۆشه‌ويستى و قوربانى بى پايانى ئىمه هەر چەند پەى بەرىن بە خوۆشه‌ويستى خودا باشتەر سرووشتى بەدى گوناھ دەناسين و دەزائين كە چەند شتىكى خراپە، كاتىك تى دەگەين له خوۆهخت كردنى بى سنوورى مەسيح كە له پىنا و ئىمه‌دايه {KB 26.2}. كرددوبەتى دلّمان له سۆز و پەشيمانيدا دەتووتەوه

٤ - دان پیدانان

ئەوئە گوناھى داپۇشى سەرناکەوئ و دەرنایچئ، بەلام ئەوئە دانى پئدا نئت و وازى لئ “ {KB 27.1} . (بەئئئت رەحمى پئدەکرئت” (بەند ٢٨ : ١٣

ئەو مەرجانەئ کە خودا دای دەئئت بۇ بە دەست هئنانى رەحمەت و لئخۇش بوونى، ئاسان و داد پەرور و سادەئە، لە پئناوئ لئ بوردنى گوناھماندا خودا داوای کارئکمان لئ ناکات کە تووشى نارهەتئ بئ، داوای گەشتئ دوورمان لئ ناکات کە ئانمان دووچارى نارهەتئ بکات بۇ چوونە هەج و سەر مەزارى، ئەمرمان پئ ناکات ئازارى گيان و نەفسى خۇمان بەدەئ بەرانبەر لئ بوردن و پاک کردنەوئ گوناھمان. خودا تەنھا داوای ئەوئەمان لئدەکات کە بەراستئ دان بە گوناھى خۇماندا بنئئ و دەستئ لئ هەلگرن تارەحمەت {KB 27.2} . و لئ بوردنى ئەومان پئ بگات

پاقوبى پئغەمبەر دەلئ “لای یەکتر دان بە گوناھە کاتاندا بنئ، لە پئناوئ یەکتردا نوئژ بکەن و پپارئئەوئ تا چاکبەوئ” (پاقوب ٥ : ١٦)، با لەبەر دەم خودا دان بە هەلەئەئ خۇماندا بنئئ، چونکە هەر ئەو دەتوانئت بمان بەخشئت، هەرورەها با بۇ یەکتر دان بە هەلەئەئ خۇماندا بنئ، ئەگەر هەلەئەئ یان خراپەئەکت کردوئە بەرانبەر بە هاورئت یەن دراوسئت، فەرمانى سەرشاتتە کە دان بە چەوتئ خۇتدا بنئئت، هەرورەها ئەرکئ ئەوئشە کە لئت ببورئت، پاشان پئوئستە پپارئتەوئ کە خودا بتبەخشئت، چونکە ئەو کەسەئ کە تۆ دلت بریندار کردوئە مولکئ خودایە، ئەگەر زبانت لئ دا تۆ گوناھت کردوئە دژ بە خودا کە دروست کەرمانە . داوای دان پئدانان بە گوناھ کئشە کە دەبرئتە بەردەم ناوئبکەرى راستئ، گەرورەترین سەرؤکئ کە هەنە ئەو “لە هەموو پرووئە کەوئە وەکو ئئمە تاقئ کراوئتەوئ، و بئ گوناھە” کەوا “پشتگئر و ئاگادارمانە لە لاوازبدا” وە دەتوانئ لە هەموو لە کەئە کئ گوناھ پاکمان {KB 27.3} . (بکاتەوئ (عبرایەکان ٤ : ١٥

ئەو کەسانەئ گيانان مل کەچئ خودا نەکردوئە دانان بە گوناھە کاناندا نەناوئ، هئشتا یەکەم مەرئجئ وەرگرتئ رەحمەتئ خودایان قوبول نەکردوئە، ئەگەر ئئمە لە کانگائ دلمانەوئە دان بە گوناھە کانماندا نەئئ، بە دلئکئ پاک و بەراستئ لە هەلەئەئ کانمان نەدوئئ، وە بە چاوبکئ سەرزنەشت و خراپەوئ سەئیرئ گوناھ نەکەئ، مانائ ئەوئە ئئمە هەرگئز بە راستئ داوای بەخشئنى گوناھمان نەکردوئە، ئەگەر داوامان نەکردبئت هەرگئز ناشتئ و رەحمەتئ خودا نابئئ . هئچ هؤبەک نئبە کە لە بەخشئنى گناھ و

ره حمه تی خودا بی به شمان بکات جگه له وهی که خوومان ناره زوومه ند نین سهردانه وی نین له بهردهم خودا و گوئی رایه لی ووشه ی راست بین. خودای گه و ره له م باره یه وه به ناشکرا بی وی پروون کردو وینه وه که دان پی دنان به گونا هه کانمان چ له دل ی خودا به ته نها یان به ناشکرا بی ت، پی وسته له کانگای دل وه ده ریچ بی ت و ده ری پینی نه و نازاردانه بی ت، ناب بی به زور له زمانی گونا هه کار بکی شی ته ده ری یان هه ر قسه و ووشه ی به تال بی ت به بی نه وه ی هه ست به زوری گونا هه خو و و نه فره ت کردن و په شیمانی بکات. دان پی دنانی راست و دروست به گونا هه که به ره و ری گای ره حمه ت و به خشین میهره بانی بی پایانی خودا ده چی، نه وه یه که له ناخی ده روون و و کانگای دل وه ده رده چی ت، هه ر وه ک داود ده ل ی "خودا له دل {KB 28.1}. (شکاوانه وه نزیکه، و نه وانه رزگار ده کات که رووحی په شیمانان هه یه" (سروود ۳۴: ۱۸ 28.1}

دان پی دنانی راستی هه میسه ری گای و سیفه ت و ناو و نیشانی دیاری کراوی خو ی هه یه، مامه له ی خو ی هه یه، مامه له و کارکردنه بی سه لماندنی گونا هه کی دیاری کراو، ره نگه سروشتی گونا هه که له و جو ره بی ت که ده بی ته نها ببری ته بهردهم خودا یان ره نگه له و جو ره گونا هه بی ت که راست نیبه دانیان پی دا بنری ت لای نه و که سانه ی که به هوبانه وه تووشی زیان و چه رمه سه ری هاتوون، یان له وانه یه سیفه تی کی گشتیان هه بی ت نه و کاته ده بی دان پی دنانه که گشتی بی ت. به لام ته و اوی دان پی دنان ده بی دیاری کرا بی ت، وه په یوه ندی به سروشت و بابه تی نه و گونا هه وه هه بی ت که کردومان و دانیان پی دا ده نی ن {KB 28.2}

له سهردهمی ساموئیل ئیسرائیلیه کان له ری خودا لایان دا، له نه نجامی تووشی زیان و ناره حه تی بوون، له بهر نه وه ی باوه ریان به خودا نه مابوو، به چاوی گومانه وه سهیری توانای خودایان ده کرد که بیان پاریزی و بهرگری له بوونیان بکات، روویان وه رگی را له خودای فرمان ره وای جیهان که هه موو کاری کی به دهسته، ناره زوویان کرد که پادشای خو یان هه بی ت وه ک میله تانی دراوسی یان، ناشتی و ناسووده یان نه دی تا پروویان نه کرده بهر ده رگای ره حمه تی خودا، و به ساموئیل یان ووت "ئی مه به دیه کی ترمان خسته سه ر گونا هه مان که داخوازی پادشای خو مان کرد". (ساموئیل ۱۲: ۱۹)، سپله یی و پی نه زانین بوو که تووشی نازار و ناره حه تی کردن و له خودا دای پرین {KB 29.1}

دان پی دنان له لایه ن خودا وه قبول ناکری ت نه گه ر توبه و خو چاککردنی دل سو زانه ی له گه ل دا نه بی ت، پی وسته بریاری گو رینی ژیان بدری ت، هه ر کاری کی خراپی دژ به خودا ده بی بخری ته که نار و سه رزه نشت بکری ت نه مه ش دی ته دی له نه نجامی دان پی دنان و په شیمانیه کی

راست له سهر گوناوه. به لام نه و کاره چاک و خیرانهی که ده بی خومان بیکهین، به روون و ناشکرا خراوه ته به رده ممان “خوتان بشون و خوتان پاک که نه وه، به دکاریه کاتتان له بهرچام لابهن، واز له کاری خراب بی نین فی رین کاری چاکه بکن، به دواي راست و دادپهروه ریدا بگه رین، ستهم لی کراوان رزگار کهن، ره حم بکن به هه تیوان، بی وه ژنان پیاری زن” (نه شعیا ۱: ۱۶، ۱۷) “نه گهر به دکاریک بارمه که ی بداته وه، نه وه ی دزیوبه تی بی گه رین تی ته وه، به دل وه ره ری گای یاسای ژبان بگریت دوور له به دکاری و گوناوه، بی گومان ده ژی و نامری.” (حزقیل ۳۲: ۱۵)، پو لیس له کاری تویه ده دوی و ده لی “سهیر کهن نه و غه مباریهی له خوداوه هات، چی له نی وه دا دروست کردوه، چ په روشیه ک، چ حزیک بو داد پهروه ری! به مانه (تیوه ده رتان خست له و شتانه هه مووی بی تاوانن که رووی داوه” (۲ کورنوس ۷: ۱۱).

{KB 29.2}

کاتی که گوناوه ههستی ره وشت ده کوژی، گوناوه کار والی ده کات که م و کووریه کانی خو ی نه بی تی، ههست به زوری خه تا و گوناوه کانی نه کات که کردووبه تی تا نه و ملکه چی هی ز و ناموژگاریه کانی گیانی پیرو ز نه بی تی، گوناوه کانی نابین تی به ته وای، دان پی دانه کانی دوورن له راستی و دل سو زیه وه، بو هه ر دان نانی که به گوناوه یدا بیانویه که ده هی نی ته وه و ده لی نه گهر له و ههل و مهرجه تاییه تی یه دا نه بوایه گوناوه ی نه ده کرد که له سه ری {KB 30.1}. سه رزه نیشته ده کریت

ئاده م و حه و پاش نه وه ی که له به ری دره ختی قه ده خه کراویان خوارد، هه ستیان به شهرم و ترس کرد، هه ر له سه ره تاوه بیریان له وه کرده وه که چون بیانوو بو گوناوه که یان بدوزنه وه، تا له فه رمانی مردنی ترسناک رزگاریان بی تی، کاتی که خودا پرسیا ری لی کردن ده ریا ری گوناوه که یان، له وه لامدا ئاده م به شی کی خه تاکه ی خسته سه ر خودا و به شی کی که ی خسته سه ر هاویه شکه ی ووتی “نه و ژنه ی کردت به هاوسه رم، نه و به ری دره خته که ی دامی و من-یش خواردم.” ژنه که ش خه تاکه ی خسته سه ر مار و ووتی “ماره که هه لی فریواندم و من-یش خواردم.” (دروست بوون ۳: ۱۲، ۱۳)، حه و بو بیانوو هی نانه وه له سه ر گوناوه ی که و ته گله یی کردن له خودا و نه وی کرده هوی تی که و تنی هه له که یان، ووتی؛ بو چی مارت دروست کرد؟ بو ری گات پی دا بی ته ناو به هه شتی عه دن؟ گیانی خو په رستی و خو نه جات دان له ده ست لی پرسینه وه ی هه له و گوناوه هه ر له سه ره تاوه ده ستردی شه ی تان بووه که به باوکی درو ناسراوه، له شه ی تانه وه بلا و بووه بو هه موو مندالانی ئاده م و حه و، نه م جو ره دان پی دانه ی گوناوه له گه ل سرووشتی رو حی خودا ری ک ناکه ون و هه رگیز خودا پی ری رازی نابی تی. به لام تویه ی راست و دروست وا له مرو ف ده کات که خو ی هه لگری

گوناهى خۆى بىت، وه دانى پىدا بىت بى فئىل و دوو پرووى، ههر وهك باجگرى ههزار كردى و كه به خۆيدا رانه پهرموو پرووى بهرز كاته وه به ره و ناسمان، بهلكوو هاوارى كرد و ووتى “خودايه ره حم بكه به منى گوناھكار” نه و كه سانهى دان به گوناھى خۆباند ده نىن پاكده بنه وه و رزگاربان ده بى چونكه عيسا به خوئنى خۆى پاكانه دهكات بۆ پاككرده وهى {KB 30.2}. ههر گيانىكى تۆبه كار

نه و نمونانهى كه له ووشهى خودادا ههيه سه بارهت به ملكه چى له ئاستى تۆبه كردنى راسته قينه دا، گيانى دان پىدانانى راست و دروستى بى پروو بيانومان بۆ پروون دهكات وه . بۆ نموونه ؛ پۆلس ههولسى پاكانه و خۆپهراندنه وهى نه دا بچووكى بكاته وه، ده لى “گه لىك له قهديسه كه نم زيندان كرد، ده ستورم وه رگرت له سه روكانى كه هه نه، كه ده كوژران مينيش دهنگى خۆم دابوو بۆ كوشتيان، له ههر كلئسه به كدا بونايه دوايان ده كه وتم و ناچارم ده كردن به كفر كردن و جنى ودان، نه و پهرى توندوتى ژيم له گه ل دا به كار ده هئىنان، ئازارم ده دان و دهرم ده كردن بۆ شارانى دوور،” (كرده وه ٢٦: ١٠، ١١) به لام دوو دلى نه كرد بلى “عيساى مه سىح هات بۆ جيهان تا گوناھكاران رزگار بكات كه من به كه مينيانم” (تيمؤساوس ١: ١٥). {KB 30.3}

به لى، به ملكه چى و تۆبه كردنى راست و دروست، گوناھكار ده توانى پرىك له خۆشه و بىستى خودا، و پرىك له نرخى گرانى خاچى جهلجه سه پى بزائىت و رى زبان لى بگرىت، پروو ده كاته خودا وهك كورئىكى گوئى رايه لى دان به هه موو گوناھه كانيدا ده نىت و له قولبايى دل وه په شيمانى خۆى پيشان ده دات، چونكه نوسراوه “نه گه ر ئىمه دان به گوناھه كانماندا بنىن، خودا ئه مين و داد پهروره كه له گوناھمان خۆش ده بىت و له هه موو {KB 30.4}. (هه له و نا پراستى به ك پاكمان ده كاته وه” (١) بۆحه تا ١: ٩

۵ - خۆبه دهسته وه دان

په یمانى خودا ئەمه یه: "ئەگەر به هه موو دلتانه وه به دوومدا بگه رین ده مبین و ده مدۆزنه وه" {KB 31.1}. ((ئیرمیا ۲۹: ۱۳

ته واوی دل ده بی بدری به خودا و ته سلیمی بی ت وانه بی ت هه رگیز ناگۆرین و چاک ناین که وه ک وی نه ی و نموونه ی نه و بین، ئی مه به سرووشت دوژمن به خوداین، رووحی قودس به م جوړه باسما ن ده کات: "ئیه وه له رابردوودا مردوو بوون لای خودا به هوی گونا ه و هه له کاتان." (ئه فه سو س ۲: ۱)، هه روه ها "سه ر هه موو نه خو شه، دل هه موو لاواز و گئژ." "هیچ راستیه کی تی دا نیه" (ئه شعیا ۱: ۵، ۶)، ئی مه که وتووینه ته له ی شه ی تانه وه، به پی ی ویستی نه و دیل کراوین، "له لایه ن شه ی تانه وه دیل کران تا بو نیازی خوی به کاریان بی نی ت" (۲ تیمو ساوس ۲: ۲۶)، خودا ده یه وی ت تیمار و رزگارمان بکات، ئەم دوو نیازه گۆرین و تازه کردنه وه یه کی بنه رته ی ده وی ت له خو و ره وشتمان، ئی مه پی ویسته به ته واوی خو مان {KB 31.2}. ته سلیمی خودا بکه ین

جهنگی دژ به "خو" گه و ره ترین جهنگه که ئی ستا رووی داوه، خو ته سلیم کردن و ملکه چی بو ویستی خودا، هه ول و کو شش و جهنگی کی قورسی ده وی، گیان پاک و تازه {KB 31.3}. نابی ته وه تا به ته واوی خو مان ته سلیمی خودا نه که ین و ملکه چی فه رمانه کانی نه بین

خواستی خودا به و جوړه نیه که شه ی تان بو مان ده رده خات، له سه ر بریار و فه رمانی بی به لگه و ته سلیمی کو ی ترانه دانه مه زراوه، خودا له گه ل نه قل وهوشمان ده دو ی ت، بانگمان ده کات: "وه رن با به به لگه وه لی ی بدو ی ین" (ئه شعیا ۱: ۱۸)، خودا زو ر له دروست کراوانی خوی ناکات که ملکه چی فه رمانه کانی بن، په رستن و ملکه چی قبو ول ناکات ئەگەر له هوش و ویستی ده روونه وه هه ل نه قول ابی ت، ملکه چی و ته سلیم بوونی به زو ر ده بی ته کو سپ له به رده م ری ی پی شکه وتن و گه شه کردنی بی ر و هوش و که سایه تی مرو ف، مرو ف ده کات به مه کینه یه کی بی هه ست، خودا بو نه و مه به سه ته ئی مه ی دروست نه کردووه، به لکو خودا ئاره زوو ده کات مرو ف که شا کار و ده ست کردی خۆبه تی بی گه ئی ت به و په ری پی شکه وتن و پی گه یشتن، زیاده ترین به ره که تی خستو ته به رده ستمان که له ری ره حمه ت و به خشی نی نه وه وه پی ی ده گه ین. بانگمان ده کات که خو مان ته سلیمی نه و بکه ین تا ویستی نه و ری پیشان ده رمان بی ت و کارمان تی بکات، بریاری داوه ته ده ست خو مان بو هه لپژاردن له

نئیوانی؛ مانهوه له کۆبلایهتی و دیلیهتی گونا، یان هاوبهشی له پرزگاری و پایه بلندی
{KB 31.4} . مندالانی خودا که له رهحمهت و بهرکهتی خوداوه پئیان دهگات

له خۆتهسلیم کردنمان به خودا دهبی بی چه ندوو چوون دهست هه لگرین له هه موو نهو
شانهی که جیامان دهکاتهوه له خودا. عیسا له کاتی قسه کردن له گه ل شاگردهکانی ووتی
“هه ره که له ئیوه نه گه ره هه موو مالی به جی نه هی لئی نت ناتوانی بیئت به موریدی من.”
(لوقا ۱۴ : ۳۳)، هه ره شتی ک بیئته هوی دلگورین له خودا پیویسته وازی لی بهیئریئت .
مالی دونیا بتی که گه لی که س دهپه رستن، خۆشه ویستی بو پوول و ئاره زووی سامان و
ده له مه ندی زنجیری کی زی رینه که ده یان به ستیئت به شه ی تانه وه . چینی کی دی ناویانگ و پله و
پایه ی نه م جیهانه ده په رستن، ده سته یه کی دی ژبانی ته مه ل لی و خۆپه سندی و
به ریرسیار نه بوون ده په رستن. به لام نه م هه موو کو ت و زنجیری کۆپله و نوکه رایه تی یه
ده بی بشکیئریئن، ئی مه ناتوانین ژبانمان دابه ش بکه ین له نیوان خودا و جیهاندا، ئی مه
{KB 32.1} . ناتوانین بیینه مندالی خودا تا خۆمان به ته واوی نه ده ین به ده سته وه

که سانی ک هه ن که ده لیئن ئی مه خودا ده په رستین، به لام ته نها پشت به خۆیان ده به ستن له
پهیره وی یاساکانی خودا، بو هی نانه دی خو وره وشتی چاک، بو پرزگاری ونه جات بوون له
ته نگ و چه له مه . نه مانه دل یان نه بزواوه به هستی قوولی خۆشه ویستی مه سیح، نه م
جو ره که سانه به شی وه یه کی مردوو مامه له له گه ل ئه رکه کانی ژبانی مه سیحدا ده که ن
واده زانن به وه ده چنه به هه شت . نه مه خودا په رستی نییه که ده یکه ن؛ به لام که ی
مه سیح له دل ماندا ژبا، گیانمان پر بوو له خۆشه ویستی و خۆشه ختی هاوری کردنی نهو،
وه مه سیح مان کرده مه له بندی بیر و رمان نه وسا “خو” له بیر ده که ین و
خۆشه ویستی بو مه سیح ده بیئت به سه رچاوه ی کرده وه مان . نه وانیه هه ست به خۆشه ویستی
خودا ده که ن، ناروانه ژبانی مه سیحیه تی وه ک فه رمانی ک که ده بی بی که ن، به لکو
مه به ستی ته واویان لی کچوونه له گه ل وئنه ی مه سیح، وه کار کردنه له سه ر خواست
وو یستی نهو، به ئاره زوویه کی قوول ه وه هه موو ته سلیم ده بن، چه زی کی وا پئی شان ده دن
که شی اوی نرخی مه به سته که یان بیئت، دان نان به مه سیح دا نه گه ره
خۆشه ویستییه کی قوول ه وه نه بیئت، ته نها قسه یه و کاری کی روئین و ژبانی کی کۆبلایه ته
{KB 32.2}

وا هه ست ده که ییت ته سلیم بوون به مه سیح قوربانییه کی یه کجار گه وره یه؟ له خۆت
پرسه مه سیح چی به من داوه؟ نهو بو نه جات و کرینه وه ی ئی مه هه موو ژبان و خۆشی و
خۆشه ویستی خۆی دانا، ئایا ئی مه شایسته ی خۆشه ویستییه کی ئاوا گه وره یین؟ ئایا

ده بئ دلمانی لی بئ ههست کهین؟ چونکه ئیمه هه موو چرکه په کی ژبانمان هاو به شی
خئیر و خووشی و چاکه ی نهوین، له بهر نه وه ناتوانین به چاکه ههست به قولایی نه
نه زانین و سه رگه ردانییه بکهین که نه و لئی رزگار کردین، نایا ده توانین بیینین که به گونا هه کانی
ئی مه بریندار کراوه، ئینجا له خووشه و بیستی و خو به ختکردنی نا په حهت بین؟ نایا ده توانین
هئ منی بئ فیزی بئ سنووری نه و بیین و پاشان ورته و بول هئ نه وه مان بئت که گوایه
ری ئییه بو چوونه ناو ژبانی خوا په رستی مه گه ر به کئ شمه کئش و سه رکوئیر کردنی خو
{KB 32.3} نه بئت؟

هه ندئک که سانی له خو یایی ده پرسن و ده لئین؛ بوچی ده بئ خوشکاندن و تو به و
په شیمانی بنوئینین بو دلنیا کردنی خودا له قبول کردنمان؟ بو وولامی نه م پرسیاره
په نجه راده کئشم بو مه سیح خو ی که پاک و بئ گونا هه بو، له گه ل نه وه شدا که سه ررداری
ناسمان بو، به لام له پئناوی ئی مه ی مرو ف بو به گونا هه "له ریزی خه تاکاران ژمرئردرا،
{KB 33.1} (گونا هه کی سانی کی زوری هه لگرت و بو گونا هه کاران پاراپه وه" (ه شعیا ۵۳: ۱۲
33.1}

به لام نه و (هه مووه) چیه که ئی مه ده بئ بیدهین به خودا؟ نه وه دلئیکه، دلئیکی ناپاکی پر له
گونا هه، که مه سیح ده یه وئ به خوئنی پاکی خو ی خا وئنی بکاته وه و رزگاری کات به
خووشه و بیستی بئ پایانی. که چی له گه ل نه مه شدا هئ شتا خه لکی به زوری ده زانن که
{KB 33.2} نه م (هه مووه) بدن! به راستی جئ شه رمه

خودا داوای نه وه مان لئنا کات که دهست له بهر ژه وه ندیه کانی خو مان هه لگرین، بو هه موو
کاریکی که ده یکات خئیر و خووشی مندالانی ده خاته پئش چاو، خو زگه هه موو نه و
که سانه ی که هئ شتا مه سیح-یان هه ل نه به ژاردووه نه و راستیه یان ده زانی که نه وه ی
مه سیح ده یه وئت بییه خشی پئیان گه لئک زیادتره له وه ی که نه وان بو خو یانی داواده کهن.
کاتئک مرو ف بیر له دژایه تی رئگای خودا ده کاته وه و دژی خواسته کانی نه و کارده کات،
گه ره ترین زبان به خو ی ده گه ئئیت، چونکه خووشی و به ختباری راسته قینه وه رنا گرین له
{KB 33.3} گرتنی رئگای ناراست و قه دهغه کراوو ده رچوو له داوا کار به کانی خودا

خودا خو ی خئیر و خووشی ده ستکردی خو ی ده زانی، رئگای گونا هه و دهست درئژی
ده مانگه ئئیت به ده ختی و سه رلئ شیوان هه ل هیه نه گه ر و ابزانین که خودا رازییه به وه ی
مندالانی خو ی بیئیت که له نا خو شیدان، چونکه هه موو ناسمان به تنگ به ختباری
مرو ف هه یه، باوکی ناسمانیمان ده روزه ی شادی و به خته وه ری خو ی له مندالانی
دانا خات، به لام داوامان لئده کات که نو قمی که یف و خووشی خو په رستی خو مان نه بین که

تهنھا بازار و نائومی دیمان بۆ دەھئییّت و دەروازە ی بەھەشت و خویشیمان لئیدادە خات .
رزگارکەری جیھان بە و جۆرە ی کە ھەین قبوولمان دەکات، واتە: بە ھەموو لاوازی و کەم و
کوری و ناتەواویمانەو، ئەو نەک ھەر تەنھا لە گوناه پاکمان دەکاتەو و بە خوینی خوئی
دەمان کپریتەو، بەلکۆ نامادەپە کە ئارەزووکانی ھەموو ئەو کەسانەش بئییّتە دی کە
بانگکردنی ئەو قبوول دەکەن و باری ھەلەدەگرن. ئەو دەپەوئیت ناشتی و ئاسووودەیی بدات
{KB 33.4} . بە ھەموو ئەوانە ی کە دین بۆ لای بۆ نانی ژیان

ئەو تەنھا داوای ئەو ھەمان لئیدەکات ئەو کارانە بکەین کە رینوئینی ھەنگاوە کانمان بۆ
ئەوپەری شادی و بەختەو ھەری، کە فەرمان شکئینە رانی خودا ھەرگیز پئی ناگەن. ژبانی
بەختیاری راستەقینە ئەو ھەپە کە مەسیح “ھیوای شکۆمەندی” لە دەروونماندا دروست
بکات. گەلئ کەس دەپرسن “چۆن خۆم بەدەم دەست خودا؟” تۆ ھەز دەکەیت خۆت
بەدەیتە دەست خودا، بەلام ھەست بە لاوازی خوورەوشت دەکەیت، کۆپلە ی گومان و دوو
دلئیت، خوو ھەراو ھەکانی ژبانت دیلی کردوویت، دەستت گرتوو بە گوریسی گوناھتەو،
بئ پەیمانی و ورتە پروخواو، پیر و ھەست و سۆزی خۆت بۆ کۆتروول ناکرئیت، بپروات بە
دل سۆزی خۆت نەماو ھا ھەست دەکەیت کە خودا تۆ قبوول ناکات. بەلام نائومی دەم بە،
ئەو ھەپە تۆ پئیویستتە لەم کاتەدا ئەو ھەپە کە بە راستی لە ھئیزی و بست و ئیرادە تی بگەیت
ئەمە ھئیزی بزوینەر و فەرمان گئپە لە سروشتی مروفدا، ھئیزی ھەلپژاردنی داو بە مروف،
و ھستاو لە سەر ئەو ھەپە چۆن بە کاری دەھئینن، ئەگەر تۆ نەتوانی دلئت نوئ بکەیتەو،
نەتوانی ھەستی خۆت بەدە ی بە سۆز و خووشەویستی خودا، بەلام دەتوانی وای
ھەلپژیرت کە لە خزمەتی ئەودا بیت، ئەوسا ئەو کار دەکاتە سەر دلئی تۆ و تەواوی
سروشتت دەکەوئیتە ژئەرکئیفی گیانی مەسیحەو، ھەست و سۆزت لە دەوری ئەو
{KB 34.1} . کۆدەبنەو، ھەست و بیرت لە ھارمۆنیدا دەبئت لە گەل ئەودا

ئارەزوو بۆ چاکە و پیرۆزئیتی تا ئەو شوئینە پرون باشن، بەلام ئەگەر ھەر لە سنووری ئارەزوو
ماندا مانەو و وەستان، بە کەلکی ھیچ ناپەن. گەلئ کەس ھیوا و ئارەزوو دەکەن بین بە
مەسیحی بەلام لەبەر ئەو ھەپە خو بان نەداو تە دەست خودا، و مەسیحیان ھەل
{KB 34.2} . نەبژاردوو، وون دەبن

لە رینگە ی بە کار ھئینانی “بست و ئیرادە” بە راست و دروستی، وە خۆ تەسلیم کردن
بە مەسیح، گۆرانئیکی گشتی لە ژبانتدا دروست دەبئ، تۆ دەبیت بە ھاو پەیمانانی ھئیزی
ئاسمانی کە لە سەر وو ھەموو پادشاو دەسەلاتئیکەو ھەپە. ئەوسا ھئیزی ئاسمانیت دەبئت

که ده‌تپاریزی و له ناخه‌وه پته‌وت ده‌کات. به‌خۆ به‌ده‌سته‌وه دانی هه‌میشه‌یی به‌خودا
{KB 34.3}. ده‌توانی ژبانیکی نوی بژیت، ژبانی باوهر

٦ - باوهر و پهیرهوی کردنی

کاتیگ گیانی پیروژ ویزدانت زیندوو دهکاتهوه، نهوسا تو بریک له بهدی و خراپه‌ی شه‌ری گونا هه‌ست پی ده‌کیت، هی‌زی گونا ده‌بینیت له‌گه‌ل هه‌موو تاوان و مال وی‌رانیه‌کانی، نهوسا نه‌فره‌ت له گونا ده‌کیت و رقت لی‌ی هه‌ل‌ده‌ستی، هه‌ست ده‌ک‌ی که گونا تو‌ی له خودا جیا کردوتهوه، به زنجیری کوبلایه‌تی هی‌زی شه‌ر و خراپه تو‌ی به‌ستوتهوه. نهوسا چه‌ند زورتر هه‌ول ده‌ده‌یت و تی‌ده‌کو‌شی خو‌ت رزگار بکه‌یت، زیادتر خو‌ت بی‌ دهره‌تان و بی‌ ده‌سه‌لات ده‌بینیت، هه‌و و به‌ل‌گه‌کانت پاک نین؛ دل‌ت پاک نیه؛ ژبانت پره له خو‌په‌رستی و گونا، نارزه‌ووی لی‌خو‌ش بوون و پاک بوونه‌وه و نازادی ده‌کیت، ده‌ته‌وی له هارم‌وینیدا بیت له‌گه‌ل خودا، له و بچیت نایا له‌م کاته‌دا ده‌بی تو‌چی بکه‌یت بو‌ته‌وی نارزه‌وو‌ه‌کانت بی‌نه دی؟ {KB 35.1}

ته‌وه‌ی نو‌پی‌ویستیت پی‌یه‌تی ناشتی یه، لی‌خو‌ش‌بوونی خودای ناسمانی و ناشتی خو‌شه‌ویستی له دهروو‌تدا، که ناتوانی به پاره بیکریت، به لی‌هاتووی و زانایی ده‌ستگیر نابی، ناتوانی به نه‌ول بیگه‌یتی، به هه‌ول و کو‌شی خو‌ت له به‌ده‌ست هی‌نانی نا‌ئومی‌د ده‌بیت، به‌لام خودا به تو‌ی ده‌به‌خشی‌ت وه‌ک دی‌باریه‌ک “به بی‌ پاره و به بی‌ نرخ”، (نه‌شعیا ٥٥: ١)، دی‌باریه‌که بو‌تو‌ته‌گر مه‌به‌ستت بی‌ ده‌ستت که‌وی به‌لام باوه‌شی بو‌بگره‌وه و وه‌ریگره، هه‌روه‌ها ده‌لی “ته‌گر گونا‌هت ره‌نگی سووری کال بی‌ت سپی ده‌بی‌ته‌وه وه‌ک به‌فر، ته‌گر سوور بی‌ت وه‌ک خوری لی‌دی‌ت” (نه‌شعیا ١: ١٨)، “دل‌کی نو‌یتان ده‌ده‌می، گیانی‌کی نو‌ی ده‌خه‌مه {KB 35.2}. (دهروو‌تانه‌وه” (حه‌زقیال ٣٦: ٣٦)

تو‌دانت به گونا‌هه‌کانتدا ناوه و له دل‌تدا دهرت کردوون، پریارت داوه که خو‌ت به خودا بسپی‌ریت، روو بکه‌ره دهرگای خودا و داوای لی‌بکه گونا‌هت بشواته‌وه و دل‌کی نو‌یت پی‌ بیه‌خشی‌ت، پاشان پروا بکه به‌وه‌ی که خودا نه‌مه‌ی کرد له‌به‌ر ته‌وه‌ی به لی‌نی دابوو، عیسا کاتی له سه‌ر زه‌وی بوو نه‌م دهرسه‌ی فی‌رده‌کرد “ته‌وی داوای ده‌که‌ن و نو‌ی‌ژی بو‌ده‌که‌ن، باوه‌رتان هه‌بی‌ت که وه‌رتان گرتوو، نه‌وا بو‌تان ده‌بی‌ت.” (مه‌رقوس ١١: ٢٤)، عیسا نه‌و نه‌خوشانه‌ی چاک‌کرده‌وه که باوه‌ریان به هی‌زی نه‌وه‌ی نابوو، یارمه‌تی دان له و شتانه‌ی که هه‌ستیان پی‌ ده‌کرد و ده‌یان بینی، تا سه‌رچاوه‌ی ئیله‌ام و ری‌پیشان‌ده‌ریان بی‌ت وه‌ ئیمان‌یان پی‌ی هه‌بی‌ت بو‌ته‌وه‌ی یاری‌ده‌ریان بی‌ت دهریاره‌ی نه‌و شتانه‌ی که ناتوان بی‌ین، رابه‌ریان بکات بو‌پروا هی‌نان به هی‌زی له بن نه‌هاتووی نه‌و له لی‌خو‌ش‌بوونی گونا له

چاککردنه وهی پیاویکی نه خووشی ئیغلیج دا، عیسا به شیئوه یه کی ساده ووتی “که بزبان رۆللهی مروف هیئزی لئخووش بوونی ههیه له سه زهوی” پاشان به پیاوه ئیغلیجه کهی ووت “ههسته پئخهفت هه لگره و پرۆماله وه” (مهتا ۹: ۶)، یوحه نای مزگئی نی ده ر، نووسه ری به کئیک له ئینجیله کان، سه بارهت به موعجیزه کانی مه سیح ده لئ “ئه مانه نو سراون که ئی وه بر وا بکه ن که عیسا مه سیحه و رۆللهی خودایه، ئه گه ر باوه ر به ئینن ده توانن له رئی ناوی {KB 36.1}. (ئه وه وه زیاتان هه بیئت. (یوحه تا ۲۰: ۳۱)

له چیرۆکه ساده کانی ئینجیل که چون عیسا نه خووشی چاک ده کرده وه ده توانین هه ندئیک شت فئیرین ده رباره ی ئه وه ی که چون باوه ر به توانای ئه و بکه ی ن له لئخووشبوونی گونا ه. با بکه ر ئینه وه سه ر داستانی نه خووشه ئیغلیجه راکشا وه که ی سه ر گۆمی به یهت هه سدا، ئه وه هه ژاره ماندوو بیچاره یه ی که بو ماوه ی سی و هه شت سال ئیغلیج بوو، که عیسا پئی ووت “ههسته پئخهفت هه لگره و برۆ”، ئه گه ر پیاوه نه خووشه که بیوتایه: (خودا وه ند، ئه گه ر چاکم بکه یته وه، من ملکه چی فه رمانه کانت ده بم) به لام وای نه وت، چونکه ئه و بر وای به قسه ی عیسا کرد که چاک ده بیته وه، راسته وخۆ پریاری هه لسانی دا، هه لسا و رۆبشت، چونکه بر وای به ووشه کانی مه سیح هئنا و ملکه چی بوو، خودا هیئزی دایه و {KB 36.2}. چاک بووه

تۆش که گونا هکاریکی، ناتوانی گونا هه کانی رابوردووت بژار بکه یهت، ناتوانی دلته بگۆری وخۆت پاک بکه یته وه، به لام په یمانی خودا ئه وه یه که هه موو ئه وانته بو بکات له رئیگه ی مه سیحه وه. تۆ بر وا به و په یمانه ده هئینیت، دان به گونا هه کانتدا ده نییت، و هخۆت تسلیم به خودا ده که یهت، ده ته وئیت ملکه چی فه رمانه کانی خودا بیئت. هه ر که تۆ به دل نیایی ئه م کارانهت ئه نجام داو بر وات به په یمانی خودا هئنا و باوه رت کرد که به خشا رویت و دلته پاک بوته وه، خودا په یمانی خۆی به کار ده هئینی، هیئت ده داتی و چاک ده بیته وه، هه ر به چه شنه ی که مه سیح هیئزی رۆبشتتی دا به پیاوه ئیغلیجه که ی به یهت هه سدا که کاتییک {KB 37.1}. پیاوه که باوه ری هئنا و چاک بووه. تۆش چاک ده بیته وه ئه گه ر باوه ری پئی بکه یهت

چاوه رئی مه که تا هه ست به چاک بوونه وهت ده که ی، به لام بلئ: من باوه رم هئنا چاک {KB 37.2}. بووم، نا له بهر ئه وه ی که هه ستم پئی کرد به لکو و له بهر ئه وه ی خودا به لئینی داوه

عیسا ده لئ “ئه وی داوای ده که ن و نوئیژی بو ده که ن، باوه رتان هه بیئت که وه رتان گرتووه، ئه وا بۆتان ده بیئت،” (مه ر قۆس ۱۱: ۲۴)، به لام بو ئه م به لینه مه رجئیک هه یه، ئه ویش

ئەو ھەيەتە كە پارانەو ھە و نوئىژ و داواكارى ئىمە دەبىت بە گوئىرەى وىستى خودا بىت. خودا دەپەوئىت لە گوناھ پاكمان بكاھەو ھە و بمانكات بە مندالى خوئى، ھە توانامان بداتى بو ئەو ھەى ژيانىكى خاويئەن و پىرۆز بژىن. ئىمە دەتوانىن داواى ئەم بەرەكەتەنەى بکەين و باوهر بھىئىن كە ھەريان دەگرىن و سوپاسى خودا بکەين كە ھەرمان گرتوون. مافى خۆمانە كە بچىنە لای مەسىح تا پاكىنەو ھە، لەبەر دەمى ياسادا بى شەرم و پەشىمانى رابوھستىن، “لەبەر ئەو ھەى ئىستا ئەو كەسانە كە لە عىساي مەسىح دان مەحكوم نابن، ئەوانەى داواى رۆج دەكەون نەك داواى لە {KB 37.3} . (ش). ” (رۆما ۸ : ۱

لە ئىستا بەدواو ھە ئىو ھەى خۆتان نىن، كراونەتەو ھە و سەنگىن و بەنرخ كراون، “ئەو كرىنەو ھەپەش بە شتى لە ناوچوو نەبوو ھەك زىر و زىو، بەلكو بە خوئىنى گران بەھا، ھەك لە بەرخىكى پاك و بىگەردەو ھە، كە خوئىنى مەسىحە” (۱ پەترۆس ۱ : ۱۸ ، ۱۹)، لە رىنگەى باوهرەئىنان بەخودا روھى قودس لە دلەى تۆدا ژيانىكى نوئى دروست دەكات، دەبىت بە مندالىكى خىزانى خودا، ئەو تۆى خوئى دەوئىت ھەر بەو جۆرە كە عىسا كورى خوئى دەوئى {KB 37.4} .

تۆ كە ئىستا خۆت تەسلىم بە عىسا كرىو ھە، پاشەكشى مەكە و خۆتى لى دوور مەخەو ھە، بەلكو رۆژ بە رۆژ بلى. “من بو مەسىح-م، من خۆم بەو تەسلىم كرىو ھە” داواى لى بکە لە گىانى خۆت بداتى و بەرحمەتى خوئى بپارىئىت، ھەر ھەك لە رىنى خۆتەسلىم كرىن و باوهرەئىنان بووى بە كورى، ھەر ھە تۆى لەودا دەژىت، ھەر ھەكو پىغمبەر دەللى “كە {KB 38.1} . (عىساي مەسىح-تان بە خودا قبوول كرىو ھە، بەناویدا پىرۆن، ” (كۆلۆس ۲ : ۶

ھەندىك كەس وادەزانن بەرلەو ھەى بتوانن داخووزى بەرەكەت و رەحمەتى خودا بکەن، پىوئىستە تاقىكرەنەو ھەپەك بەدن و بو خودا بىسەلمىئەن كە ژيانى خۆيان چاك كرىو ھە. بەلام ھەر ئىستا دەتوانن داواى بەرەكەتى خودا بکەن، ئەوان دەبى و رەيان لە رەحمەت ولە گىانى مەسىح ھەرگرتبىت تا يارمەتى لاوازيان بدات كە بتوانن بەرگى لە شەرى گوناھ بکەن . مەسىح ھەزەكەت كە ئىمە بچىن بۆلای بەوجۆرەى كە ھەين؛ گەناھكار، بىچارە و نىازمەند. ئىمە دەتوانن بە ھەموو لاوازى و گەوجايەتى و گوناھكارىمانەو ھە بچىنە لای و بە تۆبەو ھە لەبەر پىدا بکەوين ، چونكە جىنى شانازى مەسىحە كە بە دەستى خوئى وىستى {KB 38.2} . بمانگرىتە باوھشى رەحمەتى خوئى و برىنەكانمان تىمار بكات و دلەمان پاك بكاھەو

بە ھەزاران رىزگارىان نابىت لەبەر ئەو ھەى باوهرناكەن كە مەسىح لە لایەن خوئىو ھە لىيان خوئى دەبىت، باوهرناكەن كە خودا مەبەستى ئەوانە لە پەيمانەكانى لى خوئى بوونىدا .

مافی هه موو که سئیکه له وانهی مهرجه کانی به لئنی خودایان جئ به جئ هیئاوه بزنان که خوداوه ند له هه موو گونا هه کانیان خوش بووه. نه و گوومانه له دل دهر کهن که به لئینه کانی خودا بو ئیوه نییه، بو هه موو گونا هه باریکی په شیمانی تۆبه که ره. خودا هئز و به ره که تی له مه سیح دا ناماده کردوو ده ییه خشی به هه موو که سئیک که پروای هیئاوه به هوی فریشته گوئ پرایه له کان هیچ که سئیک نه و نه د گونا هه کار نییه که نه توانی هئز و پاکی و راستی له مه سیح دا بدوژنیته وه، که بو نه وان مرد. مه سیح چاوه پروانی نه وه یه که گونا هه کاران پروت بکاته وه له جله پیس و چلکنه کانیان که ئالوودهی گونا هه، جلی بیگه ردی چاکه و ئیمانیا ن ده کاته بهر، فه رمانی ژیا نیا ن ده داتی نه ک مردن. خودا ره فتارمان له گه ل ناکات به و جو ره ی خه لکی له گه ل یه کتر ده یکن. بیر و بو چوونی نه و، بیر ره حمه ت و خوشه و بیستی و به زه ییه، وه ک ده فه رمویت “با به دکار واز له ریگه ی، وه ناراست واز له بیر به ئنیت، با بگه ری نه وه بو لای خودا تۆبه بکن، خودا ره حمیا ن پی ده کات، چونکه لی بو ردنی {KB 38.3} (فراوانه. ”وه وه کو هه ور خه تا و گه نا هتانه م سربوه ته وه.” (ئه شعیا ۵۵؛ ۷؛ ۴۴؛ ۲۲ 38.3}

خودا ده فه رموی “من شاد نیم به مهرگی ئیوه، له بهر نه وه تۆبه بکن و بزین” (حه زقیل ۱۸: ۲۲)، شه یتا ن له سه ر پی و ناماده یه به ره که ت و متمانه ی پیروزی خودا مان لی بشی وی ئیت، ئاره زوو ده کات هه موو ترووسکه یه کی هیوا و پرشنگی کی پروناکی له گیانمان بگریت. به لام تو پی وی بیسته ماوه ی نه ده یتی نه م کارانه ی بکات، گوئ له درو و ده له سه کانی مه گره، به لکوو بلئ: (عیسا بو من مرد تا من بزیم، نه و منی خوش ده ویت، نایه ویت من بمرم، باوکی کی دل سوژم هه یه له ئاسمان، نه گه ر چی خراپه م کرد به رانه ر به خوشه و بیستی نه و و به ره که تی نه وم به فیرو دا) وا ده چم بو لای باوکم و ده لیتم؛ (من دژ به ئاسمان و مولکی تو گونا هه م کردوو، من شایانی نه وه نیم که به کوری تو ناو بیرم، بمکه به نوکه ری کی خوت ...) نه م په نده بو تی پرون ده کاته وه که چون خودا سه رگه ردان و ری لیوون بو ان قبوول ده کات نه گه ر بگه ری نه وه بو لای “هئ شتا نه و زور دوور بوو که باوک بینی، به زه یی {KB 39.1} (پی دا هاته وه، رای کرد، و دهستی کرده ملی و ماچی کرد” (لوقا ۱۵: ۱۸، ۲۰

چیروکی کوری وون بوو، به و هه موو سوژ و ناسکیه وه، هئ شتا کورته له ده رپرینی به زه یی له بن نه هاتوو باوکی ئاسمانی، خودا له زمانی ئیریمیا په یامبه ری وه ده فه رمویت “خوشه و بیستی کی هه میشه یی، تو م خوش و بیستوو” (ئیرمیا ۳۱: ۳)، کاتی که گونا هه کار هئ شتا دووره له مالی باوک، له وولاتی بیگانه مالی نه و به فیرو ده دات، باوک دلی بو ی ده سووتی، هه ر ئاره زوو به کی په شیمانی که له دلی گونا هه کاردا دروست ده بی بو گه رانه وه ی مالی باوک،

راز و نیازی دل‌سۆزانه‌ی گیانی خودا له‌ودا و داواکاری خودایه و له و که دلی باوکی
{KB 39.2}. خۆسه‌ویستی بگه‌ریته‌وه

لگه‌ل ئه‌و هه‌موو به‌لئنه‌ ده‌ولمه‌ندانه‌ی که ئینجیلی پیرۆز خستوبه‌تیه به‌رده‌ستمان، تۆ
ده‌توانی ری بده‌ی به‌ گومان؟ ئایا تۆ ده‌توانی باوه‌ر به‌وه بکه‌یت کاتی‌ک که گونا‌ه‌کاری‌ک
ئاره‌زووده‌کات له‌ گونا‌هه‌کانی ده‌ست هه‌ل‌گری و بگه‌ریته‌وه، خودا ری‌گری تۆبه و په‌شیمانی و
گه‌رانه‌وه‌ی ده‌بی‌ت؟ ئه‌م جۆره‌ بیر و بۆ چوونانه‌ فری ده، تی‌گه‌یشتتی‌کی ئاوا له‌ باوکی
ئاسمانی زیانی‌کی یه‌کجار زۆر به‌ گیانت ده‌گه‌ی‌ئیت. باوکی ئاسمانیمان رقی له‌ گونا‌هه، نه‌ک له
گونا‌ه‌که‌ر. له‌ به‌ر ئه‌وه که خودا خۆی له‌ خودی مه‌سیح دا نیشان دا، تا هه‌ر که‌سی‌ک
ئاره‌زووی رزگاربوونی هه‌بی‌ت رزگاری بکات، وه‌ ژبانی باختیاری هه‌میشه‌یی هه‌بی‌ت له
جیهانی مه‌زنی ئاسماندا. چ زمان‌ک ناسکتر و به‌ هێ‌زتر ده‌توانی خۆسه‌ویستی ئه‌و ده‌ربهری‌ت
که‌ ده‌لئ "قه‌ت ژنی‌ک ده‌توانی‌ت کۆریه‌ی شیره‌خۆره‌ی خۆی له‌ بیربکات، یان ده‌توانی‌ت به‌زه‌یی
وره‌حمی له‌ سه‌ر مندالی ناوسکی نه‌بی‌ت؟ ئه‌وان ره‌نگه‌ بتوانن له‌ بیر بکه‌ن، به‌لام من تۆ
{KB 39.3}. (له‌ بیر ناکه‌م. "ئه‌شعیا ۴۹: ۱۵

سه‌ر هه‌ل‌بیره و پروانه، تۆ ئه‌ی ئه‌وه‌ی که گومان و ترست هه‌یه، عیسا زیندوووه و ده‌ژی بۆ
ئه‌وه‌ی یاری‌ده‌-ده‌رمان بی‌ت و بۆمان پیا‌ری‌ته‌وه، سوپاسی خودا بکه‌ که‌ رۆله‌ی
خۆسه‌ویستی خۆی به‌ دیاری به‌خشی له‌ به‌ر تۆ، پیا‌ری‌توه که‌ مردنی ئه‌و بۆتۆ بی‌ه‌ووده
نه‌بووی‌ت. گیان ئه‌م‌رۆ بانگت ده‌کات که‌ به‌هه‌موو دل‌ته‌وه بی‌ت بۆلای عیسا، داوای چاکه‌ و
به‌خشین و به‌ره‌که‌تی ئه‌و بکه‌یت. کاتی‌ که‌ تۆ به‌لئنه‌کانی خودا ده‌خوئینته‌وه، له‌ یادت بی
ئه‌مانه‌ به‌زه‌یی و خۆسه‌ویستییه‌ک ده‌رده‌برن که‌ وه‌سف ناکری‌ت. دلی گه‌وره‌ی خۆسه‌ویستی بی
پایانی خودا به‌ به‌زه‌یه‌وه له‌ ده‌وری گونا‌ه‌کار وه‌ستاوه "نه‌جاتی ئیمه‌ له‌ خوئنی ئه‌و و
به‌خشینی گونا‌ه‌کاری دایه" (ئه‌فسۆس ۱: ۷)، به‌لئ، ته‌نها پروات به‌وه هه‌بی‌ت که‌ خودا
یارمه‌تیده‌رت، ده‌یه‌وی‌ت م‌رۆف هه‌ل‌گری ره‌وشتی ئه‌و بی‌ت. چ‌ه‌ند به‌دان پ‌ئ‌دانانی گونا‌ه و
تۆبه‌وه‌ لئ‌ی نزیک‌بیتته‌وه، ئه‌ویش ئه‌وه‌نده به‌ ره‌حمه‌ت و لئ‌خۆش بوونه‌وه له‌ تۆ نزیک
{KB 40.1}. ده‌بی‌ته‌وه

۷ - ملکه چى و گوپرايه لى بۇ فرمانه كانى خودا

ئەگەر ھەر كەسنىك له مەسىح دا چىگير بىت، دەبىتە مروقىكى نوى، شتە كۆنەكان “ {KB 41.1} (بەسەر چوون، پروانە، ھەموو شتەكان نوى بوونەوہ. ” (۲ كۆرنسۇس ۵: ۱۷ مروف ناتوانى بە رىك وروانى دەستيشانى ئەو كات و شوئىن و ھەل ومەرجه بكات كە تىدا دەگورئىت. بەلام ئەمە ئەو ناگەپەنىت كە ئەو نەگورابى. مەسىح بە نىكۆدیمۇسى ووت: “با له ھەر كوئوہ بپەوئت ھەل دەكات، دەنگى دەبىستى بەلام نازانى كەى و له كوئوہ دى وە بۇ كوئى دەروا؛ بەم جورەپە ئەوہى له گيان له دايك بووئىت. ” (پۇحەننا ۳: ۸)، وەك بەم جورەپە كە با بە چاواناينرى، بەلام ھەست بە ھىز و كارتىكردنى دەكرى، گيانى خودا له دلى مروفا ھەر بەم شىئوہپە كاردەكات، ھىزىك دەخاتە گەر كە چاوى مروف ناتوانى بى بىنىت، ژيانىكى نوى له گياندا بەريا دەكات، مروف دەكات بە بوونەوہرىكى نوى له وئىنەى خودا. گەرچى كارى گيان بىدەنگ و ھەست پى نەكراو و نھىنىپە، بەلام رەنگدانەوہى له كارتىكردنى ژيانى دەرەوہدا ئاشكرا و ديارە. ئەگەر دل نوى بووئىتەوہ بە ھوى كارتىكردنى گيانى خودا، ژيان شاپەتى له سەر ئەوراستىپە دەدات. كاتىك كە ئىمە له تواناماندا نىپە دلى خۇمان بگورين يان خۇمان بخەپنە ھارمۇنىپەوہ لەگەل خودا، ئىمە پىوېست ناكە بە ھىچ جورىك پروا بە خۇمان و كارى باشى خۇمان بكەين بۇگورين، ئىلھام بۇژبانمان دىت كاتىك رەحمەتى خودا لە گيانماندا نىشتە چى دەبىت. گورينىك لە خورەوشت و كردارماندا بەديار دەكەوئىت، بىگومان دەبى جياوازيپەكى ئاشكرا ھەبىت لە نىوان ئەوہى كەچى بووين، وە بووين بەچى! رەوشتى مروف دەرناكەوئىت بە كارىكى رىكەوت باش يان خراب، بەلكورىرەوى ژيان و كار و كردهوہ و پەيوەندى رۇزانە، جوانى وراستى رەوشت {KB 41.2} دەرەخەن

بەلى دەكرى مروف بە رەوالەت رەفتارىكى راست و دروستى ھەبىت بى ئەوہى نوى بوئىتەوہ بە ھىزى مەسىح . ھەز و خۇشەوېستى بۇ دەسەلات و رىزى خەلكى تر دەتوانى سىستەمىكى رىكوپىك دروست بكات لە ژياندا، رىز لە خۇگرتن لە وانەپە بمانبات بەرەو دووركەوتتەوہ لە شەر و نىمچەشەر، دللىكى خۇپەسەند دەتوانى كردهوہى بەخسندەپى بنوىئىت. بەلام ئىمە لە كەش و ھەواپەكى وادا چۇن ديارى بكەين كە لە چ {KB 42.1} لاپەكەين؟

دل بۇكى يە؟ بىرى ئىمە لەگەل كى دەدوئىپىن و خۇشەوېستى و ھەزمان بۇكى يە؟

ئەوپەرى وزە و توانامان بۆكى بەخت دەكەين؟ ئەگەر ئىمە ھى مەسىح يىن دل و بيرمان لەگەل ئەو، جوانترىن و شيرىنترىن بيرمان لە وەوہيە! ھەموو ئەوہى ھەيە و ھەمانە تەرخانە بۆ ئەو، ئارەزوو دەكەين كە بە ويئەي ئەو يىن. بچينە نىو گيانپەوہ و ويستى ئەو {KB 42.2}. جى بە جى بکەين، لە ھەموو شتى کدا رەزامەندى ئەو داوا بکەين

ئەو كەسانەي دەبن بە دروست بوانى نوئ لە مەسىح دا، ميوەي گيان لە ژبانياندا دئتە بەر كە برىتيە لە “خۆشەويستى و شادى و ناشتى، ھىمنى وئارام گرتن، چاكە، باوەر، لە سەر خۆيى و خۆكۆتروئل كەردن.” (غەلەتيە ۵: ۲۲، ۲۳)، ئەوان رىئى ھەوہست و سەرەرۆيى جاريان ناگرە بەر، بەلكو بە باوەر كەردن بە رۆلەي خودا، دوای ھەنگاوى ئەو دەكەون، سيفاتى ئەو ھەلەدەگر، خۆيان پاك دەكەنەوہ وەك پاكى ئەو. ئەو شتانەي جاران رقيان لئەدەبۆوہ ئىستا خۆشيان دەوي، ئەو شتانەي جاران خۆشيان دەويست ئىستا رقيان لئەدەبىتەوہ. لوت بەرز و خۆبە گەورەزان دەبى بە سادە و سەرکز، بە فيز و بى ھوودە دەبى بە ساكار و بە تەنگەوہ ھاتوو، سەرخۆش و سووك دەبى بە ھۆشيار و سەنگين، ھەرزە و بىشەرم دەبى بە داوئىن پاك، رەوشتى پووچى جىھان وەلاوہ دەنرىت، “مەسىحيەكان بەدوای جوانى رازانەوہي دەرەوہي لە شدا” نارۆن. بەلكو بەدوای “جوانى رازاوە و شاردراوہي دل، رووچىكى نيان و ئارامدا دەروئن كە وەك گەوہەرىكى لە ناو نەچوووايە و لای خودا زۆر {KB 42.3}. (گرانبەھايە. (پەترۆس ۳: ۳، ۴

ھىچ بەلگەيەك نىيە بۆ تۆبەي راستى، ئەگەر ھەلەنەستى بەكارى گۆرىن و چاككەردن لە ژبانيا، ئەگەر گوناھكار ئەو بارمتەيەي لايەتى داپەوہ، ئەوہى بردوبەتى و دزىوبەتى گەراندپەوہ، دانى نا بە گوناھەكانيدا، خۆشەويستى دەرپرى بۆ خودا و بۆ براى مرۆقى، با {KB 43.1}. دل نيايىت لە مردنەوہ گواستوبەتيەوہ بۆ ژبان

كاتىك وەك گوناھكار و رى لئوونبوويەك دئىن بۆ لاي مەسىح، دەيىن بە ھاوبەشى بەرەكەتى لئىبوردنى ئەو سەرچاوەي خۆشەويستى لە دلماندا ھەلەدەقولئى، ھەموو بارىك سووك دەبى، ئەرك دەبى بە خۆشى، لە خۆبوردن دەبى بە شادى، ئەورئىپەي كە لە {KB 43.2}. وەويئش تارىكى داگيرتوو، بە تيشكى خۆرى چاكى رووناك دەبىتەوہ

خوورەوشتە جوانەكانى مەسىح لە شاگردەكانيدا دەبينرى، مايەي خۆشچالى ئەو بوو كە بەويستى خودا كاربكات، ژباني خۆي بۆ خۆشەويستى و مەزنى خودا تەرخان بكات، كە ئەم خۆشەويستىيە ھىزى كۆنترۆل كەردن بوو لە ژباني رزگار كەرماندا، خۆشەويستى تەواوى كەردارەكانى ئەو دەپازان دەوہ خۆشەويستى ھى خودايە، دلئى خەتاكار ناتوانى دروستى

بکات یان بیھئی ئیتە بەر، تەنھا لە و دڵەدا دەدۆزری تەوہ کہ عیسا پادشاھە تیی تیدا دەکات
“ئیمە خووشمان دەوێت، چونکہ یەکەم ئەو ئیمە ی خووش ویستووہ.” (۱ یۆحەننا ۴: ۱۹).
خۆشەویستی بناغە ی کردارە لە نۆ ئەو دڵە ی کہ بە بەرەکەتی خودا نۆی بۆتەوہ . ئەم
خۆشەویستی یە چاک سازییە لە خوورەوشتی مروڤدا، کوۆتروڤل کەری ئارەزووہ، رق و
کینە رەوئینە، وە ھەست و بروا بەرزکەرەوہ یە. ئەم خۆشەویستی یە ئەگەر لە گیاندا
{KB 43.3}. پەرورەدە بیئت ژبان شیرین دەکات و کاریکی باش دەکاتە سەر دەورو بەر

مندالانی خودا دەکەونە بەردەم دوو ھەلەوہ، بەتایبەتی برواھئینەرانی نۆی، دەبیئت وریابن
لە ھەلەانە، یە کامیان ئەوہ یە کہ لە وەوپیئش لئی دواین، ھەلە ی پشت بە ھەول و
کوۆششی خو بەستتە، کہوا دەزانن بە کرداریان دەتوانن خو بان ھارمۆنی بکەن لە گەل
خودا، راستی ئەوہ یە ئەوہ ی ھەول دەدات کہ پیروزییەت لە ریی کاربەوہ بە پاراستنی یاسا،
دوای کاریکی نەبوو نەکراو کہوتووہ. ئەو کارانە ی مروڤ دەبەوێ بیکیات بی یارمەتی مەسیح
دژائەتی خودا و خو پەرستی و گوناھە، چونکہ تەنھا بروا بەرەحمەت و بەرەکەتی مەسیح
ئیمە پاک و پیروژ دەکات. بەلام ھەلە ی دوو ھەم کہ ناکۆکە بە ھەلە ی یەکەم، وە
مەترسی لە کومتر نییە، ئەوہ یە ھەندیک وادەزانن کہ باوەر کردن بە مەسیح مروڤ رزگار
دەکات لە دەست پاراستنی یاسای خودا و گوێ رایەلی، وە کاری ئیمە پەیوەندی نییە
بەسەر کربنەوہ مان لەبەر ئەوہ ی کہ بەتەنھا بەباوەر دەیین بەھاوہشی بەرەکەتی
{KB 44.1}. مەسیح

بەلام گوێ رایەلی لئەردا تەنھا ھەر قبوولکردنی رەوالەتی نییە، بەلکو خزمەت
بەخۆشەویستی، یاسای خودا دەربڕینی رەوشتی خودایە لەم یاسایەدا بناغە ی
خۆشەویستی چەسپاوہ، لەبەر ئەوہ یاسای خودا بنچینە ی گوێ رایەلییە بۆ خودا لە سەر
زەوی و لە ئاسمان. ئەگەر دلمان نۆی بوئی تەوہ بەھاو وئینە ی خودا، وە خۆشەویستی
ئاسمانی لە دەرووندا جئگیر بوئیەت، ئایا یاسای خودا لە ژبانماندا دەور نایینیەت؟ کە ی بروای
خۆشەویستی لە دلماندا جئگیر بوئیەت، کە ی مروڤ نۆی بی تەوہ بە چەشنی وئینە ی دروستکەری،
ئەو پەیمانە ی کہ لە ئینجیل دا ھاتووہ ئەنجام دراوہ “یاساکانم دەخەمە دڵپانەوہ، لە پیر و
ھۆشیاندا دەیان نووسم.” (عیبرانیەکان ۱۰: ۱۶)، ئەگەر یاسا لە دڵدا نوسرابئیەت، ئایا ژبان
پئیک ناھئینی و ناسازی ئیت؟ گوپرایەلی: خزمەت و دلسۆزی و ئەمە کدارییە بە
خۆشەویستی، نیشانە ی راستی گوپرایەلییە، لەم پرووہ و پەرتووکی پیروژ دەلی
“خۆشەویستی خودا ئەوہ یە کہ فەرمانەکانی پپاریژن” (۱ یۆحەننا ۵: ۳)، “ئەوہ ی دەلی

ده پناسم، وه فرمانه كاني ناپاريزي، درؤزنه وراستي له ودا نيبه. ” (۱ يوحنا ۲: ۴)، كه واته باوهر هئنان، مروف له فرماني گوي پرايه لي كردن رزگار ناكات، بهلكوو ته نها باوهره ده مانكات به هاوهره شي ره حمه تي مه سيح، وه بو جي به جي كردني گوي پرايه لي ته واو {KB 44.2}. توانامان ده داتي

ئيمه له رئي گوي پرايه لي وه رزگار نابين، له بهر نه وه ي رزگار بوون دياريه كي خوراي خودايه كه له رئي گهي باوهره وه وه ريده گرين، به لام گوي پرايه لي به ري باوهره ” ده زانن كه نه وه ده كه وت بو نه وه ي گونا همان لابه رئي، وه له ودا گونا نيبه، هر كه سيك له ودا جي گيري تي گونا ناكات، نه وه ي گونا بكات نه نه وي ديوه و نه ده پناسي. ” (۱ يوحنا ۳: ۵، ۶)، تاقيردنه وه ي راستي ليره دايه، نه گهر ئيمه له مه سيح دا جي گير بين، نه گهر خوشه ويستي خودا له ئيمه دا نيسته جي بي و بزي، هه ستمان، كرده وه مان هه موو هارموني ده بن له گهل ويستي خودا وه كو له فرمانه كاني ياساي پيرؤزدا هاتووه ” نه ي مندالان نه هئ لي ن كه س هه لتان فريوني، نه وه ي چاكي بكات راست و دروستكاره، وه ك چون خودا كه راست كاره، ” (يوحنا ۳: ۷)، به لام پيوانه ي چاكي ياساي پيرؤزي خودا وه ك هاتووه له ده فرماندا كه له {KB 45.1}. چي اي سينا نارديه خوراي

نه وه ي ناوده بري به باوهر ي مه سيح كه گوايه مروف له ده ربه سه تي گوي پرايه لي ياساي خودا رزگار ده كات، نه وه ي باوهر ي نيبه، بهلكو گومان ونبي باوهر يبه به باوهر ” خودا به به ره كه تي خوي به هوي باوهرتان رزگاري كردن، نه مه ش له نه جامي هه ولداني خوتان نه بوو، بهلكوو ديار ي خودا بوو. ” (نه فه سؤس ۲: ۸)، به لام ” باوهر نه گهر كارنه كات، شتي كي مردووه له خوبدا. ” (ياقوب ۲: ۱۷)، عيسا پيش هاتي بو زه وي له باره ي خوبه وه ووتى ” نه ي خوداي من، خوشحال ده يم كه ويستي تو، وه ياساي تو له ناو دلدا نه جام بده م. ” (سرود ۴۰: ۸)، پيش سه ركه وتي بو ناسمان ووتى ” من به گوي ره ي فرمانه كاني باوكم جوول اوماته وه و له خوشه ويستيه كه يدا ده مي نمه وه. ” (يوحنا ۱۵: ۱۰)، هه روه ها روحي قودس له زماني ئوچه ناوه ده لي: ” به مه دا ده زانين كه نه وه ده ناسين، نه گهر فرمانه كاني پياري زين.... نه وه ي كه ووتى له ودا جي گيرده بي پيويسته له سه ر نه وري گايه بگري تي كه نه وه گرتوويه تي. ” (۱ يوحنا ۲: ۳، ۶) ” هه روه ها مه سيح له پيناوي ئيمه دا نازاري كي شا، {KB 45.2}. (نموونه يه كي بو به جي هيشتين تا دواي هه نگاوي بكه وين. ” (۱ پترؤس ۲: ۲۱) مه رجي ژباني هه ميشه يي ئيستاش هر نه وه يه كه له وه وييش هه بووه، وه ك سه رده مي باواني يه كه ممان له به هه شتي عه ده ندا. واته گوي پرايه لي ته واو له ياساي خودا و

راستی و دروستی، نه گهر مهرجئکی ئاساتر هه بوايه بۆ به دهست هئنانی ژبانی هه میسهی، بی گوئرایهلی ته واوی خودا، نه وسا ده رگای گونا هه میسه به کراوهیی ده مایه وه و لئشاوی کل-ۆلی و مهینه تی لئوه ده هات، به ختیاری و خووشی هه موو جیهانی {KB 46.1} . ده خسته به رده می مه ترسی له ناوچوونه وه

ئاده م پئش هه له کردنی ده یتوانی ره وشتئکی راست به گوئرایهلی له یاسای خودا پئک به ئئیت، به لام سه ریچی کرد و کهوت، به گونا هه کهوتی نه و ئئمه ش کهوتین و ناتوانین خوومان راستبکهینه وه، چونکه ئئمه گونا هکارین و پاک نین، ناتوانین به ته واوی گوئرایهلی یاسای پیروزی خودا بین، ئئمه خاوه نی نه و راستیه نین که بتوانین له گه ل داواکاربه کانی یاسای خودا به کبگرین، به لام مه سیح ده رگای رزگار بوونی بۆ کردینه وه، نه و له سه ر زه وی ژبا له ئئو هه موو نه و تاقیکردنه وه و کلۆلی و ناره حه تیبانه ی ژبان که روو به رووی ئئمه ش ده بیته وه، سه رکهوت، ژبانئکی بی گونا ه ژبا، بۆ ئئمه مرد، ئئستاش ئاماده یه گونا هه کانمان هه ل بگری و راستی و دروستی خویمان پئ به خشیئت. نه گهر خو ت ته سلیم به و بکه یت، وه ک رزگار کهرت قوبوولی بکه یت، نه وسا ژبانی پرگونا هت له بهر نه و پاک ده بیته وه و به بی گونا هه ژمه ئررئیت، سیفاتی مه سیح جئیی سیفاتی تو ده گریئت، له پئش ده رگای خودا حیسابی بی گونا هت بۆ ده کریئت. له مه ش زیادتر، مه سیح دل ده کاته وه و باوه ری تی دا {KB 46.2} . نیشته جئ ده کات

پئو بیسته تو نه م په یوه ندیه له گه ل مه سیح دا پیاری ژیت، به باوه ر و به ته سلیم کردنی و بیستت به و به بهروه وامی، تا تو له م کاره به رده وام بیت نه و له تو دا کارده کات هه م بۆ و بیستت و هه م بۆ شادیت، تو ده توانی بلئیت من "ئئستا به له ش ناژیم، به لکو به باوه ر ده ژیم، باوه ری رۆله ی خودا که خووشی و بیستم، ژبانی خو ی بۆ کرینیه وه ی من به خشی." (غله لایه ۲: ۲۰) له بهر نه وه مه سیح به شاگرده کانی ووت "ئئوه نین که قسه ده کهن، به لکو گیانی باوکتانه که له ئئوه دا قسه ده کات." (مه تتا ۱۰؛ ۲۰)، نه وسا مه سیح له تو دا کارده کات، وه تو وش هه مان گیان ده رده خه یت، وه هه مان کاری باشه ده که یت-کاری راستی و دروستی و {KB 46.3} . گوئرایهلی

که واته هه یج شتئک له خودی ئئمه دا نییه که پئوه ی بنازین، وه بنچینه یه کی پایه بلندمان نییه، ته نها رووناکی هیوامان له راستی و دروستی و به ره که تی مه سیح دایه، وه له و کاره ی که گیانی مه سیح ده یگی پری له ئئمه دا. کاتئک ئئمه ده رباره ی باوه ری ده دوئین، ده بی له بیرماندا جیاوازی له ئئوان باوه ری راستی، وه ته نها باوه ر پئ کردنی کی رووت بکه ین. ته نانه ت

شەيتان ناتوانىت له دلدا نكۆلى له بوون و له هئز و له راستى و تهكانى خودا بكات . ئنجيل دەلىكى كه "هەروەها شەيتانەكانىش باوەر دەكەن و دەلەرزىن له ترسا" (ياقوب ۲: ۱۹)، بەلام باوەرى شەيتان باوەرنيە بۆرزگار بوون، چونكه نهك هەر تهنها باوەرى تىدا نيە بۆ ووتەكانى خودا، بەلكو هەروەها ملكەچيش نيە بۆ وىستى ئەو. هەركاتىك دل خۆى به خودا تەسليم كرد، هەست و خۆشەويستى ئەوى هەلبىژارد، ئەو باوەرى راستى باوەرىك كه كاردەكاتە سەر خۆشەويستى، وه گيان خاويىن دەكاتەوه. له رىيى ئەم باوەرەوه دل له وىنەى خودا نووى دەبىتەوه، ئەو دلەى كه هئىشتا نووى نەبۆتەوه ناتوانى ملكەچ بىت بۆ ياساى خودا چونكه له توانايدا نيە، ئىستا شاد و خۆشحاله به دەستوورى پىرۆز، لهگەل داود دەلىت "ئاي چەند ياسام خۆش دەوى! تەواوى رۆژ وا له بىرمدا." (سروود ۱۱۹: ۹۷)، بەم جۆرە راستى و دروستى ياسا له ئىمهدا دەچەسپى "ئىمەى كه نارۆين بەدووى رىگەى له شدا، {KB 47.1}. (بەلكو دەروين بەدووى گياندا." (رۆما ۸: ۱، ۴

له ئىوان باوەر هئىنەراندا ئەو كەسانە هەن كه خۆشەويستى و لىبوردنى مەسيح يان ناسيوه، هەز دەكەن بىنە مندالى خودا، هئىشتا وادەزانن كه ژيانان پىرە له كەم و كورتى و خەوش كه وایان لىدەكات گومان بكەن له وهى كه ئايا دلپان نووى بۆتەوه بەگيانى پىرۆز! من بەوجۆرە كەسانە دەلىم بە نائومىدى مەكشئە دواوه، چونكه ئىمه گەلى جار دەبى سەردانەوىنين و فرمىسك پىرۆزىن لەبەر پىي مەسيح دا، بە هۆى هەلە و كەم و كوربه كانمان، بەلام نابى وره بەرىدەين ئەگەر دوزمىش زال بىت بە سەرماندا، خودا بەرەللامان ناكات و بە جئمان ناهئىلت، مەسيح له دەستى راستى خوداوه بۆمان دەپارىتەوه. يوحەناى خۆشەويست لەم رووهوه ووتى "رۆلەكانم، ئەم شتانهتان بۆ دەنووسم تا گوناھ نەكەن، بەلام ئەگەر يەكئىك گوناھى كرد پاریزەرئىكمان هەيه لای باوكى (ئاسمانيان، ئەويش عيساى مەسيح-ى راست و دروست كارە." (۱ يوحەنا ۱: ۲۷ {KB 47.2}

ئەو دەيهوئىت تۆ بگىرئىتەوه بۆ خۆى، رەنگدانەوهى پاكى و پىرۆزى خۆى له تۆدا بىنى، ئەگەر تۆ خۆت بەو تەسليم بكەيت، ئەو كارە چاكەى كه ئەو له تۆدا دەستى پىكردوو تەواوى دەكات، با له قوولايى دل و دەروونمانەوه نوئز بكەين و پىرۆزىنەوه، باوەرى تەواو بهئىنين، هەر كه هەستمان بە لاوازى هئىزى خۆمان كرد، پشت بەستين بە هئىزى رزگار كەرمان مەسيح، سوپاس و ستايشى خودا بكەين كه ئەو دەرمانى تەندروستى دەروونمانە. ئىمه هەرچەند زۆر نزىكبينەوه له مەسيح، زياتر كەموو كوربه كانى خۆمان له ناو دەبهين، بىنایمان روونتر دەبىتەوه، ناتەواوى خۆمان لەبەر تيشكى رەوشتى تەواوى ئەودا

دەبىن. ئەمە بەلگەيە كە فريوى شەيتان لە دلماندا ھىزى وونکردوو، دەروونمان دەستى كىردوو بە ژيانەو بە ھۆى كارتىكىردنى رۆحى پىرۆزەو. خۆشەويستى مەسيح ناتوانى لە دلماندا بژى تا گوناھەكانى خۆمان نەناسين، ئەو گيانەى كە گۆراو بە رەحمەتى مەسيح سيفەتى ئاسمان دەتوانى پەسندى بكات. ئەگەر ئىمە كەم و كوورى دەروونى خۆمان بەدى نەكەين، ئەو بەلگەيەكى ئاشكرايە كە سەرنجمان نەداوئەتە پاكى و چاكي مەسيح. ھەرچەند كە مەتر نىخ بو خۆمان دابنىين، پاكي و خۆشەويستى بى سنوورى رىزگار كە رمان لا بە نىختر دەبىت، ھەست بە ھەلە و گوناھى خۆمان دەكەين و بەرەو لای ئەو دەچين كە دەتوانى لىمان خۆش بىت، كاتىك دل ھەست بە لاوازی و بىچارەيى خۆى دەكات دەست بو مەسيح درىژ دەكات، ئەويش بە ھىزەو خۆى بو دەردەخات، چەند زىادتر ھەست بە پىويستى مەسيح و ناوى خودا بكەين، ئەوئەندە زىادتر رەوشتى بەرز و خاويئى ئەومان بو دەردەكەويت، وە زىادتر كىردارمان دەچىتەو سەر ئەو لە ناخى ئەودا گەشە دەكەين {KB 48.1}.

۸ - گەشە كىردن لە ناخى مەسيح دا

لە ووتەكانى پىرۆزى خودا گۆرىنى دل كە بە ھۆبەو دەبين بە مندالى خودا بە لەدايك بوون ناوبراو، ھەرەو ھا بەراورد كراو بە چكەرەى تۆويى باش كە جوتيار لە كىلگەيە كدا چاندووبەتى. ھەر بەوجۆرە ئەوانەى كە تازە باوهربان ھىناو بە مەسيح وەك، "مندالىكى تازە لەدايك بوو تا" گەشە بكەن بو پاى بەرزىيەتى مىللەتى مەسيح. (۱ پەترۆس ۲: ۲)، (ئەفسۆس ۴: ۱۵)، يان وەك تۆويى باش كە ميوە بەئىننە بەر، چونكە ئەوان درەختى "چاكين، خودا روواندوونى تا بە گەرە بزانرىن وستايش بكرىن." (ئەشعيا ۶۱: ۳)، ئەم نموونانە كە لە ژيانى سرووشتى يەو وەرگىراون دەتوانن يارمەتيدەرى ئىمە بن تا باشتەر لە رازى {KB 49.1} . راستى ژيانى گيانى بگەين

مروڤ بە ھەموو دانايى و كارزانىيەو ناتوانى ژيان لە بچووكتىن شتى سروستدا دروست بكات، چونكە خودا سەرچاوى ژيانە، وەتەنھا لە رىئى ئەوئەو روو ك وگيانەو ھەران دەژين، ھەرەو ھا ژيانى گيانى بە ھۆى كار كىردنى خودا لە دلى مروڤدا لەدايك دەبى، مروڤ ئەگەر "لە سەرەو لەدايك نەبى" ناتوانى بى بە ھاوبەشى ئەو ژيانەى كە مەسيح ھىناى تا بىبەخشى بە {KB 49.2} . (جىهان). (يۆحەنا ۳: ۳)

گەشە كىردنىش ھەر وەكو ژيان وايە، خودا كە خونچە دەكات بە گول، وە گول دەكات بە بەر، بە ھىزى خودا تۆو چەكەرە دەكا و پىدەگات "يەكەم چەكەرە، پاشان لاسك، ئىنجا گولە گەنم."

(مەرقۇس ۴: ۲۸) ، پېئەمبەر ھۆشە دەربارەى مىللەتى خودا دەلىئى “شكۆفە دەكەن وەك {KB 49.3} . (لاولوا، دەژىنەو وەك گەنم، گەورە دەبن وەكو مىئو” (ھۆشە ۱۴: ۵، ۷

مەسىح دەفەر مووى “سەرنج بدەنە لاولوا چۆن گەورە دەبىئ” (لوقا ۱۲: ۲۷)، گژو گياو بە حەز و كۆششى خۇيان گەورە نابن، بەلكوو گەورە دەبن و گەشە دەكەن بە وەرگرتتى ئەوئى كە خودا نامادەى كىردوو بەو گەورە بوونيان. مندال بە ھەول و ھەئىزى خۇى ناتوانى بستىك بخاتە سەر بالاي، تۆش ھەر و ھەا لە ژيانى گيانىدا بە ھەول و كۆششى خۆت ناتوانى گەشە بكەيت؛ مندال و گژوگيا گەورە دەبن بە وەرگرتتى ئەو شتانەى لە دەورو بەريانە كە خزمەت بە ژيانيان دەكات وەك ھەوا، خۆر، ئا، خۇراک. مەسىح-يش بو ئەو كەسانەى قوبولى دەكەن و پىشتى پىئەبەستىن “خۆرى چاكە و ورووناكى ھەمىشە ييانە” (ئەشعيا ۶۰: ۱۹)، (سروود ۸۴: ۱۱)، ئەو وەك “شەونمە بو ئىسرائىل” وەك باران دەبارى بەسەر گياى تازەى درواودا. “(ھۆشە ۱۴: ۵) (سروود ۷۲: ۶)، ھەو ھەا ئەو” ئاوى زىندوو و نانى خودايە... كە {KB 50.1} . (لە ئاسمان دىئە خوارى و ژيان دەبەخشى بە جىهان. (يۇحەننا ۶: ۳۳

خودا وەك دىبارى بىئ سىنور بو كورى، جىھانى دەورە داو بەفەزاي بەرەكەت ھەر بەو جۆرەى كە ھەوا دەورى گۆى زەوى گرتوو، ھەر كەسئك ھەل مژىنى ئەم فەزاي بەرەكەت و ژيان بەخشە ھەل بىزىرىت، بە ئەندازەى پاىەى مىللەتى مەسىح دەژى و گەشە دەكات. ھەر بەو جۆرەى گول روو دەكاتە خۆرى تا تىشك پرووناكى كار لە گەشە كىردن و جوانى گولدا بكات، ھەر بەو چەشەنە ئىمەش دەبى روو بكەينە خۆرى راستى و دروستى مەسىح، تا پرووناكى ئاسمان بە سەرماندا پەخش بىت، خوورە و شتمانى پىئ گەشە بكات {KB 50.2} . و بىنە ھاوونىئەى مەسىح

عيسا ھەمان شتى فىئ دەكردن كە دەى ووت لە لەمندا جىگىرىن، وەمن-يش لە ئىو ھەدا، ھەر وەك چۆن لوق خۇى ناتوانى بەر بگىرى ئەگەر لە درەختى مىو ھەدا جىگىر نەبىئ، ئىو ھەش ھەر و ھەا بىئ بەر دەبن ئەگەر لە مندا جىگىر نەبن... ئىو بەبىئ من ھىچ ناتوانن بكەن . (يۇحەننا ۱۵: ۴، ۵)، چۆن لوق پىئوستى بەقەدى سەرەكى درەخت ھەپە تاگەورە بىئ و بەر بەئىئ، پىئوستى ئىمەش بە مەسىح ھەر بەو چەشەنە تا ژيانى پاك و پىروژ بژىن . بىئ ئەو تۆ ژىانت نىبە، ھىزت نىبە روو بە رووى تاكىردنەو ھەكانى بوەستى و گەشە بكەيت لە چاكى و پاكىدا، بەلام ئەگەر لەودا جىگىر بىت وەك ئەو درەختەى كە لە كەنارى روپارى كىدا بىت، نە {KB 50.3} . وشك دەبى و نەزر، بەلكوو ھەمىشە گەورە دەبىئ و بەر دەدات

گەلىئ كەس واپىر دەكەنەو كە دەبىئ بە تەنھا خۇيان كارى گەشە كىردىيان ئەنجام بدەن،

نهوان که ایخوش بوونی گوناوه کانیان به خورایی له مه سیح وه رگرتووه، پشتیان بهو بهستووه، چوون ده توانن ئیستا به کوششی خووان ژبانیکی راست و دروست بژین؟ بهلام نه مانه ههولسی بیهوودهن، عیسا دهلی "بی من ناتوانن هیچ بکن" گه شه کردن وگه وره بوونمان له نیعمه تدا، خوشیمان، به که لک بوونمان، هه مووی له سهر یه کبوونمان له گه ل مه سیح دا وه ستاوه، له ریگای په یوه ندی و دوستایه تی قوول له گه ل مه سیح دا، له هه موو کات وساتی کدا، (له ریگای چه سپاندنی خووان له ودا) نهوسا ئیمه له نیعمه تدا گه شه ده کین و گه وره ده بین. نهو ههر ته نهها دانهر نیسه، به لکوو ته واوکه ری پروامانه، عیسا یه که مین و دوا هه مین هه میشه یی یه. نهو ده بی له گه ل مان بی، نهک له سهره تا و کوتای ریگه دا، به لکوو له ههر هه نگاویکی ریگه کدا. داود ده لی ت "من هه میشه خودام له پی ش {KB 51.1}. (خوم داناوه، چونکه نهو له دهستی راستمه، ناجوولیم. (سرود ۱۶: ۸

ده پرسیت (چوون من له مه سیح-دا چی گیریم؟) تو له ودا چی گیر ده بی به هه مان ریگه کی که نهوت یه که م په سه ند کرد، "وهک عیسا ی مه سیح-تان به خودا په سند کردووه، شوینی که ون." (کول-ؤس ۲: ۶)، "راستی به بروا ده ژی" (عیبرانیه کان ۱۰: ۳۸)، تو که خو ت ته سلیم کرد، ته سلیم بوونیکی ته واو بو خزمه ت و گوئی رایه لی خودا، عیسات قوبول کرد به رزگار که رت، که تو به ته نهها ناتوانی خو ت پاک بکه یته وه و گوناوه کانت بسرپته وه یان دل ت بگوری، خو ت بده ره ده ست خودای مه زن، باوهر به ئنه که نهو نه م کاره ت بو ده کات له بهر مه سیح، تو به باوهر بویت به هی مه سیح، تو به باوهر بویت به هی مه سیح به باوهر له ودا گه شه ده که یه ت. چونکه ژبان بریتیه له دان و وه رگرتن له چاندن و دروئنه، تو هه موو؛ دل و ویست و خزمه تت ده ده ی به خودا، له بری نه وه ی خودا نیعمه ت و به ره که ت و گیانی مه سیح له دل تدا چی گیر ده کات که ده بی به هی ز و ره وشتی دروست و یاریده ده ری هه میشه ییت بو {KB 51.2}. گوئی رایه لی یاسای خودا

بایه که م کاری روژانه ت خو ته رخان کردن بی ت بو کاری خودا، بیاری وه و بل-ئ" خودایه ته واوی بوونم هی تو به، هه موو نه خشه و پلانی نه م رویم ده خمه به رده ستی تو، به کارم به ئنه و ری نوئیم بکه به حه زی خو ت، له گه لم به، با ته واوی کاری نه م رویم کاری تو بی ت" پیویسته له سهرت سهره تای هه موو روژی ک روو بکه یه ت ده رگای خودا، گشت نه خشه و پلانی خو تی بده یته ده ست بو جی به جی کردنی به و چه شنه ی که خواست و ویستی خو به تی. به و جو ره روژ به روژ ژبانت ده ده یته ده ست خودا که له شی وه ی ژبانی مه سیح-دا دای پری ژیت تا به وی نه ی نه و بچیت. ژبان له مه سیح-دا ژبانی ناسووده ییه، هه ستی

{KB 51.3} مهستی تئدا نییه، ناشتی ههمیشهیی و باوهر

پئکردنی چه سپاوی ههیه. هیوای تو له خوتدا نییه؛ له مهسیح دایه. نه و لاوازی تو دهگوری به هی، له جیاتی بی توانایی و نه زانین، توانا و زانایت پئ ده به خشیئت. مهروانه “خوت”، بیرت له سهر “خوت” کومه که وه، پروانه مهسیح، با بیرت له سهر خو شه و بیستی و له له گهل ره و شتی جوان و پاکی نه ودا بژی. با لئبوردن و پاکی و پیروزی و خو شه و بیستی مهسیح بی به بابته تی تئروانینی گیانت. به جئگیرکردنی خوت له ودا و پشت به سستی {KB 52.1} ته و او پئی، ده بیت به هاووئی نهی نه و

عیسا ووتی “جئگیر بن” نه و وشانه مانای حه سانه وهی دل نیایی و چه سپانیدن ده گه ئنن، دووباره بانگمان ده کات “وهرن بولام... من ده تان حه وئنه وه” (مه تتا ۱۱: ۲۸، ۲۹). ووشه کانی داود هه مان بیر ده رده بیئ “ناسووده له خوادا، وه ئارامگرانه چاوه ری بکه ن” (سروود ۳۷: ۷)، نه شعیا دلنیا ده کاته وه “له ئارام بوون دلنیا بووندا هی زتان ده بیئ” (نه شعیا ۳۰: ۱۵)، نه حه سانه وه یه به مانای پال دانه وه و ته نه لئ نییه چونکه له بانگه وازی رزگار که رماندا بوکار کردن به لئنی حه سانه وهی داوه: “ئلی من به سه رتاندا هه لگرن... ده حه سئنه وه و ناسووده ده بن” (مه تتا ۱۱: ۲۹)، چه ند دل حه ساوه بیئت له مهسیح-دا. {KB 52.2} نه وه نده چالا کتر و گوئی رایه ل تر ده بی بو و بیسته کانی مهسیح

نه گهر بیر و هوشی ئمه پشت به خو به سستی به ره و دوور که و تته وه و وهر چه ر خانمان ده بات له مهسیح-ی سه رچاوهی هی و ژبانمان، نه وسا شه ی تان هه ولی هه همیشه یی خو ی ده دا که روو وه رگئ رین له رزگار که رمان و ریگری گفتو گو و یه کئ تیمان بیئت له گهل مهسیح-دا، له بهر نه وه هه ول ده داو تئده کوشی به هه ر جوری ک بیئت بمانی چری ئی و جیامان بکاته وه له مهسیح، له ری ئی ئال-و زی ژبان و ته ماع و خو شیه کانی نه م جیهانه و هه ل له کانی خوت و ده و رو بیشتت. باوریا بین فیئل و نه خشه کانی شه ی تان هه لمان نه فریوئی ئی. نه و گهل ئی جار سه رده که وئت به سه ر نه وانه ی که و بژدانیا ن زیندو وه و ئاره زووی ده که ن بژین بو خودا، له سه ر چه و تی و لاوازیان ده زی. به دا برینیا ن له مهسیح دل خو ش ده بی و ئاره زووی سه ر که و تن بو خو ی ده کات. ئمه نابئ گوئی به “خو” بده ی ن، وه ته سلیم به دل په ری شانی و ترس بین، نه مانه هه موو گیان وه رده گئ رن له سه رچاوهی هی زمان. خوت ته سلیمی خودا بکه و پشتی پی به سته، هه همیشه بیرت لای مهسیح بیئت، با گیان له ودا بتوئی ته وه، گومان و دوو دلی بخه ره لاوه، ترس له خوت دوور بخه ره وه، له گهل پو لیس پی غه مبه ر بلئ “ده ژیم- نه ک خو م، به لکو مهسیح ده زی له مندا، من ئیستا به له ش ناژیم، به باوهر ده ژیم، باوهری کوری خودا، که

منی خوش و بست و خوی به خشی له پئناوی مندا. " (غەلایه ۲: ۲۰)، پشت به خودا بهسته و نه و ده توانی بپاریزی، خوت بدهره دهستی خودا، نه ورزگار و سه رکه وتوت دهکات له بهر {KB 52.3}. نه وهی که توی خوش و بستوو

کاتی که مه سیح سرووشتی مروقی به خوی به گرت، به و کاره مروقایه تی بهسته وه له گهل خوی به به ندی خوشه و بست که هیچ هیژی که هرگیز ناتوانی بی بچری نیست مه گه له سه ر و بست مروقی خوی نه بیست. له بهر نه وه به رده وام شهیتان هه ولی هه له خه له تاندنمان ده دا له ری هه مووری گایه کیه وه که ناچارمان بکات په یوه ندیمان له گهل خودا بیچری نیست و جیا به وه له مه سیح له حال ته دا ئی مه ده بی له کوشش و پارانه وهی خودا غافل نه بین نه که هه له مان فریوی نی و گه وره یه کی دی هه له بیژرین (چونکه ئی مه هه میسه نازادین بو هه له بیژاردنی نه وهی چه زی پی ده که یین) مه سیح ده مان پاریزی نه گه ر ئی مه چاومان بی رینه نه و و به رزگار که ری خومان قیول بکه یین، به رووکردنه مه سیح ئی مه پاریزی راوین، که س ناتوانی بمانفری نی له دهستی. ئی مه هرگیز ده ستبهرداری ناین "ئی مه هه موومان به رووبه کی کراوه ته ماشای شکومه ندی خودا وه ند ده که یین، هه ر وه ک له ئاوی نه دا، ده گوری نی بو وی نه ی نه و، له پله یه کی شکومه ندی بو پله یه کی دی، نه وه ش له خودا وه نده وه دیست که {KB 53.1}. (روحه" (۲) کورنسوس ۳: ۱۸

به لی به م جوړه یه که م شاگرده کانی مه سیح توانیان بین به هاوی نه ی رزگار که ری نازریان، که گوئیان له قسه کانی بوو هه ستیان کرد به وهی که پی و بستیان پی یه تی، گه ران به دویدا و دوزبان وه و دوی که وتن، له گه لی دابوون له مال وه، له سه ر میز، له کاتی خه و، له کئ لگه، وه ک قوتابی له گهل ماموستا، وانه ی راستی و یروزیان لی وه رگرت، وه ک کاریک که فه رمان وه رگری له سه ر کرده که ی سه یریان ده کرد تا نه رکی خویان بزانت، نه و شاگردانه "مروقی بوون وه ک ئی مه" (یاقوب ۵: ۱۷)، نه وانیش به ران به ر به گونه هه مان جهنگ و نه به ردیان هه بوو . که ئی مه هه مانه، وه پی و بستیان به هه مان نیعمه تی به زدان هه بوو تا ژبان کی پیروز بژین {KB 53.2}

ته نانه ت یوحه نای شاگردی خوشه و بست، که هاوی نه یی رزگار که ر به ته واوه تی له ودا ره نگیدا بووه، له بهر نه وهی سیفاته جوانه کانی زگماکی و سروشتی نه بوون، خوی به به رز ده زانی، سه رچل و بیباک، تووره، به لام که زور له عیسا نزیک بووه و زیادتر سیفاته کانی بوو ده رکه وت، ههستی به کم و کوربه کانی خوی کرد، زانست ملی پی که چ کرد، نه وی ده بیننی له ژبانی روژانه ی رول لهی خودا، له هیژ و له نارامی، له توانا و له ساده یی، له شکو و له بی فیزی، دلی پرکرد له په سه ند کردن و خوشه و بست و سه روه ری و مه زنی

مه سیح دا، خوی جئگیرکرد له ودا تابیئته هاووی نهی نهو، وه دلئکی نوی له ودا دروست بکات، وهئزی خوشه و بستی مه سیح خو وره وشتی به ته وای بگوری، نه مه نه جامی دل نیای په کبونه له گهل مه سیح، کاتیک مه سیح له دلدا جئگیر ده بی، سرو وشت و خوو له بنه رتدا ده گوری، چونکه جه وهر و خوشه و بستی مه سیح دل نهرم و گیان ملکه چ {KB 54.1} ده کات، بیر و ناره زوو به ره و ناسمان و خودا بهرز ده کاته وه

که مه سیح سه رکه وت بو ناسمان شاگرده کانی ههستی ناماده بوونی خودی نهویان کرد له گهل خو بان پر له خوشه و بستی و پرووناکی. عیسای رزگار که ر که روظانه له گهل نهوان پی که وه بوو، هیوای دابوونی و دل یانی ناسووده کرد بوو، کاتیک که هئشتا په یامی ناشتی له سه ر لئوی بوو، به جئیی هئشتن، به لینه کانی وه ک ده نگدانه وه یه ک له ریئ هه وری فریشته کانی ناسمانه وه گه رایه وه بو بان: "ها نه وتا من هه میشه له گهل تانم تا کو تایی جیهان." (مه تا ۲۸: ۲۰) مه سیح له شی وهی مرو فدا چوو بو ناسمان، شاگرده کانی دل نیای بوون له وهی که نه و له بهر ده می عهرشی خودایه، هاووری رزگار که ریان هه ست و سوژی نه گوراوه، هئشتا په کئیکه له مرو فایه تی زه حمه تکئیش، مافی خوئن و برینی ده ست و پی، نه و نرخه ی که دابووی بو کربینه وهی ناده میزاد له بهر ده م خودا پی شکه ش ده کات، زانیان که نه و گه رایه وه بو ناسمان تا شوئی بان بو ناماده بکات، دئته وه و ده یانبات تا بو هه میشه {KB 54.2} له گهل پیدا بن

کاتیک پی که وه کو بوونه وه پاش سه رکه وتتی بو ناسمان ناره زوو مه ند بوون که داخوازه کانیان پی شکه ش به باوک بکه ن به ناوی عیساو، به ریئز و سه نگینه وه له دووعا و نوئیژدا سه ریان دانه واند نه و به لئنه یان ووته وه "هه رچی داوا بکه ن له باوک به ناوی منه وه ده تاندا تی، هه تا ئیستا به ناوی منه وه داواتان لئ نه کردوو، داوا بکه ن و وه ریده گرن، تا خوشی و شادی ته واوتان هه بی" (یو حه نا ۱۶: ۲۳، ۲۴)، که له یه ک دایران دهستی پروایان به رزتروو به رزتر کرده وه له گهل ووته یه کی به لگه داری به هئز "مه سیح که مرد، هه ستا وه ته وه، ته نانه ت له دهستی راستی خودا دایه و بو مان ده پارئته وه." (رو ما ۸: ۳۴)، روژی په نجاهه مین مه سیح ری پی شانده ره ی بو ناردن که په یمانی پیئ دابوون نه ویش "رووحی پیرویز بوو: بو ئیوه باشته ره که من پرؤم، چونکه نه گه ر من نه رؤم، ری پی شانده ره که نایه ت بوللاتان. به لام نه گه ر برؤم بو تانی ده نیرم" (یو حه نا ۱۶: ۷) له کاته وه مه سیح جئگیر بوو له دلی مندا له کانیدا، جئگیر بوونی کی هه میشه یی، په کئیتی له گهل نهوان له جاران نریکتربوو که به له ش له گهل یاندا ده ژبا، هئز و پرووناکی و خوشه و بستی ناشکراتر له ژبانیاندا به دی ده کرا ته نانه ت هه ر که سئیک

دەبىنن "سەر سورماو دەبوو، وه دەيناسىنى و دەيزانى كه له گەل مه سيح-دا بوون" (کردارى {KB 55.1}. (نێردراوان ٤: ١٣

مه سيح بۆيه كه م شاگردده كانى چۆن بوو، چه زده كات به هه مان شى وه بىت بۆ مندال هه كانى ئەمڕۆى، له دوا نوێژ و دوو عادا له گەل دەسته يه ك له شاگرد هه كانى ووتى: "من هه ر به ته نها بۆ ئەمان دوو عا ناكه م، به لكو هه روه ها بۆ ئەوانه ش كه باوهر ده هئى نن به من له رى قسه كانى ئەمانه وه" (پۆحه ننا ١٧: ٢٠)، مه سيح دوو عا و نوێژى بۆ كردين كه له گەل ئەو بين به يه ك، هه ر به وچۆره ي كه ئەو يه كه له گەل باوك. رزگار كه ر ده ربه ره ي خۆى ووتى "كور ناتوانى به خۆى شتى بكات" (پۆحه ننا ٥: ١٩) "ئەو باوكه ي كه ده ژى له مندا، ئەو كاره كان ئەنجام ده دات" (پۆحه ننا ١٤: ١٠) ئەگەر مه سيح له دل ماندا بژى، له ئىمه دا كرده كات "هه م له ويست و هه م له شادى ئەو" (فيليبه كانى ٢: ١٣)، كار ده كه ين به و چۆره ي كه ئەو كارى كرد، ئەو جه وه ره له ئىمه دا ئاشكرا ده بى كه له ودا ئاشكرا بوو، به م چۆره كه ئەومان خۆشويست و له ودا جئگير بووين، ئىمه "گه شه ده كه ين و گه وره ده بين له ودا له هه موو شتى كدا كه مه سيح سه رو كى بىت" (ئەفسوس ٤: ١٥ {KB 55.2}.

۹ - کار و ژيان

خودا سهرچاوهی ژيان و رووناکی و بهختیاری جیهانه، وه کوپروشنایی خور، یان ناوی روبرائیکی ههلقلولاً و له کانیهکی زیندوو، خیر و چاکه به گشت دهستکردهکانی خوئی ده به خشی. ههر کاتیک ژيانی خودا له دلی مروقدای جیگیر بوو، نه و دلله خوشهویستی و {KB 56.1} پیروزی بو خهلکی تر ای ده پرژیت

به ختهوهری رزگارکه رمان له یارمهتی و ههللسانهوه و رزگارکردنی مروقی که وتودا خوئی ده نواند، ههموو ژيانی بوئم کاره تهرخانکرد و حیسابی بوژيانی خوئی نه کرد، بی ترس و شهرم بهرگهی خاچی گرت. ههروهها ههمیشه فریشتهکان له کاری خزمهت و به ختهوهری ئاده میزاد شادمانن. له چاوی خویرهستانهوه، دریژ کردنی دهستی یارمهتی بو بیچاره و سهرایشیواوان که له پرهوشت و پایه دا له خوارهوهن، به خزمهتیکی نزم سووکایهتی ده زانریت، بهلام فریشتهی پاکی خودا و گیان و نه قینی مه سیح و پهیره ویکه رانی مه سیح زور به گرمی و خوشحالیهوه کاری تیدا ده کهن و نه نجامی {KB 56.2} ده دن

کاتیک خوشهویستی مه سیح له دلدا پاریزرا و بیئت، وه کوو بوژیکی خوش وایه و ناشاردریتهوه، کارده کاته سهر ههموو نه وانهی لی نزی کده بنه وه، گیانی مه سیح له دلدا وه ک کانیوئیک وایه که له بیابانی کدا ههلده قولیت بو زیندوو کردنه وهی ههموو نه وانهی خهریکه له ناو ده چن و ناره زوو ده کهن له ناوی ژيانی ههمیشه یی بخونه وه، خوشهویستی بو عیسا له ناره زوو به که مروف ری نمایی ده کات بو نه قین و سوژ و هاوده ردی له گهل ته وای نه و زینده وهرانهی که باوکی ئاسمانیمان به ته نگیانه وه دی {KB 56.3}

ژيانی رزگارکه ره له سهر زهوی، ژيانی خوش گوزه رانی و بایه خدان به خو نه بوو، بهلکو ژيانیکی سهخت و دژوار و تیکوشانیکی بی وچان بوو له پی ناوی رزگار کردنی مروقی سهرایشیواو، له دایکبوونه وه له ناخوری کدا تا له خاچدانی سهر جهلجه سه ری له خو بوردنی گرت بهر، له فرمانی گران و گه شتی ناخوش و کاری گران دهستی ههل نه گرت. "کوری مروف نه هات بوئه وهی خزمهت بکریت، بهلکو هاتووه تا خزمهت بکات وژيانی بیه خشیت بو کرینه وهی مروف" مه تتا ۲۰: ۲۸) خزمهت کردن په کهم مه بهستی گهره ی ژيانی بوو، شتی که له پلهی دووهه مدا ده هاتن هو بوون بو هی نانه دی نه و نامانجه . هیچ شتیکی گیانی

ئەو تىر نەدە کرد و تىنوو بەتە نەدە شکاند وەک گۆی پراپەلە فەرمانەکانى خودا و
{KB 57.1}. ئەنجامدانى

ئەوانەى لە نىعمەتى مەسیح دا ھاوبەشەن، نامادەن ھەموو قوربانى بەدەن تا ئەو
لە ديارى ئاسماندا كە مەسیح بۆيان مرد. ھەر ھەولێك لە 1 كەسانە بکەن بە ھاوبەش
دەستیان بى دەيدەن بۆ چاك كردنى ئەم جیھانە لەبەر ئەوەى ژيانى تىدا بەسەر دەبەن .
خزمەتى ئابەم جورە بەرى ئەو گیانە چاكانەن كە بەراستى بوى بوونەتەو و باوەريان بە
مەسیح ھىئاو، وە لە دلپاندا ئارەزووبەك لەدايك بوو بۆ بانگەواز كردن خەلکانى دى و
ناساندنى خوورەوشتى مەسیح-ى رزگارکەريان كە ناتوانن لە دلپاندا بېشارنەو . ئەگەر
ئىمە راست و دروستى رەوشتى مەسیح-مان وەرگرتى، دلپان پىووبى لە شادى گيانى ئەو،
ناتوانين بىئەنگین دواى ئەوەى دیمان و تى گەيشتین كە “خودا چەند باش و بە
رەحمە” دەبى شتىكمان پى بىتکە بلێين ھەر وەكو فيليپ كە رزگارکەرى دۆزىيەو،
ئىمەش دەبى خەلک بانگ بکەين بۆ ناسينى ئەو، دەبى ھەولى دەرخستن و باس كردنى
قوربانىەکان و چاگەکانى مەسیح-يان بۆ بکەين، وە بە راستىيە نەبىنراوەکانى ئەم جیھانەيان بە دل
دروست دەيىت كە ئەوانەى دەورمان بتوانن ببينن “بەرخى خودا كە گوناھى جیھان لادەبات”
{KB 57.2}. ((يۆحەنا ۱: ۲۹

ھەر ھەولێك بەدەين بۆ بەختەوەر كردنى خەلکى دى، بە خىر و بەرەكەت دەگەرئەتەو
بۆمان. مەبەستى خودا ھەر ئەمە بوو كە مروڤى كرد بە ھاوبەشى خوى لە كردهوى
كەرىنەو، وە ئەو مافەى پى بەخشين كە بين بە ھاوبەش لە سروشتى ئاسماندا، تا
ئەوانيش بە نۆرە خويان ھەلسن بە بلاو كردهوى ئەم بەرەكەتە لە نىو ھاوورەگەزباندا .
ئەمە بەرزترين شەرف و مەزنترين شادىيە كە دەكرى خوداوەند بە مروڤى بىەخشى
{KB 58.1}. ئەوانە نىكترين كەسن لە خودا كە لەكارى خۆشەويستيدا ھاوبەشى خودا دەكەن

خودا دەيتوانى پەيامى ئىنجىل. وە گشت كارى خزمەتى خۆشەويستى بەفرىشتەکانى
ئاسمانى بسپىرىت. يان دەيتوانى ھەرئامىرىكى دى بۆ ئەنجامدانى مەبەستى بخاتە كار،
بەلام ئەو مروڤى ھەلپژارد بۆ ئەنجامدانى ئەو كارە. بۆ ئەوەى لەگەل خوى، لەگەل
مەسیح، وە لەگەل فرىشتەکاندا مروڤ بين بە ھاوکار، تا بتوانن بين بە ھاوبەش
لەبەرەكەت و لە شادى و لە گەشەى گيانى كە لەم خزمەتە گەورەيە بە ئەنجام دى
{KB 58.2}

ئىمە لە رىي زەحمەت و ئازارەکانى مەسیح-ووە بوين بە ھاوبەشى ئەو. ھەركارىكى لە

خوبوردن له پیناوی خزمهت به خه لکی دی گیانی چاکه له مروڤدا به هیژ دهکات، ده پکات به هاو په یمان و له رزگار کهری جیهان نریکتری ده خاته وه، نه و که “ده وله مهنه بوو، له پیناوی ئیوه دا بووه هه ژار، هه تا ئیوه به هه ژاری نه و ده وله مهنه بن” (۲ کورن سووس ۸: ۹)، وه هه تا ئیمه کار نه که یین به و جوړه ی که مه به ستی خودایه له دروست کردنی مروڤ، ژبان {KB 58.3}. به ره که تی بو ئیمه نابیت

نه گهر تو کار بکه ییت وه کو مه سیح نه خشه ی ده کئ شئ و شاگرده کانی ده یکه ن، وه ی شئ واو بگه ری ئیته وه بو خودا. هه ست به پیوستی تاقیکردنه وه ی اخالکی دوپراو و سه ر قوولتر و زانستی به رینتر ده که ی له نیازی ناسماندا. برسی و تینووی چاکه ده بیت، له خودا ده پارئیتته وه که بروات به هیژ بکات، وه گیانت به قومی فراوانتر له سه رچاوه ی رزگاری نایدات. هه ر به ره کانی و تهنگو چهله مه یه ک که تووشت بی ن ری نوئیت ده که ن به ره و وو شه ی پیروزی خودا و دووعا و نوئژ، وه نیعمه ت وزانستی مه سیح-دا گه شه {KB 58.4}. ده که ییت و گه و ره ده بیت، تاقیکردنه وه ی به نرخت ده ست ده که ویت

گیانی له خوبورد، ره و شتی قوولی و، پته وی و، پاکی، مه سیحیه تی وه رده گری، ناشتی و به ختیا ری ده هی ئی بو هه ل سوورئنه ری، ناره زوو به رز ده کاته وه و ماوه به ته نه لسی نادات، نه وانه ی به م جوړه له مه شقی نیعمه تی مه سیحیه تیدا بن، گه و ره و به هیژ ده بن بو کار کردن له پری گای خودا. دیتی روون، بروای پته و، له دووعا و نوئژ دا هیژی زیادترین ده بی. گیانی خودا به سه ر گیانیاندا ده سوورئته وه و ناوازی ک په خش ده کات که له گه ل ناوازی ناسمانیدا سازگاره، نه وانه ی ژبانی خوبان ته رخان ده که ن بو کو ششی په ک له {KB 59.1}. پیناوی سوودی خه لکی تر دا، نه وان له راستیدا کار بو رزگاری خوبان ده که ن

ته نها ری گه بو گه و ره بوون له نیعمه تدا نه وه یه که به پاکی و دل سوژی کار بکه یین، له و کاره ی که مه سیح پی سی پار دووین، وه نه و په ری هه ول و توانامان بخه یینه کار بو یارمه تیدانی نه و که سانه ی که پیوستیان به یارمه تی ئیمه هه یه . هیژ له کار و مه شق کردندا دروست ده بی، چالاکي مه رچی ژبانه . نه وانه ی هه ول ده دن ژبانی مه سیح پیاریژن به قوبه لکردنی به ره که ت که بو بان دی له ری ئی نامی ری نیعمه ته وه “بی نه وه ی هیچ کاری ک بو مه سیح بکه ن، وه کو نه وانه ن که ده یانه وی بخون و بژین بی نه وه ی کار بکه ن. نامی ری گیانی-ش هه روه کو نامی ری جیهانی سروشتی، لاواز و خراب ده بی نه گه ر نه خری ته کار. نه و مروڤه ی نه ندانی له شی خو ی به کار نه هی ئیت به زووی هه موو هیژی به کار هی نانیان وون ده کات، هه ر به و جوړه نه و مه سیحیه ی که نه و هیژه ی خودا پی سی به خشیوه نه یخاته

کار، نهک ته‌نھا له گه‌وره بوون راده‌وه‌ستی، به‌ل‌کو نه‌و هئ‌زه‌ی که ئی‌ستا هه‌یه‌تی له {KB 59.2}. ده‌ستی ده‌دا

خودا کل‌ئ‌سای کردووه به نام‌ئ‌رئ‌ک بۆ‌رزگاری مرۆ‌ف، فه‌رمانی راگه‌پاندنی ئینجیلی بۆ سه‌رتاسه‌ری جیهان پئ‌ سپاردووه. ئە‌م فه‌رمانه‌ پئ‌‌ویستی سه‌رشانی هه‌موو مه‌سیحیه‌که، هه‌ر که‌سئ‌ک به ئە‌ندازه‌ی هه‌ول و توانای له سه‌ریه‌تی ئە‌نجامی فه‌رمانی خودا بدات، چونکه ئە‌و خۆشه‌ویستییه‌ی که مه‌سیح بۆ‌ی ده‌رخستین به‌ته‌واوی فه‌رزدارمان ده‌کات رووبه‌رووی ئە‌وانه‌ی که هئ‌شتا تامی رزگاریان نه‌چه‌شتووه. خودا رووناکی به ئی‌مه‌ داوه نه‌ک هه‌ر به‌ته‌نھا بۆ‌ خۆمان، به‌ل‌کو بۆ‌ نه‌وه‌ی به‌سه‌ر ئە‌وانیشدا په‌خشی بکه‌ین. ئە‌گه‌ر گشت په‌یروکه‌رانی مه‌سیح به‌ ئاگا بوونایه له ئە‌رکی سه‌رشانیان، ئە‌مرۆ‌ ده‌بوايه له جیاتی چه‌ند که‌سانئ‌ک به هه‌زاران خه‌ریکی ب‌لاو‌کردنه‌وه‌ی په‌یامی ئینجیل بوونایه له وول‌اتانه‌ی که نازان مه‌سیح بۆ‌رزگارکردنی مرۆ‌فایه‌تی هاتووه، وه ئە‌وانه‌ی که خۆیان ناتوان به‌م کاره هه‌ستن، ده‌توانن به‌مال و به‌کرده‌وه و نوێ‌ژیان له وول‌اتانی مه‌سیحیدا له گه‌رانه‌وه‌ی {KB 59.3}. خه‌ل‌کی بۆ‌رئ‌گای خودا پشتگیری بکه‌ن

ئ‌ی‌مه‌ پئ‌‌ویستیمان به‌وه نییه‌ پرۆین بۆ‌نه‌و وول‌اته‌ دوورانه‌ی که خوداوه‌ند ناسن و خزمه‌ت به مه‌سیح بکه‌ین، یان چوار چئ‌‌وه‌ی ته‌نگی مال‌ه‌وه‌مان که تئ‌دا ده‌ژین به‌جئ‌ی به‌ئ‌لین، له و شوێ‌نانه‌ی که پئ‌‌ویسته ئ‌ی‌مه‌ کاری تئ‌دا بکه‌ین یان هاتوچۆ‌ی ده‌که‌ین ده‌توانین له‌وئ‌ خزمه‌تی خۆمان به مه‌سیح بکه‌ین، له‌مال، له شوێ‌نی کار، له کل‌ئ‌سا، له ئ‌ی‌و ئە‌وانه‌ی که {KB 60.1}. تئ‌که‌ل‌اویان ده‌که‌ین، ئە‌وانه‌ی که سه‌وداو مه‌مه‌له‌مان له‌گه‌ل‌یاندا هه‌یه

رزگار که‌رمان به‌شی زۆ‌ری ژبانی له سه‌رزه‌وی له دارتاشی خانه‌یه‌کدا له شاری ناسیره به‌سه‌ر برد فریشته‌کان خزمه‌تیان ده‌کرد شانبه‌شانی جوتیاران وکرئ‌کاران ده‌رۆ‌بشت بئ‌ گوئ‌دانه جئ‌گا و پله و پایه‌یه‌کی تایه‌تی. به‌و په‌ری ئ‌ارامی و راست و دروستیه‌وه له پیشه ساکاره‌که‌یدا په‌یامی خۆ‌ی ئە‌نجام ده‌دا، وه هه‌ر به‌و جۆ‌ره‌ش بوو کاتئ‌ک نه‌خۆشی چاک ده‌کرده‌وه یان له سه‌ر شه‌پۆ‌له بئ‌ ئ‌ارامه‌کانی ده‌ریا جه‌لیل هاتوچۆ‌ی ده‌کرد. هه‌روه‌ها ئ‌ی‌مه‌ ده‌توانین له ساده‌ترین پیشه‌دا وه له نزمترین پایه‌ی ژبانه‌دا له‌گه‌ل عیسادا پرۆین و {KB 60.2}. کاربکه‌ین

پۆ‌لس پئ‌‌غه‌مبه‌ر ده‌ل‌ئ‌ی “پئ‌‌ویسته هه‌ر یه‌که به‌و شی‌وه‌یه به‌ئ‌ئ‌ته‌وه له‌گه‌ل خودا که تئ‌یدا بووه کاتئ‌ بانگ کراوه” (۱ کۆ‌رنسۆ‌س ۷: ۲۴)، بازرگان ده‌توانئ‌ کاروباری به‌رئ‌گه‌یه‌کی وا هه‌ل‌سوورئ‌ئ‌ت که گه‌وره‌یی خۆ‌ی شکۆ‌مه‌ند بکات ئە‌گه‌ر ده‌ست پاک بئ‌ت له کاره‌که‌یدا

برواکهی بهرئته ناو هه موو مامه له په کیه وه وه جه وه هری مه سیح له گشت ره فتاری کیدا ده ربخات. پئشه ساز ده توانی سهر راست و بهرئز بیئت، نوئنه ری خودا وه ندی بیئت که زه حمه تی ده کئشا و په یامی له ساده ترین و بچوکتین پیشه دا ده گه یاند. بهم جوړه پئو بیسته له سهر ههر په کئک که به ناوی مه سیح ناوده بری کاری وا نه نجام بدات که خه لکی دی به یینی کاره باشه که ی رابه ر و نموونه بن بو شکومه ند کردنی دروستکه ر و رزگار که ریان. گه لئک که س له پئشکه ش کردنی خزمه تیان به مه سیح بیانوو ده هئنه وه که گواپه وه کو خه لکی دی خاوه ن به هره و سه ليقه ی نایاب نین. لای هه ندی کیان باوه رئک بووه به باو که خو ته رخان کردن بو خزمه تی خودا به هره ی تاییه تی و توانا و سه ليقه یه کی وای پئو بیسته که ته نها که سانی کی تاییه ت هه یانه “به لام نه م بیره رئک ناکه وئت له گه ل نه و پهنده ی که مه سیح هئ نایه وه” کاتئک که ناغا نوکهره کانی بانگ کرد، به ههر په کئک له وان {KB 60.3}. (کاری کی سپارد که تاییه ت بوو بو نه و (مه ر قوس ۱۳: ۳۴

نه گهر ئمه گیانی خوشه و بیستمان هه بی ده توانین ههر فه رمانی کی ژبان هه رچه نده نزمیش بیئت نه نجام بده ی “وه کو بو خودا” (کول-وس ۳: ۲۳)، نه گهر خوشه و بیستی خودا له گه ل ماندا بیئت، له ژبانماندا ده رده که وئت، بوئی خوشی مه سیح-ی لی هه لده ستی، {KB 61.1}. کارتئ کردنمان له سهر خه لکی دی ده بیته مایه ی به رز بوونه وه ی به اختیار بیان نابئ چاوه رئی هه لی گه وره، یان به هره و توانای زور بکه ی تا کو بتوانی خزمه ت به خودا بکه یه ت. نابئ بیر له وه بکه یته وه که خه لکی چی ده لئن ده رباره ی تو، نه گهر ژبانی روظانه ت گه واه ی بدات له سهر پاکی و راستی و چه زکردنت به خزمه تی خه لکی و سوود و {KB 61.2}. چاکه یان، نه وه هه ول و کو ششت به خو رایی ناچیئت

ساده ترین و هه ژارترین که س له شاگردانی عیسا ده توان مایه ی خئر و چاکه بن بو خه لکی دی. ره نگه هه ست نه که ن به ههر چاکه یه کی تاییه تی که ده یکه ن، به لام به کار تی کردنی نا ناگیان شه پولی خئر و چاکه بلاو ده که نه وه، وه له وانه یه هه رگیز به نه نجامی پیروزی نه م کارتئ کردنه نه زانین تا نه و روژه ی خودا پاداشتیان ده داته وه. نه م جوړه که سانه گوئ ناده نه راده ی نه و سهر که و تنانه ی که له ژباندا پئی ده گن، به هئمنی ده روئه پئشه وه، نه و کاره ی که ده سه لاتی خودا بو یان دیاری ده کات به راستی و پاکی نه نجامی ده دن، ژبانیان پووچ و بی هووده نابئت، زورتر و زورتر پئده گن هه تا ده بن به هاووئنه ی مه سیح و نموونه ی نه و، پئکه وه له گه ل خودا کارده که ن له م ژبانده دا، هه روا شیاو ده بن {KB 61.3}. بوکاری به رزتر و شادی و پاکی له ژبانی نه و جیهانه ی تردا

۱۰ - ناسینی خودا

رئیگا زورن که خودا تییدا ههول دهدات خوی به ئیمه بناسینی و بمان کات به هاوہشی خوی. سروشت بی وچان له گهل ههست وهوشمان دہدوی، ئه قین و شکوی خودا که له ریی کاره کانیه وه دہدہ کون کار له سہر هہر دلئیکی کراوه دہکات، پراگہ یاندن و پەپوہندیه کانی خودا له ریی شتہ کانی سرووشته وه دہتوانین بیان بینین بیان بیستین، کئی لگہ سهوزہ کان، درہ ختہ بهرزہ کان، خونچہ و گولان، هاتوچوی هہور، باران بارین، هازہی چہم، مہزنی ناسمان، هہموو له گهل دللمان دہدوی، بانگمان دہکەن بو ناشنابوونی خودای دروست کہریان رزگار کہرمان نموونہی دہرسہ به نرخہ کانی له نیو سرووشتدا دہهئناپہ وه، وه کو دار و مہل و گول و دول و گرد و گوم و جوانی ناسمان، دہببہستن به رووداوه کانی ژبانی روظانہی دہورہ پشتمان کہ هہموو پەپوہست بوون له گهل ووتہ کانی خودا تا له بیر نہ چنہ وه له نیو گیر و گرفت و کاری سہختی ژباند. خودا دہپہوی کاره کانی پەسہ ندبن له لاین مندالہ کانیه وه تا شاد بن به و جوانیہ ساکار و هئمنہی کہ مالی زہویمانی پی رازاندوتہ وه، چونکہ ئه و دلداری جوانیہ، به تاییہتی جوانی رہوشت کہ پەسہند دہکات به سہر هہموو جوانیہ کی دہرہ وه بییدا، ئه و دہپہویت {KB 62.1} ئیمه پەروہردہی پاکی و سادہی بین وه کو جوانی گول

ئہ گہر ئیمه باش سہرنجی کاره کانی خودا بدہین زور دہرسی گرنگیان لئوہ فئر دہبین له گوئی رایہلی و باوہر هہر له ئہستی رہ کانی ناسمانہ وه بیگرہ کہ به درئی ژایی تہمہنی روظگار به دواي مہداری دیار کراوی خو باندا له سورنہ وه دان، تا هہر ئہ تومئیکی (زہرہ پەکی؟) بچووک له جیہاندا گوئی رایہلی له ویستی دروست کہریا دہکەن خودا باپہخ دہدات به هہر شتیک کہ دروستی کردووہ و دہیان پارینی. خودا کہ جیہانی له ژمارہ به دہر له ناسمانی بہرل او دا رادہ گریت، له هہمان کاتدا به تہنگ ویستی چولہ کہ پەکی بچووکہ وه دئت کہ بی ترس دہ جریوینی. کہ زہحمہت کئشان دہروین بو سہرکاری روظانہیان... خہریکی دووعا و نوئیژن... له نیو جئگادان... له خہو هہلدہستن، کاتئ دہول ہمہند سہرگہرمہ به میوانی و ئاھہنگہ وه له کوشکہ کہیدا، کاتئ هہزار مندالہ کانی کؤدہ کاتہ وه له سہر سفرہ خالیہ کہی تا نانی پرووتیان به سہردا دابہش بکات، هہر پەکہیان به سوز و بہزہ پپہ وه له لاین باوکی ناسمانی پەوہ به وردی سہیردہ کری، فرمئسکئیک نیبہ کہ برئی ژری و خودا {KB 62.2} نہ بیئت، زہردہ خہنہ پەک نیہ ئه و ناگای لی نہ بیئت

ئەگەر ئىمە بە تەواۋى پروامان بەم ھىز و توانايە رھەبىت گشت پەرىشانىە كانمان دەپرەۋىنەۋە و نامىن، ژيانمان ئەۋەندە بى ھىۋا نابى ۋەك ئىستا، چونكە ھەموو كار و بارمان بچووك يا گەۋرە دەدرىنە دەست خودا كە بى گىر و گرفت جى بەجى دەكات، ئەوسا گيانمان دەحەسئەۋە و نارام دەپىن كە دەمىكە خۇمان وانەدپوۋە. كاتىك كە بە جوانى دلرفىنى زەۋى ھەستت شاد دەبى، بىرت لاي ئەۋ جىھانەى تىر بىت كە دىت، جىھانىك كە ھەرگىز گوناھ و مردن نانسى، سايەى نەفرىن نايگرىتەۋە، جوانتر و شكودارترە لە ھەر ۋىنەيەك كە خەيالى تۆ دەتوانى بىكىشىت. ئەمە لە ديارىيە جۇراۋچۇرەكانى خودا لە سرووستدا تەنھا ترووسكەيەكى كەم لە شكۆمەندىەكانى ئەۋ دەپىن، ھەر ۋەكو دەلئى "چاۋ نەى دپوۋە گوئى نەبىستوۋە ، بە بىردا نەھاتوۋە، ئەۋ شتانەى كە خودا نامادەى كردوون بۆ {KB 63.1}. (ئەۋانەى خۇشيان دەۋى" (۱ كۆرنسۇس ۲: ۹

ھونەر مەندان سرووشت ناسان گەلئى شتپان ھەيە كە يىلئىن دەربارەى سرووشت، بەلام ئەۋەى كە ئەۋبەرى خۇشى لە جوانى سرووشتى زەۋى دەپىنئى خواناسە، چونكە كارى دەستى باۋكى تىدا دەناسئەۋە، ۋە لە گول و دەۋەن و درەختدا خۇشەۋىستى خودا ھەست پىدەكات، ھىچ كەس ناتوانى بە تەواۋى لەماناى كەژ و دۆل وچيا بگات ئەگەر {KB 63.2}. ۋەكو دەپرېنى خۇشەۋىستى خودا سەپريان نەكات

خودا لە پىنى بايەخ دان و كارتىكردنى گيانى خۇبەۋە لە سەر دللمان دەمان دوئىنى . ئىمە دەتوانىن لە روداۋەكانى ژيان گۇران كارىيەكانى رۆژانەى دەۋر و پشتمان دەرسى بە نرخ لە خۇشەۋىستى خودا ۋەربگرىن ئەگەر تەنھا دللمان بكەينەۋە بۆ پىنپان، ھەر ۋەكو داۋد ۋەسفى دەكات و دەلئى "زەۋى پىرە لە چاكەى خودا ، ۋە، ھەر كەس زانا بىت ھەستى پى دەكات دەى {KB 63.3}. (پىنئىت، ئەوسا لە مېرەبانى خۇشەۋىستى خودا تى دەكات" (سروود ۳۳: ۵، ۱۰۷، ۲۳

خودا لە ۋتەكانىدا لەگەل مان دەدوئى، بەشىۋەيەكى پروون وناشكرا تىدا سىفاتی خۇى، رەفتارى لەگەل مروف، ۋە كارى مەزىنى رزگار كردنى مروف دەردەخات. مىژۋوى باۋكان و پىغەمبەران و پىيا و چاكانى ئىنى كۆن لەبەر دەمماندا كراۋەيە، كە ئەۋانپىش مروف بوون "ۋەكو ئىمە لە زىر بارى نازاردا بوون" (ياقوب ۵: ۱۷)، لە ھەل و مەرجى سەختدا ۋەكو ئىمە زەحمەت كىش بوون، لە زىر بارى ھەلغىۋاندىندا بوون و ۋەكو ئىمە كەۋتن، پاشان ھەلسانەۋە و سەر كەۋتوۋ بوون لە پىنى يارمەتى و نىعمەتى خودا. ئىمە كە ئەۋان دەپىن ۋرەمان لە تىكۆشان بەدۋاى راستى و دروستىدا بەرز دەبىتەۋە. كە لە سەر تاقىكردنەۋە بە نرخەكانىان دەخوئىنەۋە، خۇشحال بوونپان لە پرووناكى و خۇشەۋىستى و بەرەكەتدا،

ئەو كارانەى كە كەردىان، ئەو گىانەى كە دەريان خست، ئەوسا گىرى ئارەزووبەك لە دلماندا كۈپە دەسئىئى و كە دەخووزىن وەك ئەوان بىن لە رەوشتدا، وەك ئەوان لە گەل خودا رى {KB 64.1}. بىكەين

عيسا دەربارەى پەيامى كۆن ووتى "ئەو كە شاپەتى بۆ من دەدات" (يۆحەننا ۵: ۳۹)، ئەم ووتەى لە ئىنجىل دا زىادتر راستى دەركىئىئىت. مەسىح-ى رزگار كەر جىئى هيوامانە بۆ ژيانى هەمىشەى، بەلى هەموو پەرتوو كى پىرۆز لە بارەى مەسىح-ەو دەدوى. هەر لە ووتەى يەكەمى "دروست بىنەو" كە دەلئى "بىئ ئەو شتانەى كە دروست بوون هېچى دروست نەدەبوون." (دوا بەلئىن ۲)، تا دەلئى "سەير كەن من بەم زوانە دىم" ئىمە لە سەر كارەكانى دەخوئىنەو و گوئى لە دەنگى دەگرىن. (يۆحەننا ۱: ۳، دەر كە و تىن ۲۲: ۱۲)، ئەگەر {KB 64.2}. بتهوى ئاشنايت لە گەل مەسىح دا پىويستە پەرتوو كى پىرۆز بخوئىنەو

هەموو دلئى پىركە لە ووتەى خودا، ئاوى زىندوو تىنووت دەشكىئىئى، نانى زىندووئى ئاسمانى تىئىرت دەكات. عيسا رايگەياندا "ئەگەر لە لەشى رۆلەى مروف نەخون و لە خوئىنەكەشى نەخونەو ژيان لە دەرووتاندا نابئىت." (يۆحەننا ۶: ۵۲)، پاشان ماناكەى رپوونكر دەو و ووتى "ئەم ووتانەى من كە لە گەل تاندا پىيدەدوىم، ئەوان گيانن، ئەوان ژيانن." (يۆحەننا ۶: ۶۳)، هەر وەكو چۆن لەشمان دروست دەبئىت بەوئى دەخوئىن و دەخوئىنەو؛ كە ئەمە ياسامان و گەشەى سرووشتە، هەمان ياسا لەمان و گەشەى گيان-پشدا هەيە؛ كە بە هەمان جور گيانمان پىئ دەگات و گەشە دەكات بەو خوراكە تاقىكر دىنەو رپووحىانەى كە پىئى {KB 64.3}. دەدەين

بابەتى رزگار كەردن يەكئى لە و بابەتانەى كە فرىشتهكان حەز دەكەن بەوردى بىينن، كە سروود و زانستىه كى بىئ و وچانى هەتا هەتايە بۆ رزگار بوون، ئايا ئىستا شايانى بىرى وورد و لىكۆلئىنەوئى قوول نىيە؟ خۆشەو بىستى رەحمەتى بىئ سنوورى مەسىح، لە خۆبوردن و قورىانى گەورەى لە پىئاوى ئىمەدا، تىئ رامان و شىكر دىنەوئىه كى قوولئى دەوى. ئىمە پىويستە توئىژىنەوئى زۆر لە سەر سىفاتى رزگار كەرمان بىكەين وە پتر بىر لە پيامى خۆشەو بىستى و رەحمەتى ئەو بىكەينەو كە هات بۆ رزگار كەردنى ئادەمىزاد. كاتىك كە ئىمە پروانينە ئەم بابەتە ئاسمانيانە، ئەقین و پروامان بەهئىز ترو دووعا و نوئىژمان لای خودا وەرگىراوتر دەبئىت، چونكە زۆرتر لە گەل خۆشەو بىستى و باوهردا تىكەل دەبىن. باوهرمان پتەوتر دەبئىت بە عيسا و تاقى كەردنەوئى زىندووئى رپوژانە بەهئىز و تواناى رزگار كەردنى و {KB 65.1}. رىگاي گەرمانەوئى خەلك بۆلاى خودا لە رىگاي مەسىحەو

کاتیئک ئیئمه بیر ه له ره وشتی ته واو به رزی رزگار کهرمان ده کهینه وه، ئاره زوو ده کهین به ته واوی بگورئین و له ویئنه ی پاکئی تی نه ودا نوئ بینه وه، گیانمان پتر برسی و تینووی له به کچوونی نه وه بیئ. هه رچی زورتر بیرمان لای مه سیح بی پتر له سه ر نه وه ده دوئین بو که سانی ده ور و پشتمان و پیشانیجهانی ده دهین. ووته ی پیرۆزی خودا له په رتووکه پیرۆزه کانداهه بوزاناکان نه نوسرابوون، به پیچه وانه وه، ته رخان بوون بوخه لکی ساده. راستیه مه زنه کان که پیویستن بو رزگاری وه کورۆژی رووناک تیئدا به یان کراوه تا هیچ کهس به هه له دا نه چئی وری وون نه کات، جگه له و که سانه ی که دوا ی قه زاوته ی خویمان {KB 65.2}. ده کهون له جیاتی ویستی روون و ئاشکرای خودا

ئیئمه نابئ چاوه رئی نه وه بین که له ریگای خه لکه وه فیربین که په رتووکه پیرۆزه کانی چیمان فیئ ده کهن، به لکو پیویسته خویمان ووته کانی خودا بخوئینه وه. چونکه نه گه ر ئیئمه ماوه بدهین خه لکی دی کاری بیرکردنه وه مان نه نجام بدهن، نه مه ده بیئته هوی ئیفلیج کردنی وزه و چالاک ی بیرمان، توانای گیانمان به ره و مردن ده بات. هیئزی به نرخ ی بیر و هوشمان نه گه ر بو مه شق و لی کولینه وه له بابه تی شایسته ی وادا به کار نه هیئیریئ، له گه ره بوون راده وهستی و ناتوانئ په ی به مانای قوولی ووته ی خودا به ریئ. به لی کولینه وه و برارورد کردنی بابه ته کانی ئینجیل له گه ل په رتووکه پیرۆزه کانی دی و نایه ت له گه ل نایه ت و بابه ته گیانیه کان له گه ل په کدی بیری مروئف به توانا و فراوان ده کات نه گه ر له م مه شقه دا به کار {KB 65.3}. بهیئیریئ

هیچ کاریئک وه کو خوئیندنه وه و لی کولینه وه ی ووته کانی خودا بیر و هوش به هیئز ناکات، هیچ شتیئک وه ک بیرکردنه وه له راستیه قبول و پاکه کانی په رتووکی پیرۆز بیر و نه قل پیئناگه یه نی و به رز ناکاته وه. نه گه ر ووته کانی خودا به وردی وه کو پیویست بخوئیریئته وه، فراوانی بیر، و به رزی ره وشت، و پته وی وری تیئدا ده دۆزیتته وه، که به ده گمه ن له م {KB 66.1}. روژگار ه دا ده بیئین

خوئیندنه وه ی په رتووکی پیرۆز به په له که لکی که می لی وهرده گیریئ، له وانیه به کئیک ته واوی ئینجیل بخوئینیئته وه، به لام سه رکه وتوو نابئی له به دیکردنی جوانیه کانی یان له مانای قوول و شاراره ی تی ناگات، خوئیندنه وه ی نایه تیئک به لی تیگه یشتته وه له ماناکه ی وله په یوه ندی به پلانی رزگارکردنی مروقه وه، گه لئیک به که لک و به نرختره له خوئیندنه وه ی چهنده شئیکی نه وه په رتووکه که نه توانی بیر و رایه کی روون له سه ر مه رامئیک یان شیکردنه وه په کی پۆزه تیغی لی به ده ست بیئییئ. که واته ئینجیله که ت له گه ل خوت

هه‌ل‌گره، که‌ی هه‌لت بو هه‌ل‌که‌وت بیخوئنه‌وه، وته‌کانی له بیرتا بچه‌سپینه و له بیرى مه‌که، ته‌نانه‌ت کاتیک به‌رئ‌گادا ده‌رۆیت، ده‌توانی نایه‌تیک بخوئینه‌وه و له یادتدا بیه‌ل‌یه‌وه. ئی‌مه ناتوانین ئە‌قل و دانایی به‌ ده‌ست به‌یئین به‌یئ خوئندنه‌وه‌ی په‌رتووکی پیروژ به‌ تئیبینی ورد و دلی پر له دووعا و نوئژه‌وه نه‌بئت. چهنده‌شیکی په‌رتووکی پیروژ له راستیدا نه‌وه‌نده‌روون و ساده‌یه که‌ مروّف بو تئگه‌یشتن لیان به‌ هه‌له‌دا ناچئت. به‌لام به‌شه‌کانی دی ماناکانیان قوول‌ه و به‌چاو پی‌خشان‌دئیک ده‌رناکه‌ون، ده‌بئ ئایه‌ت له‌گه‌ل ئایه‌ت به‌راورد بکرئت، لی‌کۆل‌ینه‌وه‌ی ورد و بیرى پاکی نوئژ و دووعای ده‌وی. خوئندنه‌وه‌ی ئە‌م جوړه به‌خئیر و چاکه‌ی فراوان بۆمان ده‌گه‌رئته‌وه. وه‌ک چۆن ئە‌وانه‌ی به‌دوای به‌رده‌گرانبه‌هاکاندا ناوجه‌رگی زه‌وی ده‌گه‌رئین و ده‌کۆل‌نه‌وه، هه‌روه‌ها ئی‌مه‌ش پی‌ویسته له‌ ووته‌کانی خودا به‌دوای گه‌نجی شارراوه‌دا بگه‌رئین تا ئە‌وه‌راستیه به‌نرخ و به‌هایان بدۆزینه‌وه که‌ ونن له‌به‌ر چاوی ئە‌وانه‌ی په‌رتووکی پیروژ به‌په‌له‌ چاو پی‌خشان‌دنی سه‌رپئی یه‌وه ده‌خوئندنه‌وه. ئە‌گه‌ر بیر له‌ ووشه‌کانی مه‌سیح بکه‌ینه‌وه به‌ووردی له‌ دل‌ماندا، وه‌ک {KB 66.2}. روبراری هه‌ل‌قول‌او‌ی سه‌رچاوه‌ی ژبانن

نابئ ئینجیل هه‌رگیز بئ دووعا و نوئژ بخوئندرئته‌وه، به‌ر له‌ هه‌له‌دانه‌وه‌ی په‌ره‌کانی پی‌ویسته نوئژ بخوئندرئته‌وه، به‌ر له‌ هه‌له‌دانه‌وه‌ی په‌ره‌کانی پی‌ویسته ئی‌مه‌ پرووناک کردنه‌وه‌ی له‌ روحی پیروژ داواکه‌ین، که‌ی داخوازی کرا ده‌درئت کاتیک نه‌ته‌ئیل هات بو لای عیسا، رزگارکه‌ر ده‌رباره‌ی ئە‌و ووتی “بیین! ئیسراییلیه‌ک که‌ به‌ راستی فئیل و گزی تئیدا نی‌یه.” نه‌ته‌نایی پئی ووت له‌ کوئ من ده‌ناسی؟ عیسا له‌ وه‌لامدا ووتی “پئش ئە‌وه‌ی فیلیپ تو‌بانگ بکات، کاتیک له‌ ژئیر داره‌نجیره‌که‌دا بوویت، من تو‌م دی.” (یۆحه‌ننا ۱: ۲۷، ۲۸)، هه‌روه‌ها عیسا ئی‌مه‌ له‌ خه‌لوه‌تگای دووعا و نوئژدا ده‌بینئت ئە‌گه‌ر ئی‌مه‌ به‌ دوایدا {KB 66.3}. بگه‌رئین و داوای پرووناکی لی‌که‌ین بو ناسینی راستی

فریشته‌کانی جیهانی پرووناکی له‌گه‌ل ئە‌وانه‌دان که‌ به‌ ملکه‌چی یه‌وه داوای یارمه‌تی {KB 67.1}. “رئ پی‌شان‌ده‌ری پیروژی ئاسمانی” ده‌که‌ن

رۆحی پیروژ، رزگارکه‌رمان مه‌زن و شکۆمه‌ند ده‌کات، کاری ناساندنی مه‌سیح و پاکی و راستی و دروستی ئە‌و، رزگارکردنی مه‌زن که‌ ئی‌مه‌ به‌هۆی ئە‌وه‌وه ده‌ستگیرمان ده‌بئت. له‌ باره‌یه‌وه ده‌ل‌ئ “ئە‌و له‌منه‌وه پئی ده‌گات، وه‌ پئشانی ئی‌وه ده‌دات،” (یۆحه‌ننا ۱۶: ۱۴) رۆحی پیروژ ته‌نها مامۆستای کاریگه‌ر که‌ ده‌توانی راستی ئاسمانیمان فئیر بکات، خودا چ‌بایه‌خئیکی گه‌وره‌ی به‌ نه‌ژادی مروّف داوه‌ که‌ رۆله‌ی خۆی پی‌شکه‌ش کرد تا بمرئ بۆمان و رۆحی

{KB 67.2} .خۆی تهرخان دهکات تاپیئت به مامۆستا وری پيشاندهری هه‌میشه‌يمان

۱۱ - نوٲر گفٲوگۆیه له گهل خودا

خودا له رڀگه ی سرووشت و ئاشکرا بوننه وه، له رڀی به تنگ هاتتیه وه، وه به هۆی کارتڀکردنی گیانی له سه رمان، له گهل مان ده دوی، به لام نه مانه بهس نین، ئڀمهش له پڀناوی نه وه ی وزه و ژبانی گیانیمان هه بڀ ده بڀ نه وه ی له دلماندا هه یه بۆ خودای هه لپرڀژین و له گهل ی بدویین. رهنگه هۆشمان به ره و لای نه و بروت، له وانیه بیر له ره حمهت و به ره که تی کاره کانی بکه یه وه، به لام نه مانه هڀچی گفٲ و گۆی راستی نییه، ئڀمه بۆ گفٲوگۆ کردن له گهل خودا پڀویسته شتڀکمان هه بڀ که بلڀین به و سه بارهت به رووداوو راستیه کانی ژبانمان. نوٲر بریتیه له کردنه وه ی دل بۆ خودا، هه ر وه کو چۆن بۆ هاوری به ک. پڀویسته نییه له پڀناوی نه وه دا بڀت نه وی پڀ ئاگادار بکه یه وه که ئڀمه چۆن، به لکو ده بڀ بۆ نه وه بڀت که ئڀمه بتوانین له پڀناوی نه وه دا بڀت نه وی پڀ ئاگادار بکه یه وه که ئڀمه ج {KB 68.1}

چۆن، به لکو ده بڀ بۆ نه وه بڀت که ئڀمه بتوانین له پڀت و به ره که تی نه و وه رڀگرن. نوٲر {KB 68.2} خودا بۆ ئڀمه نا هڀئڀته خواری، به لکو ئڀمه بۆ لای نه و به رز ده کاته وه

کاتڀک عیسا له سه ر زه وی بوو شاگرده کانی فڀرکرد که چۆن نوٲر بکه ن، رڀنوڀنی کردن که پڀداویسته کانی رۆژانه یان به رنه لای خودا، وه گشت نیگه رانی و دل په رڀشانیان بکه نه سه ر نه و دل نیای کردن که داخوازه کانیان ده بیسترڀت، نه و دل نیای کردنه وه یه هه روه ها بۆ ئڀمه شه {KB 68.3}

عیسا خوڀی، کاتڀک که له نه و خه ل کدا ده ژبا، زۆر نوٲرڀ ده کرد، لاوازی و پڀویسته کانی ئڀمه ی به هی خوڀی ده زانی، خوڀی له گهل ئڀمه دا کرد به یه ک، بوو به سکالا به رمان، له خودا پارایه وه داوای کرد که زیاده تر هڀزی بداتڀ بۆ روو به روو بونه وه ی فه رمان و تاقیکردنه وه کان. عیسا له هه موو شتڀ کدا نمونه مانه، له ته نگانه دا برامانه “له هه موو رووبه که وه وه ک ئڀمه تاقیکراوه یه. به لام وه کو بڀ گونا هڀک سرووشتی نه و خه تاو گونا هڀ ره تکرده وه، له جیهانی گونا هڀدا به رگه ی نه زهت و ئازارڀکی زۆرری گیانی گرت. نه و له مروڀایه تی خوڀدا نوٲرڀ به کارڀکی پڀویست و گرنگ دانا. له گفٲوگۆ کردن له گهل خودا خوڀشی و ئاسووده یی دۆزیه وه، نه گه ر رزگارکه ری مروڀف، رۆله ی خودا، هه ست به پڀویستی نوٲر بکات، ده بڀ ئڀمه ی لاواز و گونا هڀکار چهن د زیاده تر هه ست به پڀویستی {KB 69.1} نوٲرڀ گه رم و به رده وام بکه ن

باوکی ئاسمانیمان چاوه‌رئی هه‌ل ده‌کات تا به‌ره‌که‌تی خۆیمان پئی به‌خشی. پئی‌ویسته بۆ ئی‌مه که تئیر بخۆینه‌وه له کانی خۆشه‌ویستی له بن نه‌هاتووی ئه‌و، که‌چی چه‌ند سه‌یره ئی‌مه که‌م نوێژ ده‌که‌ین. خودا ئاماده‌یه و چه‌زده‌کات که نوێژی پاکی و راستی له که‌ساس ترین مندالانییه‌وه بیستی، له‌گه‌ل ئه‌وه‌دا له لایه‌ن ئی‌مه‌وه دوو دل‌ییه‌کی ئاشکرا هه‌یه له راگه‌یانندی پئی‌داویستیه‌کانمان به‌خودا، ده‌بئی فریشته‌کانی ئاسمانی چ پیری‌ک بکه‌نه‌وه له خه‌ل‌کی بئی‌چاره و هه‌زار که له‌به‌ر ده‌می تاقیکردنه‌وه‌دان، له کاتی‌کدا دل‌ی خۆشه‌ویستی بۆ پایانی خودا به‌په‌رۆشه بۆیان، وه ئاماده‌یه پتر له وه‌ی داوای ده‌که‌ن یا پیری لئ ده‌که‌نه‌وه پئی‌یان به‌خشی، که‌چی له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا که‌م نوێژ ده‌که‌ن و باوه‌ریان که‌مه. فریشته‌کان چه‌زده‌که‌ن کړنووش به‌رن له‌به‌ر ده‌م خودا دا، وه پئی‌یان خۆشه‌ لئ‌وه‌ی نزیک بن، گفتوگو له‌گه‌ل خودا به‌ به‌رزترین خۆشی خۆیان ده‌زانن. به‌لام مندالانی ئاده‌م که‌ ئه‌وه‌په‌ری پئی‌ویستیان به‌ یارمه‌تی ئه‌و هه‌یه، واده‌رده‌که‌وی رازین به‌وه‌ی به‌ بئی‌ پرووناکی گیانی خودا، وه بئی‌ هاوڕی‌یی کردنی ئه‌و به‌رئ‌گادا پڕۆن. تاریکی و شه‌ری شه‌یتان ده‌ور و خولی ئه‌وانه‌ ده‌دات که نوێژ ده‌خه‌نه پشت گوئی. درۆی کردنی دوژمن هه‌لیان ده‌فریوئی بۆ گونا، چونکه ئه‌وان که‌ل‌ک وه‌رناگرن له و مافه‌ی که خودا پئی‌ داوون له نوێژدا. بۆ ده‌بئی مندالانی خودا نابه‌دل بن له نوێژکردن له کاتی‌کدا نوێژ کلیله له ده‌ستی باوه‌ردا بۆ کردنه‌وه‌ی گه‌نجی‌نه‌کانی ئاسمانی که پرن له سامانی ده‌سه‌لاتداری جیهان. به‌بئی نوێژ هه‌میشه‌یی و کۆشش و پارانه‌وه ئی‌مه له‌مه‌ترسی گه‌وره بوونی که‌مه‌ترخه‌میدا ده‌بین که لاماندا له رئی‌گای راست. چونکه شه‌یتان هه‌میشه له هه‌ول‌دان دایه بۆ خسته‌ کۆسپ و ته‌گه‌ره له سه‌ر ته‌ختی ره‌حه‌می خودا، تا ئی‌مه نه‌توانین به‌هۆی نوێژی پاک و راسته‌وه توانا و {KB 69.2} هه‌ی‌زمان ده‌ست که‌وئی بۆ به‌رگری له هه‌ل‌فریواندن

چه‌ند مه‌رجی‌کی تاییه‌تی هه‌ن که ده‌بئی ئه‌نجام به‌درئ‌ن تاخودا دووعا و نوێژی ئی‌مه بیستی و وه‌لامی داخوازه‌کانمان بداته‌وه، یه‌که‌میان ئه‌وه‌یه هه‌ست بکه‌ین که پئی‌ویستیمان به‌ یارماتی ئه‌وه‌یه. ئه‌و به‌ل‌ئینی داوه “تاو به‌ سه‌ر ئه‌وه‌دا ده‌رژئ‌نم که‌تینووه، وه‌لافا و به‌ سه‌ر زه‌وی وشکدا” (ئه‌شعیا ۴۴: ۳)، ئه‌وانه‌ی به‌راستی تینوو برسی نيعمه‌تی ئه‌ون وه ئاره‌زووی خودا ده‌که‌ن، ده‌توانین دل‌یان بن که تئیر و پرده‌کری‌ن به‌لام پئی‌ویسته دل‌ کراوه بئی بۆ {KB 70.1} . کارتی‌کردنی گیانی پیرۆز، ئه‌گینا توانا و به‌ره‌که‌تی خودا وه‌رناگرت

پئی‌ویستی گرنگ و گه‌وره‌ی ئی‌مه خۆی له خۆیدا به‌ل‌گه و به‌رگریه‌کی زۆر ئاشکرا و پروون له‌به‌ر زه‌وه‌ندی خۆمان، به‌لام ده‌بئی له خودا داوا بکه‌ین کارمان بۆ بکات، ووتی “داوا بکه‌ن، پئی‌تان

ده درئیت ” (مه تا ۷ : ۷) وه “تهو که دهستی به رۆلهی خۆبه وه نه گرت به لکو تهوی له پئناوی {KB 70.2} . (هه موو ئی مه دا به خشی، ئیتر چۆن له گهل تهو هه موو شتی کمان ناداتی؟” (رۆما ۸ : ۳۲ 70.2}

ئه گهر ئی مه گونا هه له دل ماندا رابگرین، یان له ناو هه ر گونا هئ کی ناسراوی خۆماندا به می نینه وه، خودا ده نگمان نایستی، کاتی ک چه وتییه ناسراوه کان راست بکری نه وه، ته وسا ده توانین باوه ر بکه ین که خودا وه لآمی دووعا و نوئ ژه کانمان ده داته وه، هه چ کاتی ک به زانین و لئ هاتووی خۆمان ئی مه رزگارنایین، به لکو شایسته یی عیسا په که رزگارمان ده کات، خوئی نی ته وه که پاکمان ده کاته وه . هه روه ها ئی مه ش ده بی کاربکه ین بو ته نجامدانی مه رجه کانی {KB 70.3} . قوبوول کردن

مه رچی کی دی که نوئ ژ پئی قوبوول و سه رکه وتوو ده بی باوه ره “تهوی که دی بو لای خودا پیوسته باوه ر بکات که خودا هه یه، و پاداشتی ته وانه ده داته وه که به دوایدا ده گهر بن” (عیبرانیه کان ۱۱ : ۶)، عیسا به شاگرده کانی ووت “تهو شتانه ی ئی وه له دووعا و نوئ ژدا داوای ده که ن، دل نیابن که وه ریان ده گرن و به ئی وه ده به خشری” (مه ر قوس ۱۱ : ۲۴) ، ئایا ئی مه {KB 70.4} ته ومان قوبوول ه وه کو له قسه کانیدا؟

متمانیه کی به ربل اوو له بن نه هاتوو، تهوی گفتی داوه راست کار و وه فاداره، کاتی ک ئی مه تهو شتانه ی داوامان کردبوون وه ری ناگرین، هئ شتا ده بی له کاتی نوئ ژ و داوا کردنماندا باوه ر بکه ین که خودا ده ی بیستی وه لآمی ووعا و نوئ ژه کانمان ده داته وه. ئی مه زۆر هه له ده که ین زۆر کورت بینین، گهلئ جار داوای هه ندئ شت ده که ین که به زیانمانه، به لآم باوکی ئاسمانیمان له خۆشه و بیستی بو ئی مه وه لآمی دووعا و نوئ ژه کانمان ده داته وه و ته ومان پی ده به خشی که له چاکه ی هه ره گه وه ری ئی مه یه-که خۆشمان هه ر ئاره زووی ته ومان ده کرد-ئه گه ر بمان توانیا په به چاوئ کی روونا کبووی ئاسمانی هه موو تهو شتانه مان بدیا په به و چۆره ی که هه ن. کاتی ک بو مان ده رده که وی که دووعا و نوئ ژه کانمان وه لآم نادری ته وه، پیوسته سوورین له سه ر په یمانه که مان، چونکه کاتی وه لآمدانه وه هه ر دئیت، وه هه ر به ره که تی خودا وه رده گرین که ته وپه ری پیوستیمان پی هه یه. به لآم ته گه ر بلئین هه میشه دووعا و نوئ ژمان وه لآم ده درئیت ته وه بو چۆره ی که ئی مه ده مانه وی، وه بو ته و شته تاییه تییه ی ئی مه ئاره زووی ده که ین و مه به ستمان، ته مه خۆ هه ل کئ شانه، خودا زۆر داناتره له وه ی هه له بکات، وه زۆر چاکتره له وه ی که درئغی بکات له خیر و چاکه بو ته وانه ی که ری گه ی راستیان گرتوو. دوو دل نه بی له وه ی که پشت به و بهستی، ته گه ر وه لآمی په کسه ر پشت وه رنه گرت ته وه له و شته ی داوات کردوو، پشت به په یمانه دل نیاکه ی

{KB 71.1} .بہستہ “داوا بکھن پئتان دہدرئت

ئہگەر ئئمہ لہگہل ترس و گوماندا راویژر بکھین، یان ھول بدهین تہواوی ئہو شتانہی چارہسہری بکھین کہ ناتوانین بہ روون و ناشکرا بیان بینین پئش ئہوی باوہرمان بہخودا ھئناہی، بہمہ زیادتر سہرمان لئدہشئوی و گئژ دہیین. بہلام ئہگەر ھہستمان بہہی چارہیی و کلؤلئی و ناتہواوی خومان کرد، وہہاتین بؤلای خودا بہو جورہی کہ ھہین، وہ بہباوہرئکی پشت ئہستور بہ مہسیح ئاگادارمان کردوہ لہ پئداویستی یہکانمان، وہ ئہو کہ زانیاریہ کی ہی سنووری ھہیہ، ھہموو شتئک لہ گشت بوونہوہرئکدا دہبینئت، بہ ویست و ووتهکانی لہ سہر ھہموو شتئک فہرمان رہواہیہ، بہ تہنگ گریان و داواکارہکانمانہوہ دئت و دلمان رووناک دہکاتہوہ، لہ رئی نوئژری پاک و راستی لہ پہیوہندیدا دہیین لہگہل ہیری لہ بن نہہاتوودا . ئئمہ لہ وانہیہ بہلگہی ئاشکرمان ھہہئت کہ دہستی رزگارکہرمان بہ سوژ و خووشہویستی و بہزہییہوہ لہ سہرمانہ، بہلام لہ راستیدا وایہ، ئئمہ ھہست بہ دہست لئدانی بینراوی ئہو ناکہین، بہلام دہستی

{KB 71.2} .رہحمہت و خووشہویستی ئہو بہسہرمانہوہیہ

کاتئک کہ دئین بؤلای خودا و داوا رہحمہت و بہرہکەتی ئہو دہکەین، ئئمہش دہہی گیانی لئبوردن و خووشہویستی دلمانی پیر کردہئت، چوں دہتوانین نوئژر بکھین و بلئین “لہ گوناھمان خووش بہ، وہک چوں ئئمہ لہ گوناھنی ئہوان خووش دہیین، کہ خراپہمان بہرانہر دہکەن.” کہچی ھئشتا خومان گیانی لئبوردنمان تئدا نیہ؟ (مہتا ۶ : ۱۲)، ئہگەر ئئمہ چاوہرئئی ئہوہ بین کہ دووعا و نوئژرہکانمان بیستری و پەسەند بکریئت، پئویستہ ئئمہش بہ ھہمان رئگہو بہ ھہمان ئہندازہی کہ ئومئد دہکەین بیہخشرئین، خەلکی دی بیہ

{KB 72.1} .خشین و لئیان خووش بین

ھول وکووشش لہ نوئژدا مہرجئکە بۆ وہرگرتن و وہ لامدانہوہ، ئہگەر ئئمہ بمانہوئ گہشہ بکھین و پئش بکھوین لہ باوہردا ئئویستہ ھہمیشہ نوئژر بکھین، دہہی “سووربین لہ سہر نوئژ” (روما ۱۲ : ۱۲) وہ “ھوشیار و ئاگادارین لہ نوئژدا” (۱ پەترؤس ۴ : ۲)، پەترؤس ئاموژگاری شاگردہکانی دہکرد “ھوشیار و ئاگادارین لہ نوئژدا” (۱ پەترؤس ۴ : ۷)، پؤلس رئ نوئنی دہکات “لہہر شتئکدا بہدووعا و نوئژ و سوپاسہوہ داخوازیہکانت بناسئینہ بہ خودا” (فیلیپہکان ۴ : ۶)، وہ “بہلام ئئوہ خووشہویستانم... لہ رۆحی پیرؤزدا نوئژر بکەن... لہ

{KB 72.2} .(خووشہویستی خودادا خوتان پارئزن” (یہھوزا ۲۰ : ۲۱

نوئژی ھہمیشہ و بہردہوام یہکئتی گیانہ لہگہل خودا، ژیان لہ خوداوہ ھہلدہقولئ بۆ

{KB 72.3} .ئىمه، وه له ژيانى ئىمه وه پاكى و پىرۆزى ده گهړئته وه بۇ خودا

به رده وام بوون له نوئژ كردندا كارئكى گرنگ و پىويسته، رى نه دهى هيچ شتئك رىگرى نوئژت بئت هه موو هه ولئكى خوت بده تا گيانت له په يوه دى هه ميشه پيدا بئت له گه ل عيسا. له ههر هه ولئك كه لك وه ربگره بۇ چوونه جيگاي ناساي نوئژ كردن، نه وانهى كه به راستى داواى گفتوگو ده كهن له گه ل خودا له كو بوونه وهى نوئژدا ده پيئرن، به راست و دروستى به فرمانى خودا هه ل ده ستن، هه زده كهن ده سته ويتان هه بئت له هه موو پيت و بهر كه تئكدا، وه هه ول ده دن له شوئ نئكدا بگيرسئ نه وه كه تيشكى روووناكى خودا له {KB 72.4} . ناسمانه وه وه ربگرن

ئىمه ده بئ به شئ وه يه كى خئزاني نوئژ بكه ين، له هه مان كات نابئ نوئژى ته نهايى كه ژيانى گيانه بخره نه پشت گوئ، گيان ناگه شئته وه نه گهر نوئژ فراموش بكرئت. نوئژى خئزاني يان گشتى جيگاي نوئژى ته نهايى ناگرئته وه، له كاتى نوئژى ته نهاييدا بوارت هه به كه زياد تر دلت بۇ خودا بكه يته وه، وه ههر له لايهن نه وه وه سكلات بيئرن. له نوئژى ته نهاييدا گيان دوووره له ههر كارئ كردنئكى ده وروپشت، وه له ههر هه ل چوون و خرؤشانئك، داواكار به كان به گهرمى و هئ منيه وه ده گاته خودا كه نه ئينه كانى به دى ده كات، وه ههر دووعا و نوئژئك كه له ناخى دل وه هه ل سئ ده بيئستئ، بهر كه تى شيرينى بۇ دئته جوؤش. به باوه رئكى ساده و نارام گيان په يوه نى راده گرئت له گه ل خودا و پرشنگى رووناكى ناسمان بۇ خوى كو ده كاته وه تا هئز و پشتيوانى بئت له شه رى شه يتان، خودا قه لاي پته وى {KB 73.1} . ئىمه يه

نوئژت له ژوورى ته نهاي خوتدا بكه، كاتئك ده ست ده كه يت به كارى روؤزانه ت با دلت به رز بئته وه بۇلاى خودا، ئخنوخ به و جوؤره له گه ل خودا رئى كرد. نه م جوؤره نوئزه بئده نگانه وه ك بوخوردى گولبا و وايه كه له بهر ده مى نيعمه تدا به رز ده بئته وه . شه يتان ناتوانئ به سر نه {KB 73.2} . كه سه دا سر بكه وئت كه به و چه شنه له دل پيدا پالى به خودا وه دابئت

شوئن و كات نيه كه تئيدا پئشكesh كردنى داخوازى شياو بۇ خودا شياو نه بئت. هيچ شتئك ناتوانئ رئ له ئىمه بگرئ له وهى دل مان به رز بكه يته وه له گياني نوئژى راستدا بۇلاى خودا. ئىمه ده توانين له گهرماى هاتوچوؤى سه رجاده كاندا، له گهرمه ي كاروبارى كه سابه تى و بازارگانيدا داخوازى بنئرين بۇ خودا و داواى رئ نوئنى ناسمانى بكه ين، ههر وه ك نه حيميا له بهر دم پادشاي ئارته حشسا داخوازى خوى كرد. ئىمه له ههر كوئيه كدا بين ده توانين په يوه ندى به هئزى خو مان له گه ل خودا بكه ين، ده بئ ده رگاي دل مان

{KB 73.3} به رده وام کراوه بی بۆ مه سیح وه ک میوانی کی ئاسمانی تیپدا بمی ئی ته وه
هه رچه نده له وانیه که ش و هه وایه کی خراپ و بۆگه ن ده وره ی دایین، ناچار نین له و
هه وایه هه لمژین، به لام ده توانین بژین له هه وای پاکی ئاسمانیدا، وه به به رز کردنه وه ی
گیان بۆلای خودا له ری دووعا و نوئیژی خاوی نه وه ده توانین ده رگا به رووی خه یالی پیس و
بیری گل او دا دا بخره یین. ئه وانیه که دل یان کراوه یه بۆ وه رگرتی به ره که ت و پشتیوانی خودا،
له که ش و هه وایه کی پیرو زت ردای ده که ن وه ک له که ش و هه وای زه وی، وه
{KB 74.1} په یوه ندیه کی پته و و هه می شه بیان هه یه له گه ل ئاسمان

ئی مه پی و بستی مان به وه هه یه که به دیدی کی روونتر عیسا بینین وه تی گه یشتی کی قوولتر و
ته و او ترمان هه بی ت له نرخی نیازه هه می شه یه کان، ده بی پیروزی و خۆشه و بستی پاک
دلی مندالی خودا پریکات ئه مه ش کاتی ک دی که دا وای ئاشکر کردنی کاره
ئاسمانیه کان بکه یین ئاشکر کردنی کی روونی خودایی باگیان به ره و سه ره وه بکشی تا خودا
شه مالی که ش و هه وای ئاسمانیمان پی به خشی ت. ئی مه ده توانین زۆر نزیکي خودا بژین
به جوړی ک که له هه ر تا قی کردنه وه یه کی چاوه روان نه کرا ودا بیرمان روو بکاته ئه وه هه ر به و
{KB 74.2} چه شنیه که گو ل روو ده کاته خۆر

پی دا و بستی هه کانت، خۆشیه کانت، ناخۆشیه کانت، خه فه ته کانت، وه تر سه کانت له به ر ده می خودا
بخه ره روو، تو ئه و بار قورس یان بیزار ناکه ییت. ئه وه ی که ده توانی مووی سه ری تو بژمی ری،
نایا به ته نگ پی و بستی هه کانی منداله کانی وه نایه ت؟ “خودا زۆر می ره بان و به خشنده یه” (یا قوب 5:
11)، دلی خۆشه و بستی خودا په یوه ندی ده گری به غم و خه فه ته کانی ئی مه وه، ته نانه ت
به با سکر دنی شیان بۆی، هه ر شتی ک بیری تو ئال و ز و سه ر سو رما و ده کات یه بۆ ئه و، هه یچ
شتی ک بۆ ئه و هه ل گرتی گران نییه، چونکه ئه و را گری جیهانانه، ته و او کاروباری جیهان به
فه رمانی ئه و ده گه ری، هه ر شتی ک سه باره ت به خۆشی ئاشتی ئی مه بی ت تی بی نی کردنی
بۆ ئه و بچووک نییه، هه یچ به شی کی تا قی کردنه وه ی ژبانمان بۆ ئه و ئه وه نده تاریک نییه بۆ
خویندنه وه ی، هه یچ گیر و گرتی ک بۆ ئه و چاره کردنی سه خت نییه. هه ر به لاپه ک له مندالی کی
بچووک روو بدات، هه ر نیگه رانییه ک دل خه فه تیار بکات، هه ر خۆشی و شادییه ک، هه ر دووعا و
نوژی کی پاک، باوکی ئاسمانیان لی ئی ئاگاداره و به ته نگه وه ی دی ت. ئه و “دل شکاوان تیمار
ده کا و برینه که نیان ده پی چی ته وه” (سروود 147: 3)، ره فتاری خودا له گه ل هه ر گیانی کدا
ره فتاری کی خودا و نایه ته منده به و گیانه، حیسابی ئه و تا قه گیانه ی بۆ ده کات که رۆله ی
{KB 74.3} خو ی له پی نا ودا به خشی

عیسا ووتی “له ورؤژهدا به ناوی من داوا بکن، وه پئتان نالئم که من له بر ئیوه له باوک داوا ده کهم، چونکه باوک خوی ئیوهی خوشدهوی وه من ئیوهم ههل بئارد... تاهه رچی به ناوی من له خودا داوا بکن به ئیوهی بدات” (یوحنا ۱۶: ۲۶، ۲۷؛ ۱۵: ۱۶)، به لام داواکردن به ناوی عیسا مانای تهنها هه ره ئه وه نییه که ناوی ئه وه له سه ره تا و کو تایی نوئژدا به رین به لکو مانای ئه وه یه که بیر و گیانی مه سیح-مان تئیدا بیئت، وه بروامان به {KB 75.1} په یمانه کانی هه بیئت و پشت به نیعمه تی به ستین و کاره کانی ئه وه بکه یین

مه به ستی خودا ئه وه نییه که ئیمه بیینه گو شه گیر و ده ست له جیهان هه لگرین بو ئه وهی خومان ته رخان بکه یین بو کاری په رستن و نوئژ. ژبانی ئیمه ده بی وه ک ژبانی مه سیح بیئت-له نیوان چیا و خه لکدا. ئه وکه سه ی هه موو کاری نوئژ کردن بیئت به زووی وازی لی ده هیئی، یان نوئژ کردنه کانی ده بی به روتین و ئاسایی، کاتیگ مرو ف خوی داده بریئت له ژبانی کو مه لایه تی، دوور ده که وی ته وه له فه رمانه کانی مه سیحی و هه لگریتی خاچ، کاتی ده وه ستی له وهی به راستی و دلگه رمیه وه کاربکات بو خودای که ئه وه به گیان و به دل بو ئه م کاری کرد، نوئژی بی ئامانج و بی هویه. داوا کاریه کانی ده بی به تاکه که سی و خویه رستی، نوئژ ناکات بو پی و یستیه کانی مرو فایه تی به گشتی یان پی شکه تی {KB 75.2} فه رمانه وای خودا یان ده ستکه وتی هیژ و توانا که به هویه وه خزمه ت به خودا بکات

ئه گه ر ئیمه فه رمانی تئیکه لای له گه ل یه ک بخه یینه پشت گو، وه هاندان و به هیژکردنی یه کتر بو خزمه تی خودا فه رامو ش بکه یین، تووشی زیان ده یین، راستیه کانی و ته ی خودا له بیر و هوشی ئیمه دا گرنگی و زیندوو به تی خو یان له ده ست ده دن، کار تی کردنی پیرو زیان له سه ر روونا ککردنه وه ی دل نامیئی، ئیمه ده که وین که و تئیک کی رو حی. ئه گه ر ئیمه ها وه ستیمان بو یه کتر نه بی زیانی کی گه وره مان لئده که ویئت له پرووی تئیکه لای له گه ل یه کتردا. ئه وهی دووره په ریژ له خه لکی ده زی و دیوار به ده وری خویدا ده کئ شی، ئه شو ئه وه وه پرناکاته وه که خودا بو ی دیاری کردووه. به ته نگه وه بوونی هه ستی کو مه لایه تی له سرو شتماندا به ره و تئیکه لای بوون و پشتگیری یه کترمان ده بات، وه هوی گه شه کردن و {KB 75.3} توانامانه بو خزمه تکردنی خودا

ئه گه ر مه سیحیه کان په یوه ندی و تئیکه لای پته و یان له گه ل یه کدی هه بیئت و بدوین له سه ر خوشه و یستی خودا و راستیه گران به ها کانی کربینه وه، دل یان ده ژئ ته وه و یه کتریش ده بوو ژئ نه وه، چونکه ئیمه رو ژانه له تواناماندا هیه پتر فی برین له باوکی ئاسمانیمان و تاقیکردنه وهی تازامان ده ستگیر بیئت له خیر و چاکه، وه ئاره زوو ده که یین به دل سوژی له گه ل

یهک بدوئین، ئەم کاره دل گەرم و هاندەرمان دەبێت، ئەگەر ئێمە زیادتر لە سەر مەسیح بدوئین و بیر بکەینەوە، و کەمتر لە سەر خۆمان بدوئین، پتر هەست بە نامادە بوونی ئەو {KB 76.1} دەکەین لەگەڵ ماندا

ئەگەر ئێمە بیر لە خودا بکەینەوە بە رادەى ئەو بەلگانهى که هه‌مانه له بايه‌خ پێدان و به‌ ته‌نگه‌وه هه‌تتى ئەو بۆمان، دەبێ هەمیشە ئەومان لە بیر بێت، وە خۆش‌حال بێن بە لێ‌دووان و ستایش کردنى. ئێمە لە سەر شتى رۆژانهى ژيانمان دەدوئین چونکه سوودمان تێدا هه‌يه، باسى هاورى‌کانمان ده‌کەين له‌به‌ر ئەوهى خۆشمان ده‌وئین، خۆشى و ناخۆشيمان به‌وانه‌وه به‌ستراوه. له‌به‌ر ئەوهى که ئێمە به‌لگه‌ى گه‌وره‌تر بى سنوورمان بۆ خۆشه‌ويستى خودا هه‌يه، ده‌بى هه‌ميشه ئەو بکەين به‌ يه‌که‌م له هه‌موو بى‌ماندا بۆ دووان له‌ توانا و رەحمه‌ت و به‌زه‌يى. مەبەست له و دياربانهى خودا که رژاندوو به‌تى به‌ سه‌رماندا ئەوه نيه که بىر و خۆشه‌ويستى ئێمە رابکێشى و تێدا نوقم بێن که ئیتر هه‌چمان نه‌بێت بیده‌ين به‌ خودا، به‌لکه‌ مەبەستى لێى ئەوه‌يه که به‌رده‌وام له بى‌مان بێت و بمان به‌ستێته‌وه به‌ په‌يوه‌ندى پێزانين و خۆشه‌ويستى و رەحمه‌تى خۆبه‌وه. ئێمە له‌ نزمایى زه‌وبدا نيشته‌جئین، با بۆ ده‌رگای پى‌رۆزى کراوه‌ى ئاسمانى چاومان به‌رز بکەین‌وه، که له‌وى رۆوناكى شكۆى خودای له‌ روى مەسیح دا ده‌ره‌وشیته‌وه “که هه‌روه‌ها توانای هه‌يه {KB 76.2} (هه‌موو ئەوانه‌ى به‌ هۆى ئەوه‌وه دئین بۆ خزمه‌ت خودا رزگار بکات” (عیبرانیه‌کان ۷: ۲۵

ئێمە پێ‌ويسته سوپاسى و ستایشى زۆرى خودا بکەين “بۆ چاک و رەحمه‌تى، وه‌ کاره سه‌رسورمێنه‌ره‌کانى بۆ مندالانى ئادهم” (سروود ۱۰۷: ۸)، نابى نوێژ ئێمە هه‌مووى هه‌ر بۆ داواکردن و وه‌رگرتن بێت. با بى‌رکردنه‌وه‌مان هه‌ر بۆ وه‌رگرتنى پێت و به‌ره‌که‌ت و پێ‌ويستیه‌کانمان نه‌بێت. ئێمە ئەوه‌نده نوێژ ناکه‌ين که پێ‌ويسته، به‌لام زۆر رەزىل و بى‌سه‌کەين له‌ پێ‌شکه‌شکردنى سوپاس. ئێمە به‌رده‌وام وه‌رگه‌رى رەحمه‌ت و به‌خشينى خوداين، له‌گەڵ ئەوه‌شدا چه‌ند که‌م دان به‌ چاکه‌يدا ده‌ئین، وه‌ چه‌ند که‌م سوپاس و {KB 76.3} ستایشى ده‌کەين بۆ هه‌موو ئەوانه‌ى کردوو به‌تى بۆمان

له‌سه‌رده‌مى کوندا خودا فه‌رمووى به‌ به‌نى ئىسرائيل که کۆببونه‌وه بۆ خزمه‌تى ئەو “ئێوه له‌ وه‌ى له‌ به‌رده‌م خوداتان ده‌خۆن، ئێوه و خێزانه‌کاتتان خۆش‌حاله‌ن به‌وه‌ى که هه‌تانه و له‌ زه‌تى لى ده‌که‌ن، چونکه خودا ئێوه‌ى پى‌رۆز کردوو” (ته‌سینه ۱۲: ۷)، ئەوه‌ى ده‌یکه‌ين بۆ شکۆمەندى خودا ده‌بى به‌ خۆشى و شادى و سروودى ستایش و سوپاسه‌وه بێت، نه‌ک {KB 77.1} به‌غەم و خه‌فه‌ته‌وه

خودای ئیّمه باوکی مه پهره بان و به خشنده یه، نابی خزمه تکردن به و به ئه رکئی کی سهخت و دژوار بزاین، به لکو ده بی مایه ی شادی و خوشحالی مندالانی بیّت. ئه و پیّی خوش نییه که به گه وره یه کی توندروه ی زه برده ستی دابنی یین به لکو ئه و هاوریّی دل سوژمانه. ده پیه رستین ده یه ویّی له گه ل ماندا بیّت تابه ره که ت و ئاسووده یمان بداتیّ و دلّمان پریکات له شادی و ئه وین. ئه و ئاره زوو ده کات مندالانی له خزمه تکردن و په رستنی ئه ودا خووشی و دلّنه وایی بدوژنه وه نه ک سهختی و ناخووشی. خودا چه ز ده کات ئه وانهی که دیّین بوپه رستنی ئه و له گه ل خو باندا بیر و فیّریوونی گرانبه ها به رنه وه له سه ر خوشه و بیستی و به تنگ هاتیّی. ئه و بو مروّف ، تا هانده ر بن به راستی و دروستی و پاکی و دلّسوژییه وه ره فتار بکه ن {KB 77.2}

بال هدهوری خاچ کۆ بیینه وه، مه سیح و چوارمیّخ کردنی ئه و بکه یین به بابته تی بیر و گفتوگو مان و شادترین هه ست و سوژمان. ئیّمه د ده بیّی هه ر به ره که تیّک که له خودا وه وه ریده گرین له بیرماندا بیپاریّزین. وه کاتیّک په ی به خوشه و بیستی و مه زنی ئه و ده به یین، باوه ری پیّ بکه یین و ته وای کار و بارمان به دلّ نیاییه وه بسپیّیرین به و دهسته که له به ر {KB 77.3}. ئیّمه له سه ر خاچ له میّخ درا

گیان ده توانیّی له سه ر بالی ستایش و سوپاس بو ئاسمان به رزیّته وه، که خودا په رستان به سروود و ئاوازه وه رووده که نه عهرشی خودا، په رستنی ئیّمه نزیک ده بیّته وه له شیّوه ی په رستنی سوپای ئاسمانی که به ئاواز و مؤسیقای دلّ فریّنه وه سوپاس و ستایشی خو بان پیّشکه ش به خودا ده که ن، خودا ده فره موئیّت “هه ر کئی قوریانی و سوپاسی پیّشکه ش بکات، من شکۆمه ند ده کات” (سروود ۵۰: ۲۲)، با به خووشی و ریّزه وه بیّین بو خزمه ت دروست {KB 78.1}. (که رمان له گه ل “سوپاس و دهنگی ئاواز” (ئه شعیا ۵۱: ۳

۱۲ - چۆن خۆت له دەست گومان رزگار دهکهیت؟

گه‌لێ کهس دووچاری په‌رئیشانی گومان و دوودلی دهن، به‌تایه‌تی ئه‌وانه‌ی تازه‌ پروایان هئناوه، چونکه له‌ په‌رتووکی پیروژدا زۆر ئایه‌ت هه‌یه‌ که ناتوانن پروونی بکه‌نه‌وه و لئێ تی‌بگهن، شه‌یتان ئه‌و ئایه‌تانه‌ به‌کارده‌هئێت بۆ له‌ رزاندن و له‌فکردنی پروایان به‌رامبه‌ر په‌رتووکی پیروژ وه‌ک ده‌رکه‌وتن و ئاشکرا‌بوونی خودا. ئه‌وان ده‌پرسن (چۆن رێگای راست بناسین؟ ئه‌گه‌ر په‌رتوکی پیروژ به‌ راستی وشه‌ی خودا بێت، چۆن ده‌توانین له‌ گومان و {KB 79.1} (سه‌رلێشێوان رزگارمان بێت؟

خودا هه‌یچ کاتێک داوامان لێناکات باوه‌رپه‌ئین تا به‌ ئه‌ندازه‌ی پێویست به‌لگه‌مان نه‌داتی تا باوه‌رمانی له‌ سه‌ر دروست بکه‌ین. به‌لگه‌ له‌ سه‌ر، بوونی خودا، خووره‌وشتی، و راستگۆیی ووته‌کانی، ئه‌مانه‌ هه‌موو به‌ به‌لگه‌وه‌ چه‌سپاون که ده‌توانین بگه‌رێینه‌وه‌ بۆی له‌ کاتی پێویستدا؛ ئه‌م به‌لگانه‌ش زۆرن. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا خودا هه‌رگیز هه‌بوونی گومانی له‌ ناو نه‌بردوه، باوه‌ری ئێمه‌ پێویسته‌ له‌ سه‌ر پایه‌ی به‌لگه‌ و مه‌دره‌ک راوه‌ستاوێت نه‌ک رواله‌ت و قسه‌. ئه‌وانه‌ی ده‌یانوه‌یت گومان هه‌ل‌بژێرین ماوه‌یان هه‌یه‌، وه‌ ئه‌وانه‌ی ده‌یانوه‌یت راستی بناسن به‌لگه‌یه‌کی زۆریان له‌به‌ر ده‌ستدایه‌ که باوه‌ریانی له‌ سه‌ر دامه‌زرێنن. {KB 79.2}

پیری ته‌نگی ئێمه‌ هه‌رگیز ناتوانێت به‌ته‌واوی په‌ی به‌ده‌روونی کاره‌ له‌بن نه‌هاتوه‌نه‌ی خودا به‌ریت و تی‌یان بگات، چونکه‌ نه‌ئێیه‌کانی ده‌وری خودا هه‌وش تری‌ن و زی‌ره‌ک تری‌ن زانا سه‌رسورما و ده‌کات، “ئایا ده‌توانی به‌ قولایی خودا بگه‌یت؟ یا سه‌رچاوه‌ی له‌ بن نه‌هاتووی توانای بدۆزیته‌وه‌؟ ئه‌و له‌ ئاسمان ب‌ل‌ندتره‌ چی ده‌توانیت بکه‌یت؟ له‌ دۆزه‌خ قوول تر چی {KB 79.3}. (ده‌توانیت فێر بیت؟” (ئه‌یوب ۱۱: ۷، ۸

پێغه‌مبه‌ر پۆلس به‌ سه‌رسورمانه‌وه‌ هاواری کرد “ئای چه‌ند قووله‌ ده‌وله‌مه‌ندی و دانایی و زانیاری خودا! هه‌روه‌ها چه‌ند دووره‌ پشکینی حکومه‌کانی و تی‌گه‌یشتی رێگاکانی!” (رۆما ۱۱: ۲۳) هه‌رچه‌نده‌ “هه‌روه‌ها تاریکی ده‌وره‌ی داوه‌، به‌لام راستی و دادپه‌روه‌ریه‌ پایه‌ی ته‌ختی” (سه‌روود ۹۷: ۲)، ئێمه‌ ده‌توانین ره‌فتاره‌کانی تی‌بگه‌ین. وه‌ خۆشه‌ویستی هه‌میشه‌یی و یه‌کگرتوو له‌گه‌ل هه‌ئیزی بێ پایانی تی‌دا ده‌بینن. هه‌روه‌ها ئێمه‌ ده‌توانین له‌مه‌به‌سته‌کانی بگه‌ین، پێویسته‌ باوه‌ر به‌ خۆشه‌ویستی ئه‌و بکه‌ین و پشت به‌هه‌ئیز و {KB 80.1}. توانای بیه‌ستین

ووتەى خودا، وەك سىفاتی ئىلاھى خۇى، نھىنى رازى وەھای تىدايه كه هەرگىز ناكړى بىر و هوښى سنووردارى ئىمه به تهواوى لىى تىبگات. هاتى گوناھ بؤ جيهان، بهرجهسته كړدى مه سىخ، زىندوو بوونه وه، هەلسانه وه، وه گەللك بابەتى دى كه له پەرتووكى پىرۇزدا باسكراون، كه قولترن له وهى بىرى مروف روونيان بكاته وه يان به تهاوى تىپان بگات. بەلام كه ئىمه ناتوانين له نھىنيه كانى هئزى كردگار تىبگهين ئەمه بەلگه و بيانونين بؤ گومان له سەر ووتە كانى خودا. ئىمه له سروشتى جيهاندا دهوره دراوين به نھىنى زور كه تىپان ناگهين. شارەزاترين فەيلە سووف لاوازه له شىكردنه وهى بنج و بناوانى ساده ترين شىوهى ژيان. به هەرلايه كدا پروين نھىنى ده بينين كه له سەر ووى لىكدانه وهى ئىمه يه، ئايا ده بى ئىمه سەر سورماوين له وهى كه له جيهانى گيانيدا گەللك راز و نھىنى هەن كه تىپان ناگهين؟ گير و گرفته كه له بىرى تهسك و كورت بينى مورفدايه، خودا له پەرتووكى پىرۇزدا به ئەندازهى پىويست بەلگهى داوه له سەر رهوشتى ئىلاھيان. نابى ئىمه گومان له ووتە كانى خودا بكهين له بهر ئەوهى ناتوانين به تهواوى له نھىنيه كانى دروستكه رمان تىبگهين. {KB 80.2}

پىغەمبەر پەترؤس له پەرتووكى پىرۇزدا دەلى “هەندىك شت هەن كه تىگه يشتن لىپان سهخته، خەلكى نەزان و رارا، دەستى تپوه رده دهن و دهىگورن... بؤ له ناوچوونى خۇبان” (۲ پەترؤس ۳: ۱۶)، قورسى و زه حمت لىتى نه گه يشتن له پەرتووكى پىرۇز بؤته بيانووى دەستى بى پرواكان له دژايه تى پەرتووكى پىرۇز، بەلام به پىچه وانه وه ئەمانه بەلگه يه كى به هئزى سروشتى ئاسمانى ديارى ده كەن، ئەگەر پەرتووكى پىرۇزى ئاسمانى خالى بىت؛ له هەوالى سروشتى سەر سورھى نهرى خودا، له هەر شتىك كه زه حمت ته تىى بگهين، وه ئەگەر ئەقلى ناته واو و لاوازى مروف پەى به شكؤ و مەزى ئەو بهرئىت، ئەو خالى بوونه بەلگهى نه بوونى دەستى خودايه تىيدا. شكؤ و مەزنى و نھىنيه كان له پەرتووكى پىرۇزدا كه هەن بەلگه و شايه تى ئەوه دەدەن كه ووتەى خودايه به وهش باوهر و تىمانى پى زياد ده بىت. {KB 81.1}

پەرتووكى پىرۇز به شىوه يه كى ته واو ساده و گونجاو راستى بؤ پىداويستى و ئارەزووه كانى مروف دهرده خات، كه زانايان و روښنپيرانى پى سەر سام دەبن، كه به نه خوئنده وار و ساده ترين كهس توانا ده به خشى تارىگهى رزگارى به روونى بينئىت و بناسى، له گەل ئەوه دا ئەم راستيانه كه پەرتووكى پىرۇز به ساده يى ناشكرايان ده كات، هەندى بابە تيشى تىدا هه يه ئەوه نده بهرز و بهرل اوو بى سنوورن كه له سەر وو هئزى تىگه يشتنى سنووردارى

مروّقه وهیه، ئیّمه تهنها وهک ووتهی خودا پهسهندی دهکین. رزگار یوون و کربنه وه بوئیّمه به جوړئیّک ناشکرا بووه که ههر گیائیّک به ئاسانی بتوانیّ نه وه ههنگاوانه بیینی که دهیّ هه لپان بهیّنی بو توبه کردن لای خودا وه باوهر پر به خودا وه ندمان عیسی مه سیح که به هوئی نه وه وه رزگار مان دهیّ. وه له گه ل نه وه شدا له پشت نه م راستیانه وه که به ئاسانی تیّیده گین هه ندیّک رازا و نهیّنی هه ن که مه زنی خودایان تیّدا په نهانه، راز و نهیّنیبهک، که سهر له ناقلانه ده شیّوئیّنی ایّی ده کولّنه وه. ههروه ها به ره که ت و ره حمه تیّش ده به خشیّ به و دلّسوزانه ی که به ریّز و باوهر وه دوا ی راستی که ووتوون. مروّف هه تا زیادتر له په ټرتووی {KB 81.2}. پیروژ بکولّیته وه، پتر باوهر به وه ده هیّنین که ووتهی خودای زیندوو

بو زانین ودانیّ دانان به وهی که ئیّمه ناتوانین به ته واوی له راستیبه مه زنه کانی په ټرتووی پیروژ تیّ بگین تهنها نه وه یه که نه قلّیکی سنووردار له توانیدا نیبه له بیرورای نه قلّیکی بی سنوور بگات؛ یانی مروّف به نه قلّ و تیّگه شتیّکی سنوورداره وه ناتوانیّ له بیر و بو {KB 82.1}. چوونی نه قلّیکی بی سنوری له راده به دهری خودا بگات

گومانداران و بی ئیمانان ووتهی پیروزی خودا ره تده که نه وه چونکه ناتوانن په ی به بنج و بناوانی گشت ره زه کانی بهرن، وه هه موو نه وانهی که ده لّین پروایان به په ټرتووی پیروژ هه یه له م مه ترسیبه به دوورن، پیغمبر پوّلّس ده لّیّ "نه ی برایان، باش ناگاداری خو تان بن، تا دلی که ستان بی باوهر و به د نه بیّ، نه مه ش بیّته هوئی نه وهی له خودای زیندوو هه لّگه ریّنه وه" (عیبرانیه کان ۳: ۱۲)، راست و دروست نه وه یه که ده ستووره کانی ووتهی خودا به وردی بخویّنینه وه، وه له هه موو شتیّک بکولّیته وه "تاقوولّایی خودا" وه ک له په ټرتووی پیروژدا هاتوو (۱ کورنسووس ۲: ۱۰)، چونکه "شته نهیّنیبه کان هی خودایه، وه شته ناشکراکان هی ئیّمه یه" (ته سنیه ۲۹: ۲۹)، به لام کاری شه یتان ریّ لیّونکردنی توانای نه قلّ و بیر، نه وانهی که ناتوانن په ی به راستی په ټرتووی پیروژ بهرن وه بابه ته کانی لیّکیده نه وه و رازیان بگات، هه ست به بیّزاری و سهر نه که وتن ده که ن، بری له خو یان بایی ده بن، دانیش به خو باندا ناگرن تا خودا راستیان بو دهری خات، واده زانن تهنها دانایی مروّف به سه بو تیّگه یشتتی په ټرتووی پیروژ، وه سهر که ووتوو نابن له مه به سته که یاندا، له بهر نه وه ده ست ده که ن به ره تکر دنه وهی فه رمانزه وایی خودا. زور له و تیّوری و بوچوونانه ی که ده لّین له په ټرتووی پیروژ وه رگیرون مه به ستیان دروستکردنی گومان و سهر ایّشیّوانی خه لّکه، له راستیدا هیچ په یوه ندیه کی به ووته کانی خودا وه نیبه و به ته واوی هه لّگه پرانه وه یه له ووتو و فه رمانه کانی خودا، نه مانه ده ستکرد و لیّکدانه وهی هه لّهن له

{KB 82.2} . لایهن مروڤهوه، له ووتنه راستی خودا بی بهرن

نه گهر دروست کراوانی خودا بیان توانییا تیگه یشتتی ته واو له سهر خودای دروستکهر بان هه موو کار و کرداره کانی به ده ست بی نن، نهوسا ده گه یشتته پلهی هه ره به رزی پی شکه وتن و زانیاری که ئیتر ماوه یان بو نه ده ما که زیادتر راستی بدوزنه وه، له گه ل زانست و زانیاریدا گه وره بین، وه له پرووی نه قل و گیانه وه گه شه بکه ن. خودا ئیتر له گه وره یی و مه زنی ده کت، وه مروڤ له پی شکه وتن و دانایی و پیگه شتن ده وه ستا . با سوپاسی خودا بکه یین به م جوړه نه بوو . خودا بی سنووره؛ “ته واوی گه نجینهی نه قل و زانیاری هه یه” (کول و س ۲ : ۳)، وه مروڤ نه گهر هه موو ژبانی له لی کول پینه وه دا به سهر به ری ت هه رگیز ناتوانی گه نجی دانایی {KB 83.1} . و توانا و چاکی خودا بدوزی ته وه

خودا ده یه وی ت له م ژبانده دا راستی ووته کانی بو ئی مه ئاشکرا بی ت، وه ته نه ا ری گا بو تیگه شتن له راستی ووته کانی پرووناکي پرووناک کردنه وهی نه و گیانه یه که ووتنه ی خودا به ه و په وه درا، چونکه “کاروباری خودا هیچ که س نایزانی جگه له گیانی خودا و گیان له هه موو شتی ک ده کول پینه وه تا قوولایی خودا” (۱ کورنس و س ۲ : ۱۱، ۱۰)، وه به لی نی رزگار که ر بو شاگرده کانی نه مه بوو “که ی نه و، گیانی راستی هات، ئی وه ری نوئی نی ده کات ته واوی راستییه کان... چونکه نه و له منه وه پی نی ده گا، وه پیشانی ئی وه ی ده دات.” (پوچه ننا ۱۶ : {KB 83.2} . (۱۳، ۱۴)

خودا هه ز ده کات مروڤ مه عشق له سهر لی کول پینه وه و پی شینی توانای نه قل ی بکات، وه هیچ خوئی ندنه وه یه ک وه ک خویندنه وهی ووته کانی خودا نه قل به هی ز ناکات و راده ی بیر کردنه وهی زیاد ناکات . هه روه ها ئی مه ده بی به وریاییه وه راده ی نه قل و بیر کردنه وه مان به هی ز بکه یین، چونکه مه ترسی هه یه له سهر لاوازی نه قل مان که ده بی ته هوی لاوازی و کم و کوری سروشتی مروڤیمان . نه گهر ئی مه بمانه وی تیگه شتنی پروونمان له سهر په رتووی پیروژ هه بی ت، پیویسته ساده یی و پروای مندالی کمان هه بی ت بو خوئی ندنه وه و فی ربوون، وه داوای یارمه تی گیانی پیروژ بکه یین. هه سترکردنمان به هی ز و دانایی خودا، و بکه م توانایی خو مان، بو تیگه یشتن له گه وره یی خودا، تا گیانی رازیوونمان پی بیه خشی، وه ده بی ئی مه ووتنه ی نه و به سه نگی و ری ز پیروژه وه بکه یینه وه، هه روه ک چو ن ده چی نه پی ش ده می خودا. کاتی ک په رتووی پیروژ ده خوئی نینه وه، نه قل ده بی دان به وه دا بنی که ده سه لاتی کی به رزتر و گه وره تر له خو ی هه یه، وه نه قل و دل پیویسته بو خودای نه مر و {KB 83.3} هه می شه یی سهر دانه وی نن

گه لئ شت واده رده كهون كه سه ختن يان تاريك و لئ لئ، خودا ساده و ئاسان و پروونيان ده كاته وه بؤ ئه و كه سانه ي كه ده يانه وئت تئى بگهن. به لام بئ يارمه تى و رئ نوئنى گيانى پيرؤز، ئىمه هه ميشه له بهر دم ئه و مه ترسيه دايين، كه په رتووكى پيرؤز به چه وتى لئك بده ينه وه يان به هه له وه ريگرين. زؤر كه س په رتووكى پيرؤز ده خو بننه وه به لام نه ك هه ر سوودى لئ وه رناگرن به لكوز يانيشيان پئ ده گات كاتئك كه ووتهى خودا بئ دووعا و نوئز ده كه نه وه و ده خوئ بننه وه. ئه گه ر هه ست و سوؤز و بير و هؤش به ره و لاي خودا نه چئت، وه له گه ل ورده ي خودا دا نه سازئ، گومان ئه قل و هؤش ده پئكى، دوو دلئى و رارايى دروست ده كات. شه يتان ده ست به سه ر ئه قل و هؤشدا ده گري و لئ كدانه وه ي چه وت ده خاته دل ه وه. هه ركات مرؤف به قسه و كرده وه داوا نه كات كه له هارمؤني دا بئت له گه ل خودا هه رچه ند زاناش بئ ئاماده يه بؤ هه له كردن له تئگه شتنى پرتوكى پيرؤزدا، وه پروونكر دنه وه كانى ناتوانئ چئى باوه ر بئ. ئه و كاسانه ي كه به دواي دؤزبنه وه ي ناكوؤكيدا ده گه ر بئ له په رتووكى پيرؤزدا، وه ديدى گيانى يان نى يه، و به چاويكى كه شه وه تئى ده روانن، له {KB 84.1} ساده ترين و ئاساترين ئايه ت دا چه ندين گومان و بئ باوه رى ده بينن

هؤى سه ره كى گومان و دوو دلئى هه رچه نده په نهان بكرئ و داپؤشرئ هه ر به ره و گونا هه چئ. گونا هه كه ر دؤستى ده ستوروكان و رئ نوئ بنه كانى خودا نييه، نايه وي گوي رايه لئ بئت بؤ خواسته كانى و ئاماده يه له سول تانه كه ي گومان بكات. له پئناوي ئه وه ي بگه ين به راستى، پئويسته چه زى راستگؤ و دل سوؤزانه مان هه بئت بؤ ناسينى راستى، وه له دل ه وه ئاره زوومان هه بئ بؤ گوي رايه لئ. هه موو ئه وانه ي كه به م گيانه وه دئ بن بؤ خوئ بنده وه ي په رتووكى پيرؤز به لكه ي فراوان ده دؤزبنه وه كه ئمه ووتهى خودايه، وه به ناسينى {KB 84.2} راستيه كانى تئگه يشتنئكى و ايان ده ست ده كه وئت كه يارمه تيان بدات بؤ رزگارى

مه سيح فه رموويه تى "ئه گه ر هه ر كه سئك بخوازي به پئى فه رمووده كانى خودا كار بكات، ده ستور فئ ر ده بئ" (يؤحه ننا ۷: ۱۷)، له جياتى پرسيار و ره خنه گرتن سه باره ت به وه ي كه نايانيت سه رنجى ئه و پرووناكيه بده كه هه ر ئئستا به سه ر سه رته وه ده ره وشئ ته وه، تؤ پرووناكيه كى گه وره ترى لئ وه رده گرى. به هه ر فه رمانئك هه سته كه به هؤى نيعمه تى مه سيحه وه بؤ تؤ پروون بؤ ته وه، ئمه توانايه ك له تؤدا دروست ده كات له وه بگه يت كه {KB 84.3} گومان ت له سه رى هه يه و كاره كه ت ئه نجام ده ده ي

به لكه يه ك كه بؤ گشت كه س ئاشكرايه (خوئ بنده وار ترين و نه خوئ بنده وار ترين كه س) به لكه ي تاقى كرده وه يه، خودا بانگمان ده كات بؤ تاقى كرده وه ي راستى ووته كانى و دروستى

په پیمانہ کانی، ده فہرموی "بچئژن و بینن که خودا چہند چاکہ" (سرود ۳۴: ۸۰)، له جیاتی
ئەوہی پشت بہ قسہی خەلکی تر بہستین، با خۆمان بی چئژین و راستی ووتەکانی بزاین
"داوا بکەن وەریدەگرن" (یۆحەننا ۱۶: ۲۴)، پەیمانەکانی ھەر دئەندی کہ هیچ کات
نەکەوتوون و ھەرگیز ناکەون. کاتیەک کہ لە عیسا نزیک دەبینەوہ خۆشەویستی ئەو
{KB 85.1} . شادمان دەکات، لەبەر دەم ئەودا تاریکی و گومانمان دەرەوئینەوہ و نامئین

پئەغەمبەر پۆلس دەلئ "خودا ئئەمە لە دەسەلاتی تاریکی رزگار کرد، وە ئئەمە ی بۆ
پادشاھئتی رۆلە ی خۆشەویستی گواستەوہ." (کۆل-ۆس ۱: ۱۲)، وە ھەرکەس لە مردنەوہ
تئەپەرئوہ بۆژبان "دەیسەلمئت کہ وا خودا راستە" (یۆحەننا ۳: ۳۳)، وە دەتوانئ گەواھئ
بدات و بلی "یارمەتیم و بست لە مەسیح دا دۆزیمەوہ، پئەداویستەکانمی بۆ ھئەنەدی و
برسیبەتی دەرروونمی تئەکرد، وە ئئەستا پەرتووکی پیرۆز بۆ من ئاشکرا بوونی عیسا
مەسیحە. ئەگەر لە من پرسی: بۆچی باوہرت بە عیسا ھئنا؟ لە وەلامدا دەلئم چونکہ
ئەو بۆ من رزگارکەری ئاسمانیہ، یان بۆچی بە پەرتووکی پیرۆز باوہر دەکە ی؟ دەلئم لەبەر
ئەوہی لەودا دەنگی خودام دۆزیبەوہ بۆدەرروونم" بەم جۆرە لە دل و دەررووندا گەواھئک
دروستدەبئ کہ پەرتووکی پیرۆز راستە، وە مەسیح رۆلە ی خودایە، دەزاینن کہ ئئەمە دوا
{KB 85.2} . ئەفسانە ی دەستکرد نەکو تووین

پەترۆس برادەرەکانی ھاندەدا کہ "کہ گەشە بکەن لە بەرەکەت ناسینی خوداوەند و
رزگارکەرمان عیسا مەسیح" (۲ پەترۆس ۳: ۱۸)، کاتیەک خەلکی خودا لە نیعمەتدا
گەرە دەبن، ھەمیشە تئەگە یشتئکی روونیار دەست دەکەوئت لە ووتەکانی خودا، وە
رووناکیہ کی تازە و جوان دەبینن لە راستی دەمئەنئتەوہ تا کوئای. ھەر وہک دانایەک دەلئ
"رئگای کاری راستان وەک رووناکئ خۆرە لە گزنگدا، رووناکیہ کہ ی ھاتا دئت زیاد دەکات بۆ
{KB 85.3} . (رۆژئکی تەواو." (پەند ۴: ۱۸)

بەھۆی ئیمانەوہ ئئەمە دەتوانین پروانینہ رۆژی لئ پرسینەوہ، و پەیمانەکانی خودا جئ بە جئ
بکەین بۆ گەشە کردنی ئەقل، یە کگرتتی توانای مروّف لە گەل ئاسمان، وە پەپوہندی
کردنی راستەوخۆی ھەموو ھئزئک گیانی لە گەل سەرچاوە ی رووناکئ. دەتوانین شاد و
خۆشحال بین بەوہی کہ ھەموو ئەو شتانە ی دەبوونە ھۆی گومان و سەر لئشئوانمان
سەبارەت بە تەنگەوہ ھاتن و یارماتی خودا بۆمان ئاشکراو روون دەبئتەوہ، وە ئەو شتانە ی
کہ سەختە بۆ ئەوہی لئیان تئ بگەین بۆمان روون دەبنەوہ، وە ئەو شتانە ی کہ ئەقلی
سنوورداری ئئەمە دەریدەخست لە سەر لئشوان و بەرھەمی ناتەواو، ئئەمە لە تەواوترین و

جوانترین هارمۆنیدا دەیینین “ئىستا ئىمه له ئاوينه يه كى تاريكدا سه ير ده كه ين، به لام
دوايى روو به رووى ده بينه وه. من ئىستا هه ندىك ده يناسم، به لام دوايى به ته واوى
{KB (خوداوه ند ده ناسم، هه ر وه ك ئه و به ته واوى من ده ناسي ت. ” (۱ كورنسو س ۱۲ : ۱۲
86.1}

۱۲ - ناشتی و بهختیاری له باوهشی خودا

مندالانی خودا بنگ ده کریئن که بین به نوینهری مه سیح تا چاکه و ره حمه تی خودا به جیهان پیشان بدن، وهک چوئن عیسا راستی سیفاتی باوکی بو ئی مه دهرخت، ههروه ها ئی مه ش له سه زمانه که مه سیح دهربخهین بو ئه و جیهانهی که بهزه بی و خوشه و بیستی پر له میهره بانی ئه و ناسیئت. عیسا ووتی "ههروهک تو منت نارد بو جیهان، ههروه ها منیش ئه وان ده ئی رم بو ناو خه لکی. من له واندام و توش له مندا... تا جیهان بزانی که تو منت ناردوو. " (یوحه ننا ۱۷ : ۱۸ ، ۲۲)، پیغه مبه ر پو لیس به شاگرد هکانی عیسا ده لئی "ئی وه ناسراون وهک نامه یه کی په سه ندرکراوی مه سیح. هه موو که سیئک ده تان ناسی و ده تان خو بیئته وه" (۲ کورنوس ۳ : ۳ ، ۲)، عیسا به هه ر یه کئی له منداله کانیدا نامه یه ک ده ئی ری بو خئی زانه که ت، گونده که ت، وه گه ره که که ت که لئی ده ئی. عیسا ئیستا که له دللی تو دایه ده یه وئی بدوئی له گه ل دللی ئه وان ه ی که ئه و ناسن، چونکه ره نگه له وان ه بن که په رتووکی پیرو ز نه خوئی ننه وه یان ده نگی ئه و له په ره کانیدا نه بیستن، وه یان خوشه و بیستی خودا له کاره کانیدا نایین. به لام ئه گه ر تو نوئینه ری راسته قینه ی عیسا بیت، ده کری ئه وان له ری گه ی تو وه شتی ک له ره حمه ت و چاکه ی خودا تی بگه ن و له خوشه و بیستی و {KB 87.1} خزمه تکردنی ئه و که لک وه رگرن

په پیره وان ی مه سیح وهک هه لگرانی مه شخه لی رو شنایی دانراون بو رووناک کردنه وه ی ری گه بو ئاسمان، ئه وان ده بی ئه و رووناکی یه ی که له مه سیحه وه بو بان دئیت په خشی بکه نه وه به سه ر جیهاندا، ژبان و خو و ره وشتیان ده بی و راست و پاک بیئت که خه لکی تر له ری ئی ئه وان وه له مه سیح و خزمه ته کانی تی بگه ن ئه گه ر ئی مه نوئینه ری مه سیح بین، خزمه ته کانی واده رده خه یین که دلگیر بن، ههروه کوله راستیدا وایه. به لام ئه و مه سیحیانه ی که به گرژو موئی به وه غم و بی زاری له دل یان ده رژی و هه ر پرت ه و بو له یانه ئه وان به چه وت و ناراستی خودا و ژبانی مه سیح نیشانی خه لکی ده دن، و له خه لکی ده گه یه نن که خودا به خوشحالی منداله کانی شاد نیبه، وه به م کاره شایه تیبه کی درو دژ {KB 87.2} به باوکی ئاسمانیمان ده دن

شه یان زوری پی خوشحاله کاتی ک که ده توانی مندالانی خودا ری نوئی نی بکات بو بی هیوایی و بی پروایی، شه یان ئه وه یه که پیشانی ده دات خودا بی ره حم و بی به زه یی یه، هه موو راستیبه ک ئه و به چه واشه و دروی داده نی، خه یالی ئی مه پرده کات له پیری

پییسی دژ به خودا، ئی‌مه‌ش به زۆری گوئی ده‌ده‌ین به درۆ و ده‌له‌سه‌کانی شه‌یتان و گوئی له‌هه‌ق ناگیرین، وه‌ به‌دگومانی و گرژی و بۆله‌وه‌ ری‌زنه‌گرتتی خوومان به‌رانبه‌ر به‌خودا نیشان ده‌ده‌ین، شه‌یتان هه‌میشه‌ هه‌ولیی نه‌وه‌یه‌ که‌ ژبانی مه‌سیحی، به‌ ژبانی بی‌زاری و پرله‌ نه‌رکی سه‌خت و ناهه‌مواری پیشان بدات، وه‌ کاتی‌ک مه‌سیحیه‌ک له‌ ژبانی خویدا به‌م دیمه‌نه‌ ناراسته‌وه‌ خوئی پیشانی خه‌ل‌ک ده‌دات، نه‌و له‌ ری‌ی بی‌ باوه‌ریه‌وه‌ پشتگیری {KB 88.1}. له‌ درۆی شه‌یتان ده‌کات

گه‌لئێ که‌س که‌ به‌ ری‌گای ژباندا ده‌رۆن، زۆر له‌ ته‌نگ و چه‌له‌مه‌ و هه‌له‌ و که‌وتن و نائومی‌دیه‌ کانیاں ده‌دوئین، وه‌ دل‌یاں پر ده‌بی له‌ بی‌زاری و بی‌هیوایی. هه‌روه‌کو له‌ خوشکئێک روویدا که‌ حالئێ زۆر په‌ری‌شان بوو، نه‌وسا من له‌ نه‌وروپا بووم نامه‌یه‌کی بۆ نووسیم، داوای لئێ‌کردم که‌ به‌ چه‌ند ووشه‌یه‌ک پشتگیری لئێ‌ بکه‌م و ووره‌ی به‌رز بکه‌مه‌وه‌. شه‌وئێک دوای خوئندنه‌وه‌ی نامه‌که‌ی له‌ خه‌ومدا له‌ باخچه‌یکدا بووم، پیاویک که‌ پئێ‌ده‌چوو خاوه‌نی باخچه‌که‌ بی‌ ری‌نوئینی ده‌کردم له‌ باخه‌که‌دا، من گۆلم ده‌چنیه‌ و پئێ‌خۆش‌حال‌بووم به‌ بۆن کردنیاں نه‌و خوشکه‌ش ک به‌ ته‌نیشته‌ منه‌وه‌ ده‌رۆشته‌ سه‌رنجی راکئێ‌شام بۆ بنجه‌گولئێ‌کی درکاوی ده‌شتی که‌ به‌ری ری‌گاکه‌ی لئێ‌گرتبوو، هه‌ر‌بۆه‌ نه‌و ناخ و داخی هه‌له‌ده‌کئێ‌شا و دل‌ پر له‌ خه‌فته‌ بوو. نه‌و به‌ری‌گاکه‌دا نه‌رۆشته‌ و به‌دووی ری‌ پئێ‌شاندهرشکه‌مان نه‌ده‌که‌وت، به‌ل‌کو به‌ نئێ‌و درک و داله‌که‌دا ده‌رۆشته‌ و به‌ ناخ و داخه‌وه‌ ده‌یگوت ئه‌ جئێ‌ داخ نییه‌ که‌ نه‌م باخچه‌ جوانه‌ نه‌م درکه‌نه‌ خراپی بکه‌ن؟ ری‌ پئێ‌شاندهره‌که‌ له‌ وه‌لامدا ووتی: واز له‌ درک و داله‌کان به‌ئێ‌نه‌، چونکه‌ نه‌وان ته‌نها توو بریندار ده‌که‌ن. {KB 88.2}. گۆل و سووسه‌ن و می‌خه‌ک بچنه‌وه‌

ئایا له‌ هه‌موو روژانی تاقیکردنه‌وه‌کانی ژباتندا په‌ره‌یه‌کی پرشنگذار و رووناک نه‌بووه‌؟ ئایا روژئێ‌ک دل‌ت به‌ خووشی لئێ‌ نه‌داوه‌ بۆگیانی خودا؟ نه‌گه‌ر ئاورئێ‌ک له‌ رابردوو بده‌یته‌وه‌ و لاپه‌ره‌کانی گه‌شتی ژبانته‌ هه‌له‌ده‌یته‌وه‌، ئایا په‌ره‌ی شادی تئێ‌دا به‌دی ناکه‌یت؟ ئایا په‌یمانە‌کانی خودا که‌ وه‌ک گۆلی بۆن خووش ری‌گای ژبانیان رازاندووته‌وه‌ بۆن و جوانیاں دل‌ت پیرناکات له‌ خووشی؟ {KB 88.3}

درک و دال ته‌نها توو بریندار و غه‌مگین ده‌کات، نه‌گه‌ر توو ته‌نها نه‌مانه‌ کو بکه‌یته‌وه‌ و پئێ‌شکه‌شی بکه‌یت به‌ خه‌ل‌کی دی؛ ئایا توو به‌م کاره‌ له‌ چاکی و میهره‌بانی خودا که‌م

{KB 89.1} ناکه‌یته‌وه‌، وه‌ ری‌ ناگری له‌ که‌سانی ده‌روپشته‌ که‌ به‌ ری‌گای ژباندا پرۆن؟

کارئێ‌کی دانایانه‌ نییه‌ که‌ یادگاره‌ ناخۆشه‌کانی ژبانی رابووردومان- به‌ گوناوه‌ و نا

ئومىدىيە كانپەۋە - بېئىننەۋە ياد و دووبارە لىيان بدوئىنەۋە و بە سەرباندا شيۋەن و زارى بىكەين تا لە بى-زارى و بى ھىۋايدا نوقم دەيىن كاتىك كەۋرەي بەردارىي و تارىكى بالى بە سەردا كىشاپى، پروناكى خوداى تى ناچىت، بەلكو تارىكى دەكىشى بەسەر گىانى {KB 89.2} . ئەۋانى تردا و وئىليان دەكات

سوپاس خودا دەكەين بۇ ئەۋ وئىنە رۇشنانەي كە پىشكەشى ئىمەي كىردە لە ۋوتەكانيدا، با ئىمە ئەۋ بەرەكەتەي كە خودا بەلئىنى پىداۋىن لە خۇشەۋىستى خۇي كۆيكەينەۋە، تا بەردەۋاوم تىيان پروانىن : دەيىن رۇلەي خودا عەرشى باۋكى بەجى دەھىلىي و بەرگى سروۋشتى مۇقاپەتى لەبەر دەكات تا مۇقۇف لە ھىزى شەيتان رىزگار بىكات؛ سەركەۋىتى رۇلەي خودا دەيىن لە پىناۋى ئىمەدا كە دەروازەي ئاسمانى بۇ دەكرىتەۋە، عەرشى پىرۇزى خودا و مەزنى ئەۋ لەگەل شكۆيى خودا بى پەردە لە دىدى مۇقۇدا ئاشكرا دەبى؛ نەژادى مۇقى دۇراۋو و سەرايىشىۋاۋ دەيىن لە چالى نابوۋتى و وئىرانيدا كە بەھۋى گوناھەۋە تىدا نوقم بوۋە، گەراۋتەۋە بۇ پەيوەندى كىردن بە پشت و پەناي خوداى گەۋرە بى سنوور، لە تاقىكردنەۋەي پىرۇزى ئاسمانيدا لە رىي باۋەر بە رىزگار كەرمان سەركەۋىتى بە دەست ھىناۋە، بەرگى چاكى و راستى و دروستى مەسىحى لەبەر كىردوۋە و لە سەر عەرشى ئەۋ دانىشتوۋە، ئەمانە ئەۋ وئىنانەن كە خودا دەپخاتە بەر دەستمان و دەپەۋىت ئىمە تىيان {KB 89.3} . پروانىن و ھەردەم پىيان شادىين

كاتىك ئىمە گومان لە خۇشەۋىستى خودا بىكەين و بى باۋەر بىن بە پەيمانەكانى بەۋە ئىمە ئەۋ دەشكىين و گىانى پىرۇزى غەمبار دەكەين. ھەستى دايكىك چۇن دەبى ئەگەر مندالەكانى بەردەۋام شكاتى لى بىكەن و گوناھبارى بىكەن بەۋەي كە گواپە ئەۋ ھەستى چاكە و خۇشەۋىستى كەمە بۇيان، لە كاتىكدا ئەۋ ھەموو ھەۋل و كۆششى ژيانى ئەۋە بىت كە ئەۋان بە ئامانجەكانى خۇيان بىگەن و ئاسوودەيى يان پى بىەخشىت؟ ئايا دل شكات و نابىت كە بىيىت مندالەكانى گومان لە خۇشەۋىستى ئەۋ دەكەن؟ ئايا ھىچ دايك و باۋكىك رازى دەبن كە مندالەكانىان بەم جۇرە رەفتارىيان لەگەل بىكات؟ باۋكى ئاسمانىمان دەبى چۇن سەيرمان بىكات كاتىك باۋەر بە خۇشەۋىستى ئەۋ نەكەين، كە رۇلەي تاقانەي لە پىناۋى خۇشەۋىستى ئىمەدا بەخت كىرد تا ژيانى ھەمىشەيمان ھەبىت؟ ھەر ۋەك پىغەمبەرى پۇلس دەلىي "ئەۋ كە دەستبەردارى رۇلەكەي خۇي بوۋ، ۋە لە پىناۋى ھەموان پىشكەشى كىرد، ئىتر چۇن لەگەل ئەۋ ھەموو شتىكىمان پى نابهخشىت" (رۇما ۸: ۲۲) ھىشتا لەگەل ئەۋەشدا كەسانىك ھەن بە كىردەۋە دەپلىن ئەگەر بە زمان نەبى كە (مەبەستى

خودا له په پیمانہ کانی من ناگریټه وه، رهنګه ټه و خه لکی تری خوښ بوئ به لام منی خوښ
{KB 90.1} (ناوټ)

بهم هه لوئسته نازاری گیانی خوټ ده ده پت؛ درکاندنی ههر ووشه په کی گومان و بی
پروایی بانګ کردنی شه پتانه بو هه ل خه له تاندن؛ گومان تئدا به هی ز ده کات، فریشته کانت
لی زو برده کات که له خزمهت و یارمهتی تودان. ټه گهر شه پتان تاقیکردیته وه بو فریودان،
نه که پت ریگا به خوټ بد هیت که ووشه په کی بدرکټیت له سهر گومان و بی باوهری. که
دهرگات کرده وه بو گوئگرتن له بوچوونه کانی شه پتان، می شکت له گومان لی کردن که ده ری
ده پرت نه که به ته نها کاری خراپی بو خوټ هه په، به لکو له بیر و رای خه لکیدا تووئی کی
بهرداری خراپ ده روئی کی که هه رگیز له ناو ناچټت. تو بو خوټ رهنګه بکه ریټه وه له دواي
شه پتان رزگارت بی، به لام ټه وانه ی تر به قسه ی تو گومانیان تئدا رواو سهر لی شئواو بوون
رهنګه هه رگیز له گومان و بی باوهری رزگاریان نه بیټت. زور گرنګه ټیمه له گفتوگو ماندا
له گه ل خه لکدا ته نها ټه و شتانه بلټین که ټیمان و باوهری رزگاریان نه بیټت. زور گرنګه ټیمه
له گفتوگو ماندا له گه ل خه لکدا ته نها ټه و شتانه بلټین که ټیمان و باوهر و ټیانیان به هی ز
{KB 90.2} ده کات

فریشته کان گوئ ده گرن تا بیسن توچ جوړه هه ول و په یامټکت پی په بو چیهان سه بارهت به
خودا وه ندی رزگار که رمان مه سیح، با گفتوگو ی تو هه همیشه ده رباره ی ټه و بی که ده زی بو
ټه وه ی بوټ پیاریټه وه له بهر دم باوکی ناسمانیدا. که سل او و ته وقه له گه ل هاورئیه کت
ده که ی، با ستایش بو خودا له سهر لی و له ناو دلټدا بیټت، بهم کاره سهرنجی
{KB 91.1} هه قاله که ت بو مه سیح راده کی شئ

هه موو که س گرفتاری و مهینه تی خوئی هه په که هه لگرتنی سه خته و بهرگه گرتنی
ناسان نیه، له مهینه تی هه کانی خوټ مه دوئ بو هاورئیه کت، به لکو له دووعا و نوئژدا بیدرکټنه
بو خودا، ټه مه بکه ده ستوور و ره وشتی خوټ که هه رگیز ووشه په کی له گومان و بی
هیوایی ده رنه پرت له قسه کانتدا، به لکو هه ول بده تا ده توانی ټیانی خه لکی دی پرووناک
{KB 91.2} بکه پته وه به ووشه ی هیوا و باوهری پیروز وره و کو ششیان به هی ز بکه پت

گه لی ک گیانی نازاد و دلټر ده که وئته ټیتر پاله په ستوی ته ماعی شه پتان، له نیوان ده روونی
خویان و هی زه کانی شهر له ناکوکیه کی گهرمدا بن. ټه م جوړه گیانه له و تی کو ششانه سه خته دا
بی هیوا مه که، به لکو پشنگیری لی بکه و شادی که به ووشه ی ټومئد، هانده ری به بو به رده وام
بوون تا سهر که و تن، با پرووناکی مه سیح له تووه بو که سانی دی بدره وشیټه وه، “که سمان له

پئناوی خۆمان نازین، ” (رۆما ۱۴ : ۷) ، به هاندان و کارتێکردنی ئێمه، ئه گهر ههستیشی پئ نه کهین، ده توانین پشتگیری له خه لک بکهین و به هئێزبان بکهین، نه ک له پشت بهستن {KB 91.3} . به مه سیح و په سه ند کردنی راستی ساردیان کهینه وه و بئ هیوایان بکهین

گه لئک که س هه ن که ده رباره ی ژبانی و ره وه شتی مه سیح خاوه ن بپر و رای هه له ن. ده لئین که گوایه مه سیح گه رموگور نه بووه، گو شه گیر و په ست بووه. هه ر بۆ به ئه وان هه موو {KB 91.4} . تاقیکردنه وه کانی ژبان و بۆچوونه کانیان ره نگی ئه م بۆچوونه ناراسته یان پئوه دياره

به زۆری و تراوه مه سیح گریا، به لام هه رگیز نه و تراوه که پئکه نی. رزگار که رمان له راستیدا پیاوئکی ئاشنا به خه فه ت بوو، چونکه دلێ کرد بۆ وه بۆ ئازار و مه یه ته ی مرۆف، هه لگری ناخۆشی و مه یه ته یه کانیان بوو ژبانیکی له خۆبوردو فیداکاری هه بوو. هه وری ئازاری مه یه ته ی بالی به سه ردا کئ شابوو، به لام گیانی پیرۆزی نه شکابوو به لکو به وره و به هئێز بوو. دیمه نی خه فه تبار و دلته نگ نه بوو، به لکو پروو خساریکی هئێمن و ئارامی هه بوو، دلێ وه کو کانی ژبان وابوو، بۆ هه ر کو ئێه ک ده چوو ئاشتی و شادی و خۆشحالی لئ {KB 92.1} . هه لده قولیا

رزگار که رمان زۆر سه ر راست و ئه هلی کاربوو، به لام هه رگیز پروو گرژ و خه فه تبار نه بوو، ئه و که سانه ی که په یره ی ئه و ده که ن ژبانیان پرده بئت له وره ی به رز و هه ول و کو شش، خاوه ن هه ستئکی قوولئ لئ پرسینه وه ی شه خسی ده بن، له ئاره زوی هه وه سی نزم و ره فتاری سووک و گالته ی ناشرین دوور ده که ونه وه ، ئاینی مه سیحی له شی وه ی پرووباریک ئاشتیان ده داتئ، پرووناکی شادیان نا کو ژئ ئه وه، خۆشیان خامۆش ناکات، هه ور و ته م ناخاته سه ر پرووی گه شی زه رده خه ناویان. مه سیح نه هات بۆ ئه وه ی خزمه ت بکرئت به لکو هات بۆ ئه وه ی خزمه ت بکات، کاتئک خۆشه و بستی ئه و له دلمان جئ گیر ده بئ، ئێمه {KB 92.2} . په یره ی له کرده وه کانی مه سیح ده کهین و ده بئته ر ئه وه ی ژبانمان

که ده روانینه زولم و زۆری خه لکی، هه ست ده کهین که ئێمه هه رگیز ناتوانین ئه وانمان خۆش بوئ، وه کو مه سیح ئێمه ی خۆش وبست. به لام ئه گه ر قوولتر بپر بکهینه وه له سوژ و خۆشه و بستی بئ وئنه ی مه سیح بۆ ئێمه، ئه وسا هه مان هه ست و خۆسه و بستی له ئێمه شدا هه لده قولئ بۆ خه لکی دی. ئێمه پئوبسته له سه رمان که یه کترمان خۆش بوئ و رئز له یه ک بگرین هه رچه نده هه له و که م و کووریش له یه کدا به دی بکهین، ئه گه ر به گیانیکی ساده و ساکار خۆمان په روه رده بکهین، دلنه رم و دان به خوگر بین و چاوپۆشی له هه له و که م و کووری یه کتر بکهین، ئه م کاره گیانی خۆپه رستی له ئێمه دا ده کوژئ و دل

{KB 92.3} ودهروونیکی فراوان و لئبورددهمان پئ ده به خشیت

سروددی داود ده لئی "پشت به خودا بهسته و چاکه بکه، به ناشتی و نارامی بژی" (سروددی داود ۳۷: ۳) پشت به خودا بهسته، چونکه هه موورؤژیکی په ری شانی و قورسای و سرگهردانی خوئی هه یه، کاتیکی له گه ل په کتر کۆ ده بینه وه، زۆر نامادهین له گیر و گرفت و نارهحه تیه کانمان بدوئین، ناخووشی و دهرده سه ریبه کی زۆر بو خۆمان کۆ ده که بینه وه، ماوه ده دهین به ترس و شهر، به جوړئکی و قورسای و په ری شانی ژبانمان بو په کتر دهرده برین، وه کورزگار که ری کی خو شه و بست و به توانمان نه بی که گوئی له داخواییه کانمان بگری و له کاتی ته نگانه دا به هانه مان بی و یارمه تی دهرمان بی ته هندی که س هه میسه ده ترسن وله ناره زایی و په ریشانیادا، له کاتی کدا هه موورؤژیکی به به لگه ی خو شه و بستی خودا ده و ره دراوان و له به ره که تی پر بایه خی نه و خووشی ده بین، به لام چاو ده پووشن له م خیر و به ره که تانه ی که ناماده کراوه بو یان، به رده وام بیران لای نه و شته ناپه سندانیه که ده ترسن بی، یان هندی کی گیر و گرفت که ده توانی روو بدات، نه گه ر چی بچو و کیش بی، چاویان کوئره له ناستی نه و هه موو به ره که ت و نیعماتانه ی خودا که جی سویاس و رازی بوونه، له باتی نه وه ی نه م گیر و گرفت و کیشانه رایان بکی شی بو لای خودا که ته نها سه رچاوه ی یارمه تی و رزگار کردنه، که چی جیایان {KB 93.1} ده کاته وه له و، چونکه په ری شانی و ناره زاییان تی دا دروست بووه

نایا کاریکی چاکه ئی مه بی باوهر بین؟ بو ده بی سویاسی خودا نه که بین و باوهری ته واومان نه بی؟ مه سیح هاوری مانه، ناسمان به تنگ خوش به ختی و به رزه وه ندی ئی مه وه یه، نابی به لئین په ری شانی و قورسای روژانه ی ژبان بیرمان بشی وئینی و روومان گرژ بکات، چونکه نه گه ر خۆمان به ده سته وه بدهین، هه میسه شت زۆره که خه فه ت و په سیمان بو به بی بی و نازارمان بدات نابی ماوه به په ری شانی و نیگه رانی بدهین چونکه دل ته نگمان ده کات و ده مان رووخی نی و یارمه تیمان نادات که به رگه ی تاقیکردنه وه کانی ژبان بگرین تۆله وانیه له کاری بازرگانیتدا یان له ژبانی روژانه تدا تووشی نشی و ی و زهره ر و سه ر لئ شی وان بییت، چاوه پروانی و ناینده و بوچوونه کانت له تم و تارکیادا بن، زبان له هه موو لایه که وه هه ره شه ت لئ بکات، به لام بی هیوا مه به، هه رچی ترس و دل په ری شانیت هه یه بیخه ره سه ر خودا، هئ منی و روو خووشی و ئومئدی خوت پیاریزه، دووعا بکه و له خودا پیاریوه و داوای دانایی و ری پی شانسانی لئ بکه بو به ری وه بردنی کاروباره کانت، تا به دیدی روونه وه تی یان پروانیت و {KB 93.2} ریگا له زبان و ناخووشی و ترس بگریت

چەند دەتوانی هەموو هەولئەکی خۆت بخەرە کار بۆ هەئەنەدی باشترین ئەنجام، ئەگەر ئێمە هەولئە خۆمان بە تەواوی داوێت، خودا بەلئەنی یارمەتی خۆی داوێت. کاتێک پشت بە یارمەتیدەرت دەبەستی، تۆ هەموو هەولئەکی خۆت داوێت، بەروو خۆشییەو ئەنجامەکی قوبول بکە. خودا حەزناکات بەغەم و پەڕئەشانی باری سەرئەشانی خەلئەکی خۆی قورس بکات، هەرئەو هەولئەمان نافرێوئەنی، بە ئێمە نالئەت: مەترسن، ڕێگاتان پارێزران، هێج ناخۆشی و مەترسییەکی نەبەتە ڕێگاتان. ئەو دەزانئە تاقیکردنەو و مەترسی هەبە، ئەو ڕوون و سادە لە گەلماندا دەدوێت. ئەو نایەوئەت خەلئەکی خۆی لە جیهانی گوناوێ و شەر دەرهێوئەت، بەلکۆرئەنووئەنیمان دەکات بۆ پەناگایەکی ئەمین و ئاسایش. مەسیح نوێژ و دووعای بۆ شاگردەکانی ئەمە بوو "داخواری من بۆ ئەو نەبەتە کە تۆ ئەوان لەم جیهانە بستئەنیتەو، بەلکۆ بۆ ئەو نەبەتە کە لە بەلئە شەیتان بیان پارێزئە"، (یۆحەننا ۱۷: ۱۵)، هەرئەو هەولئەمان "ئەم شتەنە کە پێم ووتن، کەوا لە منەو ئاشتیتان دەبێت. لە جیهانەو تووشی ناپەرەتەتی {KB 94.1} (دەبن. بەلام مژدەتان لئە بئەت؛ کە من بەسەر جیهاندا زال بووم" (یۆحەننا ۱۶: ۳۳ 94.1}

مەسیح بۆ ناموژگاری شاگردەکانی لە سەر چیا، دەرسی بە نرخی فێرکردن سەبارەت بە باوەرئەنەکان بە خودا مەبەست لەم دەرسانە هاندانی مندالانی خودا بوو لە هەموو سەردەمئەکاندا، تا ئەم دەرسانە لەم سەردەمئە ئێمەشدا پێکەڵێکن لە فێربوون و زانیاری و ڕێنمایی. ڕزگارکەرمان سەرنجی شاگردەکانی ڕاکئەشا بۆ بەلئەکانی ئاسمان کە چوون دەخوێنن و دەچریکئەن بە ئاوازی ستایش و سوپاس گوزاری بێ هێج غەم و پەژارەبە، لە کاتێکدا نە چێنەر و نە دروئەنە کەرن، بەلام خودای مەزن پێداوێستەکانیان بۆ ئامادا دەکات. ئێنجا ڕزگارکەرمان لئەیان دەپرسی "ئایا ئێو لە و بەلئە زۆرتر نین؟" (مەتا ۶: ۲۶)، خودا خۆراکدەری مەرووف و گێاندارانە، ئەو کە دەستی دەکاتەو گشت دروست بووانی تێر دەکات، خودا تەنەت بەلئەکانی ئاسمانیش پشت گوێ ناخات، ئەو خواردن ناکات بە دەمیانەو، بەلام ئازوووقەیان بۆ ئامادا دەکات. ئەوان پێوێستە ئەو دانەوئەلەهێ کە بۆی بەلئە کردوونەتەو بیچننەو، کەرەستە لانی بچووکیان کۆبکەنەو، خواردن بە بێچووکانیان بەدەن. بە ئاسماندا دەفەرن و ئاواز بۆ کار دەخوێنن، چونکە باوکی ئاسمانی نانیان دەداتئە "ئایا ئێو لە و بەلئە زۆرتر نین؟" ئایا ئێو کە هۆشمەندترین و ئاقلترین و خواپەرستترین گێانلەبەرائی خودان لە بەلئەکانی بە نرخی ترین بۆ خودا؟ ئایا دروستکەر و پارێزەری ژباتان هەموو پێوێستەکی ژبان بە ئێو نادات ئەگەر ئێو تەنە پشتمانی پێبەستن و باوەری {KB 94.2} پێبەستن؟

مه سیح سهرنجی شاگردده کانی ږاکئشا بو گولہ کئوبه کان که چوڼ گه شه ده کهن و به جوانیبه کی ساده ږازاونه ته وه، باوکی ناسمانی وهک دهرپرینی خوښه ویستی خوئی پئشکهش مروئی کردووه، ووتی ږروانه “سوښن له کئلگه، چوڼ گه شه ده کهن” (مه تا ۶: ۲۸)، جوانی و ساده یی و ږهنگا و ږهنگی نه و گولہ کئوبانه له سوله یمانی دانا پوښته ترن، جوانترین جل وهرگ که به دهستی هه نهرمه ندرتین وهستا دروست کرابی و ږازا بیته وه ناگات بجوانی سروشتی نه م گولانه ئینجا مه سیح پرسی “گهر خودا به م جوړه بهرگی بو چیمه ن و گولزاری دهشتی کردبی، که نه مرو هه ن و سبه یئی تهن دوریان پی داده خری، ئایا خودا زیادتر ئیوه پوښته ناکاته وه؟ نه له ئیوهی که م باوه ږا!” (مه تا ۶: ۳۰) نه گهر خودا نه م بهرگه جوانه ږهنگا و ږهنگی به خشی بیته به م گولہ سادانه، ده بی نه و چند زیادتر به تنگ ئیوه وه بیته که ئیوهی له سهر وینه و شیوهی خوئی دروست کردووه؟ نه م دهرسهی مه سیح {KB 95.1} سهرزه نیشته و وریا کردنه وه یه بو که سانی دوو دل ږارا و ږه شین و سهر لی شیواو

خودا ناره زوو ده کات که هه موو کور و کچه کانی له به ختیاری و ناشتی و فهرمانه ږیدا بڙین، عیسا ده لی “ناشتی خوښتان ده ده می نه ک به و جوړه ی که جیهان ده یدات. دلگران مه بن، مه ترسن. نه م شتانه پی ووتن بو نه وهی جیئی به ختیاری من بن، و به ختیاری ئیوهش سهرتاپا بیته” {KB 95.2} ((یوچه تا ۱۴: ۲۷، ۱۵: ۱۱

نه و به ختیاری بهی که له خو په سه ندیبه وه هاتی و دوور بیته له ریگی فهرمانه وه، لاسهنگ و نارئک و پئک و کاتیبه، له ناوده چیت و دهر وون غه مگین و تنها ده می نیته وه، به لام له خزمه تی خودادا خوښی و ږازی بوونی هه می شه یی هه یه. ئاینی مه سیح لی ناگه ری ری ناراست بگریته بهر، ناهئ لیته بی بهرو په شیمان و نئومی د بیت. تا نه گهر له م {KB 95.3} ږبانه دا به ختیاریمان نه بیته، به خوښ حال یبه وه دهر واینه ږبانی هه می شه یی دوابی

تا له م ږبانه شدا، که سانی مه سیحی ئیماندار ده توانن خوښی هاوبه شی ږبانیان له گه ل مه سیح هه بیته، ده توانن ږووناکی خوښه ویستی نه ویان هه بیته، به ناماده بوونی هه می شه یی نه و له گه ل یان خوښ حال و به هره وهر بن. ههر ههنگاوئی کی راست له ږباند ده توانی ئیمه نریک بخاته وه له مه سیح، ده توانی تاقی کردنه وه یه کی قوولتر له خوښه ویستی نه و به ئیمه بیه خشیته، وه نریکترمان بکاته وه له نیشتمانی پیروزی. با دل نیایمان که م نه کات، با پته و بیته، پته وتر له هه موو کاتیک، تا ئیره خودا یارمه تی داوین” (۱ ساموئیل ۷: ۱۲)، وه هه تا دوایش یارمه تیمان ده دات. با له ستوونه کانی یادگاری می ژوو ږروانین و بیینن که چوڼ خودا

يارمه تي ئيمه ي داوه و پاراستويني له دهستي ويئرانكاران. با چاكه و ميهره باني خودا هه ميشه له يادمان بيئت؛ نه و فرمئسكانه ي كه نه و سري، نه و زانانه ي كه نه و نازاري شكاند، نه و غم و خه فه تانه ي كه نه و نه پهيشت، نه و ترسانه ي كه دووري خسته وه، نه و پئداويستيانه ي كه ناماده ي كرد، نه و نيعمه ت و به ره كه تانه ي كه به خشي، با هه موونه مانه له ياد نه كه ين-تا به م جوړه پشت و په نامان به خودا بيئت و دل و دهروونمان به هيئز بكه ين بو به رانگار بوونه وه ي نه و شتانه ي ديئنه پئشمان له پاشماوه ي ريئگه ي {KB 96.1}. ژبانماندا

ئيمه ناتوانين هه ر به ته نها پرواينه نه و ئالووزي و سه رگه ردانيه نوئپانه ي كه له نه نجامي ناكوكيه تازه كاندا رووده دن، به لكو ده بي هه روه ها پرواينه رابوردووش و بلين تا ئيره خودا يارمه تي داوين "وه كورفوزان، هه روا به هيئز ده بي" (ته سنيه ۳۳: ۲۵)، تاقيردنه وه كانی خودا له و هيئزه تيئناپه ريئت كه به ئيمه ده راوه بو به رگه گرتي. با له هه ر كوئپه كدا كارمان دوزيه وه بيكه ين، به و باوه ر و دل نيابييه وه كه هيئزي سه ركه وتتمان ده ريئتي بو هه موو {KB 96.2}. كئشه و تاقيردنه وه يه ك

به زووي له ريئگه ي مه سيحه وه ده رگاي ئاسمان ده كرئته وه بو مندالاني خودا، له ليوي خوداي شكو مه زنييه وه دووعاي خئر و به ره كه ت وه كو خوشترين ئاواز ده گاته گوئپان "وه رن نه ي نه وانه ي باوكم پيروزي كردوون، نه و پادشاهه تيه وه رگرن كه له دروست كردني جيهانه وه {KB 96.3}. (بوتان ناماده كراوه" (مه تا ۲۵: ۳۴)

نه وسا مه سيح پئشوازي له رزگار بووان ده كات له و جيئي يه ي كه ناماده ي كردووه بووان. له وي هاورئ و هاويه شه كانيان كه ساني خراپي سه ر زه وي نين؛ له دروژن و ناپاك و بت په رست و بي باوه ر، به لكو هاورئي كه سانيكن كه به سه ر شه يتاندا سه ركه توون و له ريئي نيعمه ت و به ره كه تي خوداوه خووره وشتيكي ته واو راستيان پئك هيئاوه. هه ر گوناوه و ناته واوي و كه م و كوربيه ك كه هه يان بيئت به خوئني مه سيح پاك ده بيئته وه مه زني و روئشنايي شكوي نه و كه له سه رووي روئشنايي خوړه وه يه پئ يان ده گات. وه جواني ره وشت و سيفاتي ته واوي نه و به سه رياندا ده دره وشيئته وه، له به ر نه وه ي پاك و بي گوناهن له به ر ده مي عه رشي خوادا هاويه شي شه ره ف و سيفاتي فرشته كان ده كه ن {KB 97.1}

به رامبه ر به م ميراته شكو داره مه زنه "مروؤف بو كرينه وه ي ژياني خوئي چي پيشكه ش ده كات" (مه تا ۱۶: ۲۶)، نه و له وانه يه هه ژار بيئت، به لام هيئشتا له دهرووندا شه ره ف و سامانيكي هه يه كه هه موو جيهان نيه تي، ده روونيئك كه پاك بوويئته وه له گوناوه، به هه موو

توانايه كيه وه له خزمه تي خودا بئت، زؤر له خشل به نرخ تره. له ئاسماندا خودا و فرشته
پيرۆزه كان خوشحالي خويان بؤ گيانه رزگار كراوه كان به نارهز و سروودي سه ركه وتتي
{KB 97.2}. گه وره و پيرۆز دهر دهرن